

BİR GÜNLÜK HAYAT

MEHMET ALİ ŞENGÜL

**BİR GÜNLÜK
HAYAT**

Mehmet Ali ŞENGÜL

BİR GÜNLÜK HAYAT

Mehmet Ali ŞENGÜL

BİR GÜNLÜK HAYAT

Copyright © Işık Yayınları, 2011

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Ömer ÇETINKAYA

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni

Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN

978-975-278-425-3

Yayın Numarası

543

Basım Yeri ve Yılı

Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.

Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok

4: Kat No:405 İkitelli OSB - Başakşehir / İSTANBUL

Tel: (0212) 671 91 00

Mayıs 2011

Genel Dağıtım

Gökkuşak Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Işık Yayınları

Bulgurlu Mahallesi, Bağcılar Cad. No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.isikyayinlari.com

facebook.com/kitapkaynagi

İÇİNDEKİLER

Takdim	8
Önsöz	9
Ağlamak mı, Gülmek mi?	11
Altın Fırsat	14
Annelerin Fedakârlığı	16
Aranan Kulluk	19
Aydınlık Ruhlar	21
Ayların Güneşi	24
Bari Zarar Vermeyelim	28
Başarıya Ulaşmada Azmin Rolü	32
Bayram Huzuru	35
Bekleme Salonu	38
Berat Vesilesi ile Tevbe	40
Bir Annenin Oğluna Mektubu	43
Bir Günlük Hayat	46
Birlik Ruhu	49
Bulutlar Gibi Ağlamak	52
Çıktık Bu Yola	54
Darılma Yok Dayanma Var	57
Dengeli Yaşama	60
Derdiyle Yanan Ruhlar	62
Dikkatli Bir Hayat	65
Dünya Bir Misafirhane	67

Bir Günlük Hayat

Ebed Arzusu.....	71
Elveda Ramazan.....	73
Farkında Olmak.....	76
Fırsatı Kaçırmamak	79
Fırtınaların Güzelliği.....	82
Gönül Erleri	85
Hâl ve Dil.....	88
Hayat ve Denge.....	92
Hayatın Âhiret Buudu.....	94
Hazır mıyız?	97
Huzur ve Hüzün	100
İdeal Mü'min.....	103
İhmallerin Izdırabı	106
İlâhî Davete İcabet/Mirac	109
Kabullenme.....	112
Kalbi Aydınlatan Işık.....	114
Kalplerin Birleşme Noktası	118
Kâmil Mü'min	121
Kapılar Kapanmadı.....	124
Kaybetmeme.....	128
Kendini Arayan Kadın	131
Kendini Bilmek.....	134
Kıymeti Bilinmeyen Gençlik	137
Kıymetini Bilemediğimiz Zaman.....	140
Kur'ân-1.....	143
Kur'ân-2.....	146
Küçük mü Büyük, Büyük mü Küçük?.....	149
Lider ve Rehber.....	152
Mal Canın Yongası.....	155
Manevî Yapının İmanı.....	158

İçindekiler

Muhtaç Gönüllere El Uzatmak.....	162
Musibetler ve Vazifelerimiz	165
Nasıl Bir Hayat?	168
Nazar ve Niyet.....	171
Neden Geç Kaldınız?.....	174
Neslimizin Mutluluğu.....	178
O'nsuz Dünya Mutlu Olamaz.....	181
O'nu Tanımak.....	184
Önemli Olan.....	187
Ramazan'da Umre ve Hac Farızası	189
Rehabetin Tehlikeleri	193
Ruhsuz Dünya	195
Sağlık	199
Sevgi	201
Sırlı Hayat.....	204
Taşıdığımız Mesuliyet	208
Tebliğde Derinlik.....	214
Tehlike Hududu.....	217
Temsilde Canlılık.....	220
Ufuk İnsan	222
Ümit Burcu	225
Ümit Nesli.....	228
Üslûpdaki İncelik	231
Varlık Âleminin En Güzeli.....	234
Yaşasın Cehennem	237
Yuvada Saadet.....	241
Zaman Hepimizin Dili	244
Zaman ve Ramazan	248
Zekât	251
Zorlukları Aşma, Hayırda Yarışma.....	254

TAKDİM

Kitap yazma çok zor bir iş. Hele bu kitap fikir sancısının ürünü olan bir kitap ise bir değerdir ve bir kıymettir.

Bir Günlük Hayat, zaman ve hadiselerin tesiriyle ihmal ettiğimiz değerleri konu ediniyor. Şefkatten sadakate, irşaddan musibetler karşısındaki tavrımıza, ruh dünyamızdan gözyaşına kadar unutulmuş bütün değerleri; yarım asra varan tecrübesinden veengin manevi dünyasından süzerek kaleme alan muhterem müellif M. Ali Şengül hocamız yukarıda kısmen bahsedilen değerleri farklı başlıklar altında yeniden saykıllamıştır.

Yakinen tanıdığım muhterem müellif hizmetle ilgili aşırı yoğunluğuna, değişik sağlık problemlerine rağmen kaleminin hakkını veriyor ve değişik eserler ortaya koyuyor. Bunun yanında Avrupa ve Avustralya Zaman gazetelerine de köşe yazısı gönderiyor. Bu gayretleriyle de her zaman olduğu gibi bizlere rehber ve örnek oluyor.

Her biri çok kıymetli, derin ve nüfuzlu olan makalelerden oluşan bu kitabın ferdî ve ailevî sahalarda terâküm etmiş problemlerimize nâfî bir reçete olmasını, kaleme alınan bu değerli satırların sadırlarımızda tesir icra etmesini ve vicdanımızda iz bırakmasını ümit ediyor, muhterem hocama da sağlık ve afiyet içinde berhayat olmasını ve daha nice eserler ortaya koymasını Cenab-ı Hak'tan niyaz ediyorum.

Naci TOSUN

ÖNSÖZ

“Özlenen İnsan” ismiyle ilk basılan kitabın önsözünde ifade ettiğim gibi kitap yazma istidat ve liyakatinde olmadığım bir gerçek. Ne var ki kardeşlerim ve arkadaşlarım zaman zaman dergide, 15 günde bir Avrupa ve Avustralya Zaman’da yazmaya kendimi zorladığım yazıları kitap haline getirmeyi uygun bulmuşlar.

Cenab-ı Hakk’ın yazabilmeyi lütfettiği bu mütevazı kitabı mümkün olduğu kadar لَمْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ “Niçin yapmayacağınız şeyleri söylüyorsunuz?” ilâhî beyanının ezikliği içinde kendi nefsimi hitap ederek, elim titreyerek kaleme almaya çalıştım. Ehl-i iman olarak hedefimiz O’nun rızası olmalı, kalemlerimiz, hareketlerimiz O’nun rızasına kilitlenmeli, derdimiz, davamız, sevdamız O’nu tanımaya ve tanıtmaya matuf bulunmalı, bu hizmeti dünyevî-uhrevî hiçbir şeye alet etmeden yürümek de idealimiz haline gelmelidir.

Dünyaya gözümüzü açtığımız ilk anla, ölümsüz ve ebedi yolculuğa çıkacağımız son nefes arasına sıkıştırılan ömrümüzü ne ölçüde değerlendirebildik? Allah huzurunda bizi utandıracak kusurlarımızdan temizlenmek için ciddi bir gayretimiz oldu mu? İşte bu hususların muhasebesini yapabilme adına bir fikir verebilir miyim, mülâhazası ile kaleme almaya çalıştığım bu “Bir Günlük Hayat”, ileride gelecek hayrû’l-halef nesillerimize inşallah yararlı olur ümidindeyim.

Seyahat esnasında ve misafirliklerde Allah'ın lütfettiği kadarıyla boş vakitlerimi değerlendirerek yazmaya çalıştığım bu makaleler, dilerim okunması gereken kaynaklara perde olmaz, aksine onları okumaya bir teşvik ve rehber olur.

Eserin hazırlanmasında emeği geçen ve şu anda duaya ihtiyacı olan hasta kardeşim Hüseyin Şengül'e şifalar dilerken, yayın hazırlık safhasındaki bütün fedakâr, hasbî, vefa ve sadâkat erleri kardeşlerime sıhhat, afiyet ve saadet-i dâreyn duasıyla şükranlarımı arz eder, kârîlerime ve ehl-i imana dünya ve ahiret mutluluğu dilerim.

M. Ali ŞENGÜL

09.05.2011

AĞLAMAK MI, GÜLMEK Mİ?

Cenâb-ı Hakk'ın emânet olarak verdiği hayat süratle gidiyor. Bu emanet, ne zaman geriye istenecek belli değil ama her an davetin vuku bulabileceği de muhakkaktır.

Etten kemikten ibaret olan varlığımız bir kuş gibi bir gün uçup gidecektir. *“Eyvah, aldandık! Şu hayatı dünyeviyeyi sabit zannettik. O zan sebebiyle bütün bütün zâyî ettik. Şu güzaran-ı hayat bir uykudur rüya gibi geçti. Şu temelsiz ömür bir rüzgâr gibi uçar gider.”*

Îlâhî huzurda ‘eyvah’ demeyecek bir fırsat elimizdedir. Ömür dakikalarını ibadete çevirmek, Cennet ve Cemâlullah’a ulaşmak; nefis ve malını Allah’a satmaya, her türlü imkânları Allah yolunda kullanmaya bağlıdır. Dünyevî ve fânî işlerde geçici hadiselerde boğulmadan, bedenî arzulara yenik düşmeden ebedler diyarına talip olunmalı ve Allah'ın rızası esas maksat yapılmalıdır.

Sel gibi akıp giden hayat, geçtiği her yeri yeşerterek geçmeli, muhtaç gönüllere âb-ı hayat akıtmalıdır.

Ömrümüzden bir yıl daha geride kaldı. Ağlayıp istiğfar ederek değerlendirmemiz gereken bir hayatı maalesef eğlenerek, gülererek geçirebiliyoruz.

Halbuki İlâhî huzurda insanları mahcup edecek, yüz kızartacak, geride kalan karanlık ve kirli bir hayat yaşanmış. Gözyaşlarıyla yıkanması gerekirken, sefalet ve zillet içinde ömrünü bedeni arzularını tatmin etmeye matuf israf edilmiş ve edilmektedir. Bütün bu davranış ve hareketler Allah ve Resûlullah'ın nefretine davetiye olduğu kadar, şeytanın da celbine ve memnuniyetine vesiledir.

Merhameti sonsuz Allah, ayağı kayıp düşen, günah ve haram pisliğine bulaşan kullarının günahlarını, silinebilecek bir kalemle yazıyor. Bu kullar, samimi olarak Allah'tan özür dileseler, tevbe etseler hataları silinebilir. Allah (celle celâluhû) böyle durumda olanları bağışlayacağını, günahlarını sileceğini taahhüt ediyor:

“De ki: “Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etmede ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah dilerse bütün günahları mağfiret eder. Çünkü O ğafur ve rahimdir. (çok affedicidir, merhamet ve ihsanı fazladır.)” (Zümer, 39/53)

Bu güzel davete icabet edememe kadar büyük talihsizlik olmaz:

“Ey iman edenler Allah'tan korkun. (Girme mecburiyetinde olduğunuz) büyük bir yarın olan kabrinize ne hazırladınız bir bakın. Allah'tan korkun, muhakkak Allah, yaptığınız her şeyden haberdardır.” (Haşr, 59/18)

Merhameti sonsuz Allah, önümüzdeki mutlak tehlikeleri, ihtiyarlıkta, kabirde, sıratda, mahşerde; hatta kendi huzurunda sorulacak suallere kadar -imtihana girecek bir talebeye, soruların daha evvelden verilmesi gibi- her şeyi haber veriyor. Buna rağmen akıl, irade ve şuurunu suiistimal ederek, tembellik yapıp bedenî arzularının esiri olarak kabri, ölümü, hesabı, muhasebeyi unutarak hayat süren bir insan, en acınacak bir durumda olmasına rağmen ‘Kendi rızasıyla zarara girene merhamet edilmez.’ kaidesince acınma hakkını kaybedecektir.

Ne var ki o insanlar hiç hakikati duymamışlar ve bilmiyorlarsa, o zaman mesuliyetin büyüğü bize düşmektedir. Günahıyla sevabıyla geçen ömür geçti, geride kaldı. Bu geçen ömrü, milyarlar versek, başımızı kayalara vursak geri getiremeyiz. Önemli olan ‘Zararın neresinden dönerseniz kârdır.’ hesabıyla bütün günahlara bir sünger çekip nedamet duymak, tevbe edip Cenâb-ı Hak’tan özür dilemektir.

Rabbimiz: “Size azap gelip çatmadan önce, Rabbinize dönün ve O’na teslim olun. O’na itaat edin. Yoksa yardım göremezsiniz.” (Zümer, 39/54) buyuruyor. Yardımı göremeyecek olanın ileride pişman olması, dizini dövmesi, eyvah edip çırpınması bir şey ifade etmeyecektir.

Hayat O’nun, memet O’nun, mülk de O’nundur. Mülkün hakiki sahibi O, tasarruf da O’na aittir. Emanetin ne demek olduğunu bilen bir insan, kendine emanet edilen gençliğini, ömrünü gelişigüzel kullanamaz ve kullanmamalıdır.

Geçmişine bir bak, nice pişman olduğun işler, nedamet duyduğun anlar vardır. Onlardan sana sadece yaptıklarının üzüntüsü kalmıştır, o günleri geriye getirmek mümkün değildir. Ne var ki Rabbimizin sonsuz merhamet kapısı açıktır. Bunu fırsat bilip bundan sonraki ömrümüzü değerlendirmeye çalışmak en isabetli bir iş olacaktır...

ALTIN FIRSAT

Kâinatta en büyük hakikat, i'lâ-yı kelimetullahtır. Allah (celle celâluhû) bütün peygamberleri, kitapları, bunun için göndermiştir. Hususiyle İnsanlığın İftihar Tablosu Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Sahabe-i Güzin (radiyallahu anhum) hazarâtı ve milyonlarca ehl-i iman günümüze kadar bu mevzuda canlarını, mallarını, ilim ve irfanlarını harcamış ve hizmet vermişlerdir.

Cenâb-ı Hak, bugün bu şerefli hizmeti bizlerin omuzuna emanet etmiştir; gerçekten ağır bir vebal ve mesuliyet altında olduğumuzun ve büyük bir sorumluluk yüklenmiş olmanın sıkıntısını vicdanımızda duyuyoruz.

Böylesine şerefli bir hizmetle muvazzaf fikir işçilerine, gönül mimarlarına, dünyanın her yerinde sevgi soluklayan, şefkât ve merhametle insanlığa kucak açan âhîrzaman kutsilerine düşen vazife; yıkılmış gönülleri tamir etmek, metruk nesilleri sahiplenmek, mazlum ve mağdurların yardımına koşmak ve onların dertlerine ortak olmaktır.

Gönüllerin fethi olmadan, aç ruhlar doyurulmadan, kalplerde, ruhlarda sevgi, vifak ve ittifak mayalanmadan huzur olmayacağı gibi, yapılan ve yapılacak hiçbir işin de bereketi olmayacaktır.

Kalplerin huzur ve itminanı, Allah sevgisi ve Allah korkusuna bağlıdır. Allah sevgisi olmayan, âhiret endişesi bulunmayan nesillerin kontrol altına alınması mümkün değildir.

İ'lâ-yı kelimetullah gönüllere yerleşmeden ne zulmün önüne geçilebilir ne de mal, can, namus ve emniyet kontrol altına alınabilir. Önemli olan biz rolümüzü oynuyor muyuz? Olmamız gereken yerde miyiz? Vazifemizi hakkıyla yapıyor muyuz? Bu soruları yer yer kendimize sormamız ve mesuliyetlerimizin farkında olmamız gerekir.

Dünya ve âhiret hayatımızın kaynağı, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'dan, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz'in manevî atmosferinden aldığımız güçle, nesillerimizin en muhtaç olduğu Allah'ı ve Resûlullah'ı tanıtmak ve sevdirmek bizim vazifemizdir. Bütün maddî-manevî yaralarımızın reçetesi olan; Allah'ı, Resûlullah'ı ve Kur'ân'ı gönüllere ve ruhlara perçinlemektir.

“İnsanlardan öyleleri vardır ki Allah'ın rızasını kazanmak için kendisini feda eder.” (Bakara, 2/207)

“...Onlar hayırlı işlere koşuşur, iyilikte yarışır, hem ümit hem de endişe içinde bize yakarırılar.” (Enbiyâ, 21/90)

“Rabbin, halkı dürüst hareket eden, hem kendi nefislerini hem de birbirlerini düzeltmeye çalışan diyarları, haksız yere asla helâk etmez.” (Hud, 11/17)

Allah (celle celâluhû) şahsı mâneviyeye bakıyor. Biz müstekîm olur, marziyyat-ı ilâhiyeye göre hareket eder, dünyanın rahatına, makamına, şan ve şöhretine takılmaz, vazifemizin hakkını verirken, yüce Mevla dilerse her şeyi müspete çevirir, zemini, çevreyi, kafa ve gönülleri bize göre tanzim eder ve hazırlar.

Bizim vazifemiz, yer ve göktekilerin makbûlü birer insan olmaya çalışmanın yanında, meleklerle âmîn dedirtecek bir tablo sergilemek ve Mevlâ'nın bize lütfettiği altın fırsatı kaçırmadan, üzerimize düşen vazifelerimizi yapıp, şe'ni rububiyete karışmamaktır.

ANNELERİN FEDAKÂRLIĞI

Devlet-i âliyenin enkazlarının kaldırılmaya çalışıldığı, cihan harplerinin milleti hüzne boğduğu, nice yuvaların yakılıp yıkıldığı, şehit kanlarıyla yeni dirilişin harcının karıldığı günlerde, akşamları aile sohbetleri yapılırdı. Şehitler için ağıtlar yakılır, beşiklerdeki yavrulara, şehit babaları hakkında ninniler söylenirdi. Dünyanın belli kesimlerinde bugün olduğu gibi, o gün de gözleri yaşartan, yürekleri sızlatan acı bir haberin geleceği endişesini taşıyan analar, babalar, neneler, dedeler ve yavrular vardı.

Böylesine hüznün dolu o günlerde şehit babaların vazifesini omuzlarına alan bağıryanık analar, neneler, Allah'ın emaneti yavrularına sahip çıkabilmek, insanlık hayrına faydalı bir uzuv hâline getirebilmek için, nasırlı ayakları, çatlayan dudakları ile dağda, bağda çeşitli sıkıntılara katlanarak hayat mücadelesi vermişlerdir.

Nimetler külfetleriyle vardır. Cenâb-ı Hak, küçük külfetler karşılığında büyük mükâfatlar vermeyi vaadetmektedir. Onun için evlat yetiştirme gibi şerefli ama çok zor bir vazifenin mes'uliyetini anne babaya yüklemiştir. Elbette kolay değil evlat yetiştirmek, hele cihan harplerinin, aileleri maddî-manevî mağduriyet ve mahrumiyetlere sevk ettiği o günlerin zorluğunu, bugün

vatan ve millet adına cephede ciğerpare evladını kaybeden aileler daha net anlamaktadırlar.

Sinesi şefkât dolu analar, ciğerpare evladını her zaman bağına basmak, hep onunla olmak ister ama çocuğunun istikbalini de düşünmek zorundadır. Onun için her türlü sıkıntıya katlanmak mecburiyetinde olmanın şuurundadırlar.

Onlar, ekonomik sıkıntı içinde kıvrandılar, yer yer karınlarını doyuramadılar, icabında ekmeğinin arasına ot koydular, suya kuru ekmek atarak, onu çorba gibi içtiler ama çocuklarını okutmayı ihmal etmediler. Asırların tahribatına maruz kalmış bu nesilleri, aşılması zor engellerden, karanlık tünellerden geçirerek, maddî-manevî değerlerine sahip olarak yetiştirmeye çalıştılar.

Bugün “*Cennet anaların ayakları altındadır.*”¹ şerefine mazhar olan anaların yetiştirdiği bu evlatlar, memleket ve millet sevgisiyle yanıp tutuşmuş, topyekûn insanlığa hizmetin bir ibadet olduğu şuuruyla hareket etmiş, vatan ve millet uğruna şehit düşerek samimiyetlerini ispat etmişlerdir. Sinesi iman ve vatan aşkıyla yanan anne babalar ve hicrana boğulan aileler, şehit olan evlatları için; “vatan sağolsun” ifadeleriyle teselli olmuş ve olmaktadır.

İçte ve dışta şirzime-i kalîl menfaat şebekeleri, vatani kaosa sevk etme adına masum insanları ve gençliği kullanarak, milletin huzurunu alt üst etmekte ve bu uğurda her yolu meşru görmektedirler.

Bu tür hareketler karşısında, mazisi çok şerefli bu millet, hukukun üstünlüğüne inanarak, insan ve komşu haklarına saygı duyarak, anarşinin karşısında durmuş ve durmaktadır. En ağır şartlarda bile kimseye faydası olmayan sokağa dökülmekten, toplumun huzurunu kaçırmaktan imtina etmektedir. Bu milletin fertleri farklı düşüncelere sahip olsalar bile birbiri ile karşı karşıya gelmeyi, kalp ve gönül yıkmayı kendilerine yakıştıramamakta, huzur, güven ve emniyeti temsil etmeye çalışmaktadırlar.

¹ Bkz.: Nesâî, *Cihâd*, 6

Onlar, bugün geline n nokta itibarıyla, Allah'ın ikramı ve ih-sanı olan bu hizmetin güzelliklerini bütün insanlarla paylaşma niyetiyle, dünya çapında güven, emniyet ve sevgi ortamının mey-dana getirilmesine, sulh adacıklarıyla evrensel barışın gerçekleşti-rilmesine ve bugüne kadar yapılan inanılması zor fedakrlıkların devam ettirilmesine çalışmakta ve muhtemel engellemelere karşı sabırla, tatlı dil ve güler yüzle mukabelede bulunmaktadırlar.

Evet, toplumu rahatsız edici, tahrik edici her türlü tavır ve davranıştan uzak durmak, hissî hareketlerden kaçınmak, bize en azılı düşmanlık yapanlara bile dünya ve âhiret mutluluğunu kazandırmak için, bütün hadiseleri soğukkanlılıkla karşılayarak milletimiz ve insanlık için son bir mit kapısı olan, milletimizin can damarını teşkil eden bu eğitim seferberliğini yozlaştırmadan, maddî-manevî çıkarlara âlet etmeden, dünya sulhunu gerçekleş-tirme yolunda gayret göstermek en önemli bir vazifedir.

Zıtların cemedildiği şu imtihan dünyasında, küfür ve iman mücadelesi devam edecektir. Kfir kfrnn, mü'min de iman-ının gereğini yapacaktır. Birinci derecede önemli mesele; mü'min imanının gereği olan vazifelerini ne ölçüde yapıyor? Dvsının derdini ne ölçüde çekiyor? Dvsını hiçbir şeye âlet etmeden temsil edebiliyor mu?

Gerçekten inanmış gönüller dvlarında samimi, gayret-li, vefalı, fedakâr ve çilekeş iseler, onların ihanetlerinden Al-lah mü'minleri koruyacak, inayet buyuracaktır. Hatta onların plnlarını geri tepen silah gibi ters yüz edecektir. Sonra da bütün bu şer gler, ümitlerini kaybedip ye'se düşecekler, gayz kin ve nefretleri içinde boğulup gideceklerdir.

Yeter ki bizler üzerimize düşen vazifelerimizi hakkıyla yerine getirelim. Bize düşen budur, gerisi Rabbimize aittir. "Mevlâ g-relim neyler, neylerse güzel eyler."

ARANAN KULLUK

Kâinatın yaratılış vesilesi Efendiler Efendisi Hz. Muhammed 'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Ölmüş cesetlerimize yeniden ruh olması ile küfre ait engellerin yavaş yavaş kalkmaya başladığı, insanlığın kararmış ufkunun aydınlandığı, tevhid nurunun dalga dalga gönüllerde mâkes bulduğu günümüzde, şeytan ve avanelerinin bütün hıncı, kini ve nefreti artmakta ve ehli imana tuzak kurmaya çalışmaktadırlar.

Asırlar sonra yüce ve kudsi bir davayı, bayraklaştırma iman ve Kur'ân'a muhtaç gönüllere taşıma adına, Nebiler Nebisine varis olma şerefine ermiş son karakolun bekçileri, gönül erleri, ruh mimarları, bedenî arzularını aşıp, şeytanın tuzaklarını geçip Allah'a ulaşmanın, vicdani huzura kavuşmanın mutluluğu içindedirler.

Bu şuur, bu ruhu yakalayan hak erleri, gönül insanları, inandıkları ve huzur buldukları bu iklime bütün insanlığı davet etme adına sevdiklerinden, yurt ve yuvalarından Allah ve Resûlullah adına dünyanın dört bucağına İ'lâ-yı Kelimetullah'ı duyurabilme adına azimli ve kararlı bir şekilde, yılmadan vefa ve sadakatle hizmete koşmaktadırlar.

Gönüller iman nuru ile tamir edilmeden, ahlâk-ı âliye ile tezyin edilmeden, haramdan helâle, gûnahtan sevaba, şeytan tuzaklarından Allah'a hicret etmeden saadet bulmak, huzur elde etmek mümkün değildir.

Kavmini Allah'a davette ısrarlı olan Hz. İbrahim (aleyhisselâm) ateş e atılma pahasına, davasını kavmine duyurma adına gayret göstermiştir.

Hz. Lût, Hz. Sâlih, Hz. Mûsâ, Hz. İsa (aleyhimusselâm) gibi peygamberler aynı sıkıntılar ile karşılaşmalarına rağmen vazifelerini ihmal etmemişlerdir. İnsanlığın İftihar Tablosu Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) fetret karanlığının boğucu atmosferinde, ağır ve mesuliyetli bir yükün altına davet edilmiş, tevhid nurunu bütün insanlığa duyurma, İslâm'ı temsil ve tebliğ etme sorumluluğu ile tavzif edilmiştir.

Bu vazifeyi ve sorumluluğu yerine getirirken her geçen gün gelişen, büyüyen, kuvvetlenen davası karşısında, müşrikler rahatsız olmaya başlamışlardır. Hatta bu rahatsızlıklar saldırıya, işkenceye dönüşünce inananların değişmeyen kaderi, Tâif, Habeşistan ve nihayet Medine hicreti ile noktalanmıştır.

Medine-i Münevvere'de Kur'ân'ın îsâr hasleti olarak anlattığı 'kardeşini kendine tercih etme' şuurunun gerçekleşmesi, tarihe altın harflerle ensar ve muhacir olarak geçmesi, kıyamete kadar böylesine güzel bir kardeşliğin devam etmesi, ancak İslâmî şurun gönüllere yerleşmesi sayesinde mümkün olmuştur. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) bir ömür boyu bu ruhu insanlığa anlatma ve şuurlandırma yolunda kimsenin ulaşamayacağı gayret, azim ve fedakârlıklarda bulunmuşlardır.

Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ait mânâyı günümüzde temsil ettiğine inananlar, her devir ve dönemden daha çok çamura batmış perişan nesillerin imdadına yetişme, onlara rehberlik yapma, Allah ve Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) sevdirmeye adına ciddi fedakâr, fevkalâde sabırlı, azimli ve kararlı olmaları gerekmektedir.

Bu çalışmalar, gayretler; Rabbimizin izniyle, insanları istenen, aranan kulluk noktasına ulaştıracaktır.

AYDINLIK RUHLAR

Kudsî ve yüce bir mefkurenin günümüzde temsilcisi bulunan muztarip ruhlar, hep bahar arar, bahar soluklar, bahar peşinde koşarlar. Baharın hatırına, kışın bütün şiddetine katlanır ve sabrederler. Bu aydınlık ruhlar, inandıkları, temsil ettikleri, mesuliyetini yüklendikleri insanlık hizmetinde karşılıklarına çıkan bütün zorluklara, sıkıntılara katlanır, insanlığa mutlu ve huzur dolu yarınlara hazırlamak için, rahatlarını terk eder, maddî-manevî fedakârlıkta bulunurlar.

Bütün bu gayretlerinin mükâfâtını Allah'tan bekler, dünyaya ait hiçbir beklentiye girmeden, sadece O'nun rızasına kilitlenirler. Onlar, insanların değerlendirmelerine göre değil, Allah'ın kendileri hakkında vereceği hükme göre, hayatlarını tanzim etmeye çalışırlar. Bütün kabiliyetlerini, enerjilerini, ilim ve imkânlarını o istikamette seferber eder, âhirete ait değerlerini kaybetmiş müflisler olarak Allah huzuruna çıkmaktan korkar, kazanma kuşağında kaybetme endişesiyle titrer, hazırlıklarını ona göre yaparlar.

Kâinata, hadiselere, "Allah'ın yarattığı her şey güzeldir." "Allah'ın rahmet eserlerine dikkatli nazarla bak...." ilâhî gerçeğine uygun yaklaşır, her şeyi ya bizzat ya da neticeleri itibarıyla güzel

görür ve bütün güzelliklerin kaynağı olan Allah'a teveccüh eder, hayatlarından zevk alır hâle gelir, vicdani mutluluğa ererler.

İnsanları dünyaya talebe olarak gönderen, neticede imtihana tabi tutacağını açıkça ifade eden Allah (celle celâluhü)², dünyayı zıtlarla cem etmiştir. İnanan-inanmayan, gece-gündüz, acı-tatlı, güzel-çirkin, kadın-erkek, artı-eksi gibi. Kâbe'den daha aziz, daha kıymetli, maddî-manevî vücudun merkezi durumunda bulunan kalp, Hakka müteveccih olur, her şeyi güzel gösteren iman ruhu sarar, ihlâs, samimiyet, vefa, sadakat ve amel-i salihle hayat tezyin edilirse, bütün güzellikler, hayırlar, projektör gibi ruhu aydınlatır ve bu durumda cisim, ruhun emrine girmesiyle, ruhlar âlemine yelken açar, feyz ve bereketlerle dolar ve döner. Bütün bu güzelliklerin yanında şeytan insanı küfür, ucb, kibir, tul-i emel, hırs, şehvet, makam ve menfaat düşkünlüğü gibi zaaflarıyla vurmaya çalışır.

Sinyallerini sürekli şeytana açık tutan nefis, insanın bu zaaflarından istifade ederek, ayağını kaydırıp Allah'tan uzaklaştırmaya, insanlığa zarar verecek tahribatlara yönlendirmeye çalışır. Bütün bu tehlikelerden emin olabilmek için “Siz Allah'ın dinine yardım ederseniz Allah da size yardım eder. Ayaklarınızı kaydırmaz sabit tutar.” (Muhammed, 47/7) ilâhî beyanına kulak verildiği takdirde bütün güzellikler, hayırlar yağmur gibi yağar gelir ve bütün şerlerden, kötülüklerden ve çirkinliklerden de emin olma imkânını hazırlar.

Velhasıl kalp, iki yönü keskin bıçak gibidir. Bütün güzellikle-re, hayırlara vesile olduğu gibi, şerlere kötülöklere de âlet olabilir. “Dikkat edin, kalp Allah'ı zikirle itminan ve huzura kavuşur.” (Ra'd, 13/28) Allah'ın rızasına kilitlenmiş kalp mimarları, gönöl erleri, temsil ve tebliğleriyle ölü kalplerin ihyasına, hakikate kapalı gözlerin açılmasına, maddî-manevî yaraların tedavisine ve insanlığın küfür ve dalâletten kurtulmalarına vesile olurlar.

O gönöl erleri ki onların göz ve kulakları, niyet ve hayalleri

² Bkz.: Müllk, 67/2.

basiretlerinin (kalp gözü) emrinde, dilleri hissiyatlarının tercümanı değil, akıl, mantık ve iradelerinin emrindedir. Onun için Allah'ın kâinattaki baş döndürücü eserlerine dikkatle ve ibretle bakarlar: “Bunların hiçbirini boşuna yaratmadın Allah'ım.” derler. Arının çiçeklerden bal topladığı gibi, Sâni-i muhteşeme ait mânâlarla kalp peteğini marifet balıyla doldururlar.

Onlar ağzını açtığı zaman, hikmet dolu inci mercan döker, uyuşmuş, solmuş ruhları canlandırır, oturup kalkmaları ve bütün davranışlarıyla ahlâk-ı âliye-yi İslâmiye'yi temsil ederler. Yalnız ve sessiz anlarında ise kafalarında fırtınalar kopar, gelecek hayırlı nesiller adına plân, proje üretirler. Kendi eksik ve kusurlarını görebilmek için projektör gibi gözleri, detektif gibi kulakları vardır. Başkalarına ait eksik ve kusurlara karşı da gözleri kör, kulakları sağırdır.

Sevgi en büyük anahtarlarıdır. Onunla gönül kapılarını açar, tatlı dil ve güler yüzle, şefkât ve merhametle insanlara yaklaşırlar ve neticede pişmanlık duyacakları, üzülecekleri hiçbir şeye yaklaşmazlar.

İnsanları öldürmek değil, insanların saadet, huzur ve emniyeti uğruna kendi mallarını ve canlarını verecek kadar fedakâr ve hasbidirler. Bugün dünya kamuoyunda Müslümana isnad edilen terörist ifadesini; inandıkları ve hak bildikleri İslâm'ı, Peygamber Efendimiz ve O'nun şerefli sahabelerini örnek alarak ve Müslümanlara reva görülen bu kötü imajı iman ve Kur'ân ahlâkını yaşayarak ve örnek bir Müslüman olarak tekzip ederler.

Her ne kadar tahrikler, menfî isnatlar kamu oyunu yanıltıcı ve huzuru kaçırıcı davranışlar devam etse de inanmış ve aydınlık ruhlar; ye'se düşmeden, tahriklere kapılmadan, Allah'ın inayetine güvenerek, hissî davranışlardan uzak, akıl, mantık ve iradeleriyle ellerindeki fırsatları en iyi şekilde ve müspet hareket etmek suretiyle değerlendirerek gelecek nesillere rahat ve huzur dolu bir dünya bırakmalıdırlar.

AYLARIN GÜNEŞİ

Hayat su gibi akıyor, rüzgâr gibi uçuyor. Geceler gündüzleri, gündüzler geceleri kovalayıp duruyor. Kışlar yazların, yazlar kışların peşini bırakmıyor. Acılar tatlıları, tatlılar acıları takip ediyor. Felâketler, sefâletler birbirini kovalıyor. İnsanlar, hadiseler karşısında yer yer şaşkın, bitkin ve yeis içinde kıvranıp duruyorlar.

Böylesine sıkıntılardan insanı huzura, mutluluğa kavuşturan mübarek Ramazan ayının, bir güneş gibi bizleri kucakladığını görüyoruz. Bütün ayların güneşi mesabesinde olan rahmet ayını değerlendirdiğimiz takdirde, günahlar yıkanır, karanlıklar aydınlanır. Allah (celle celâluhû) ile kalp arasındaki engeller kaldırılır, sofradaki nimetlerin kıymeti anlaşılır. İnsanlar, oruçla aczini, fakrını ve zafını fark eder, bu vesileyle kul aşılmazları aşar, geçilmezleri geçer ve Allah'a (celle celâluhû) ulaşır.

Ramazan oruç ayıdır. Oruç insana diğer aylarda helâl ve serbest olan nimetleri, günün belli saatlerinde yasaklar. İnsan iftar vaktine kadar Kumandan-ı Âzam'ın emrini sabırla bekler. Sair zamanlarda değerini takdir edemediğimiz nimetlerin kıymetini, bize oruç vasıtasıyla hatırlatarak, 'açım, susuzum' diyemeyen hayvanların hâlini, yetimin, fakirin, yolda kalmışın, sahipsiz

ihtiyarların, musibetzedelerin hâlini görmemizi temin ederek, onların yardımına koşturur.

Ramazan ayı bir ibadet ve kazanç ayıdır. Sair zaman bire on olan mükâfatlar, birden yüzlere, binlere, yirmi, otuz binlere yükselir. Hele Kadir gecesinde, seksen sene ömre tekabül eden, bire otuz binlere kadar Allah mükâfatları arttırır. Namaz, oruç, zekât gibi ibadetler şuurlu bir şekilde ifa edildiği takdirde, balığın denizlerde yüzdüğü gibi insanı da rahmet denizinde yüzdürür.

Ramazan ayı; rahmet, mağfiret ve af ayıdır. (Evveli rahmet, ortası mağfiret, sonu günahlardan âzattır.) Namaz, oruç gibi ibadetlerle kulun aczini, zaafını ve fakrını Allah'a arz etmesidir. Zekât ise yetimlerin, fakirlerin, gariplerin yüzünü güldürmeyi, fakirle zengini tanıştırmayı, barıştırmayı, müteakıl sevgiyi ve aynı zamanda ekonomik dengeyi sağlamaktadır.

İslâm'ın temel esaslarından biri olan namaz, günde beş vakte tahsis edilmiştir. *Sabah namazı*, mükemmel bir varlık olan insanın, ilk yaratılışındaki harika bir sanat eseri olduğuna dikkatimizi çekmektedir. *Öğle namazı*, sanat değeri itibari ile yaratılan varlıkların en mükemmeli, en şerefli olan insanın, spermden gençlik dönemine intikalini anlatmaktadır. *İkinci namazı*, hazan mevsiminde yaprakların sararıp solması gibi gençliğin yavaş yavaş 'elveda' diyerek yerini bırakmaya mecbur olduğu ihtiyarlığa dikkat çekmektedir. *Akşam namazı*, bir kışla durumunda olan dünyaya asker olarak celbedilen her canlı, vazifesini bitirdikten sonra terhis edilme mecburiyetine tâbi olduğundan, insanın da pişman olmayacak şekilde terhise, yani ölüme hazırlık yapması gerektiğini ihtar etmektedir. *Yatsı namazı*, her şeyin fâni ve gurb etmeye mahkum olduğunu, kâinatta bütün varlıkların da yok olacağını, kıyametin kopacağını bildirir.

İkinci sabah namazı ise öldükten sonra dirileceğimizi, mahkeme-i kübrada, Hâkimler Hakimi Allah'ın huzurunda,

hesapların sorulacağı hakkında bizlere göz kırmakta, sinyal vermekte ve bizleri ciddi bir tefekküre davet etmektedir.

Ramazan ayı dünyanın fani, insanın ise misafir olduğunu, geçen yıl hayatta olduğu hâlde bu yıl aramızda olmayan, nice dostlarımızın dünyadan terhis edildiklerini, bizlerin de onları takip ettiğimizi, her Şeyin kabir kapısına kadar dostluk ettiğini, kimsenin âhirete bir Şey götüremeyeceğini göstermektedir.

Ramazan bizim için aynı zamanda âhiret hayatı adına bir yatırım ve bir kazanç mevsimidir. Allah (celle celâluhu) bu ayda, rahmetini bol bol kullarına dağıtır. Tükenmek bilmeyen Allah'ın o rahmet hazinesinden, gücümüz yettiği kadar istifade etmek bize düşen bir vazifedir. Bu mübarek ayda Allah'ın razı olmadığı, sevmediği Şeylere karşı kapalı olmanın yanında, sadece ağza, mideye değil, göz, kulak, el, ayak ve dilimize; daha ötesinde, niyet ve hayallerimize de oruç tutturmalıyız ki Ramazan ve orucun feyiz ve bereketinden istifade etmiş olalım.

Dünyaya gnderiliŐimizin gaye ve inceliğini kavrayamayan insanlar, inanmış olsa bile namaz, oruç, zekât ve hac gibi vazifelerde, emir ve yasaklara saygılı olma mevzuunda hassas olamıyor ve gevŐeklik gösteriyorlar.

İman nurunun gönüllerde parlaması, insanların gerçeklere uyanması adına, onların gelmesini beklemek değil, bizim onlara gitmemiz, en azından çarŐıda pazarda fırsatları değerlendirmemiz gerekiyor.

Bir gün mübarek Ramazan ayının iftar saatlerine yakın bir zamanda, seyyar bir manavın başında; oruç tutmayıp sigara içen gençlere, mesuliyet duygusunun vicdanımı baskı altına alması nedeni ile vazifelerini hatırlatma adına "Gençler, Şu bana bakan ceylan gibi gözlerinizi kaç paraya hangi mağazadan satın aldınız?" dedim. Onlar "Gz satılmaz, gözleri Allah verir." dediler.

Seyyar manava “Bugün sizden alacağım meyvelerin parasını almanız olur mu?” dedim. “Neden almayacağım?” diye tepki gösterdi manav. “Param yok.” deyince, adam: “Peki, paran yoksa alma.” dedi.

“Gel etme, çocuklarım elime bakacaklar, iki kilo ile iflâs mı edeceksin?” deyince: “Ben de fakir bir aileyim, çocuklarıma ek-mek götüreceğim.” dedi.

Ben de dönüp o gençlere şöyle seslendim:

“Gençler; gördünüz, duyduunuz, manav istediğim meyveyi bedelsiz, parasız vermiyor. Siz, “Gözleri Allah verir.” dediniz. “Evet her şeyi Allah verdi. Pekâla karşılığında biz ne verdik, Allah bizden ne istiyor? İtaat istiyor. Bak siz itaat etmiyor, 365 günde 30 gün, onun da yarısı olmasına rağmen oruçsuz olduğunuzu görüyorum.”

Konuşulanların sonunda, gençlerin elinden sigaralar düştü ve bilmediklerini, hata ettiklerini ifade ettiler, özür dilediler ve tevbe edeceklerini, bundan böyle oruçlarını tutacaklarını söylediler ve teşekkür edip ayrıldılar.

Neslimize sert, haşın davranarak hiçbir şey kazanamayız. Sevgiyle, şefkâtle kucaklayıp, akıl ve mantıklarına seslenmek suretiyle ikna yolunu tercih etmeliyiz.

Sihhat ve afiyetle, rahmet, mağfiret ve günahların affına vesile olan mübarek Ramazan ayına, yeniden kavuşturulduk elhamdülillah. Bu ayı; namazla, oruçla, Kur’ân, dua ve niyazlarla değerlendirmeliyiz. Bu ayda, kardeş, arkadaş, anne-baba ve topyekûn insanlığın gönüllerini kazanmak, Allah ve Resûlullah’ı sevmek ve sevdirmek vazifemiz olmalıdır. İnsanların dünyada ve âhirette mutlu ve huzurlu olmalarına vesile olmak için, maddî-manevî hizmet aşkıyla bu ayın hakkını vermeye çalışmalıyız.

İdrakiyle müşerref olduğumuz ayların güneşi mübarek Ramazan ayının Ümmet-i Muhammed ve bütün insanlık hakkında hayırlara vesile olmasını Rabbimizden dilemeliyiz.

BARİ ZARAR VERMEYELİM

Birkaç asırdır Allah ve Resûlullah'tan uzak kalmış, manevî dinamikleri sarsılmış, Kur'ân-ı Mu'cizü'l Beyan'ı okumasını dahi bilmeyen, muhtevasından hiç haberi olmayan, dinin temel kurallarından mahrum bir nesil yetişmiştir. On beş asırlık, başta Resûlullah Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) örnek ahlâkı ve tatbikiyle, ümmetine emanet edilen dinin esaslarına ve Kur'ân'ın hükümlerine, nakli ortadan kaldırıp akılla yaklaşanlar ortaya çıkmıştır. Günümüzde, bin beş yüz yıldan beri milyonlarca müçtehit, müfessir, muhaddis ve ilim adamlarına meydan okurcasına fetva veren, yorum yapan bu insanlar ne yapmak istiyorlar acaba?

İnsanların imana ve Kur'ân'a susamasına mukabil, küfrün ve dalâletin değişik bahanelerle İslâm'a, Kur'ân'a, Allah'a, Peygambere saldırdığı bir dönemde, dinin temel dinamiklerine karşı Kur'ân-ı Kerim'i kılıf yaparak; "Kur'ân'ın dışında her şey kültürdür." ifadesiyle, Sünneti, İcma-i ümmeti, Kıyas-ı fukâhayı dinden saymıyor, on beş asırlık tatbikatı da rafa kaldırıyorlar.

Bazıları, niyetleri o istikamette olmasa bile, semavî dinlerin tahribatçıları gibi, gerek ekranda meşhur olma sevdasına

kapılarak gerek gelecek adına belli makamlara ulaşabilmek gerekse müstakbel bir kısım beklentilerine yatırım yapmak için, en başta İnsanlığın İftihar Tablosu, âlemlere rahmet Nebiler Sultanı Efendimiz'in (alayhisselatu vessalam) mübarek beyanları olan hadisleri, uğrunda canlarını feda eden Sahabe Efendilerimizi, kılı kırk yararak on beş asırdan bu yana hadislerin bekçiliğini yapan muhaddisleri, milyonların din adına temel esas kabul ettiği Kitap, Sünnet, İcma-i ümmet ve Kıyas-ı fukâhayı bir kenara bırakarak; "Yılın her ayında hac yapılır, şeytan taşlama yoktur, taşa taş atmanın ne mânâsı var." gibi ifadelerle saf, tertemiz ehl-i imanın (tam da hac mevsiminde) kafalarını karıştırmaları ve kendilerince on beş asırlık yanlışları düzeltmek bahanesi ile huzur bozmaları, gönülleri yıkmaları kabul edilir bir şey değildir.

Evet, taşa taş atmanın mantığı yok. Gururunu, kibrini yene-meyen, enâniyetini aşamayanlar, kulu Allah'tan uzaklaştırmaya çalışan şeytanın başını kırmak için atmalıdır. Bu niyetle olmazsa Kâbe'nin dört duvarı etrafında dönmeyi de izah edemezsiniz. Neden akşam namazı 3 rekâttır 5 değil, gibi bir mantık ortaya çıkar. İbadet emredildiği için yapılır, neticesi de rıza-yı ilâhîdir.

Âlem-i İslâm'ın son karakolu Anadolumuz'da, iki-üç asırdır din-i mübîn-i İslâm'da, küfür cephesinin yaptığı tahribatın enkazından kurtulmaya çalışan milletimizin, şimdi de belini doğrultmaya çalıştığı bir anda kafalarını karıştırmayı, ehl-i imanı huzursuz etmeyi, samimiyetle bağdaştırmak doğrusu insanı zorluyor. Yapmayın, yeniden dirilmekte olan bu millete yazık ediyorsunuz. Madem kendinize acıımıyorsunuz, bâri başkalarına zarar vermeyiniz.

Asırlardır Kur'ân ve sünnetin en küçük âdâbına, mekruh ve müfsidine kadar, canları pahasına dinin bekçiliğini yapmış bu milletin geleceği olan nesillere hizmet vermiş insanların emeklerini zayi etmeyelim. Böyle yapacağınıza; imandan mahrum bırakılmış,

zillet ve sefâlete mahkûm hâle getirilmiş gençliğe, Allah ve Resûlullah sevgisini, din-i mübin-i İslâm'ın, her şeyi mükemmel olan güzelliklerini anlatın. Anlatın da hem mü'minlerin duasını almış hem de âhiretiniz adına en büyük hayır işlemiş olun.

Bu türlü fikirlere saygı duyduğumu ifade edeyim. Ne var ki bu fikirler ilim meclislerinde görüşülür, olgunlaştırılır, şerî delillere uygun ise ümmet-i Muhammed'in hayrına ise karar verilir, sonra anlatılır ve ehl-i iman ikna edilip inandırılır.

Din, sadece Kur'ân'dır. Sünnet ise bir kültürdür, diyenler; Kur'ân'ın; Efendiler Efendisi Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hakkındaki: *"Peygamber size ne verirse onu alınız, o sizi neden men ederse onu terk ediniz. Allah'a karşı gelmekten sakınınız."* (Haşır, 59/7) emrini ve benzeri ilâhî fermanları nasıl izah edeceklerdir?

Bir de boşanmaları fakirliğe bağlıyorlar. Hayır, boşanmalar büyük nispette iman zaafından, gerçek mânâda Allah ve Resûlullah'ı tanıyamamaktan, Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ı anlayamamaktan olduğu kadar, bir de arzuların esiri olmaktan, dünyaya niye gelindiğinin farkında olmamaktan ileri gelmektedir. Nice fakirler var, kuru ekmek, soğan yiyor, amelelik yapıyor, birkaç çocuğu ile beraber kulübelerde yaşıyorlar ama gönülleri imandan kaynaklanan sevgi, muhabbet ve mesuliyet duygusu ile dolu olduğundan mutludurlar, huzurludurlar ve yuvaları bir Cennet köşesi gibidir.

İddialardan birisi de dinî nikâhın gereksiz olduğudur. Şartları yerine getirilerek yapılan medeni nikâh yeterli olsa da dini bir nikâh yaptırmanın, bir dua okuyarak Allah ve Resûlullah hatırlanarak yuvanın temelini atmanın ne zararı var? Milletin kafasına şüphe atmanın ne faydası var? Doğrusu anlamakta zorlanıyorum.

Şuurlu bir mü'minin evinde kadın-erkek yarışması, çatışması diye bir şey yoktur, olamaz da. İslâm'da kadın istismarı olamaz, o Allah'ın bir emanetidir. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem): *"Cennet*

*anaların ayakları altındadır.”*³ buyuruyor. Bugün Müslümanlar arasında arızalar varsa da bu kendi kusurlarımızdan kaynaklanmaktadır. İslâmî bir yuvada kadın erkek birbirlerine Allah’ın bir emanetidir. Yuvada karşılıklı sevgi, hayatı paylaşma, değerlere sahip çıkacak hayırlı nesiller yetiştirme, âhiret yörüngeli dünya huzuruna katkıda bulunma esastır.

Sokaktaki vatandaşa soruyorlar:

“Günümüzde evlenmeden daha çok boşanma oluyor, sebebi nedir?”

“Fikir ihtilafı, acelecilik, hislere göre hareket edilmesi, sokakta buluşma, ekranda evlenmeler. ” şeklinde cevap veriyorlar. Kimse demiyor ki imkânları olmadığından, fakirlikten...

Neyin üzerine niyetini oturtmuşsan, amel onun rengini alır. Geliniz niyetlerimizi Allah’ın rızasına kilitleyelim ki amellerimiz de dünyada ve âhirette bir işe yarasın.

³ Nesâî, Cihâd, 6

BAŞARIYA ULAŞMADA AZMİN ROLÜ

Bir işi başarmak için evvela o işe inanmak gerekir. Sonra azimli ve kararlı olmak, sebeplerde kusur etmemek, yapılacak işleri ehliyle istişare etmek ve neticede Allah’a tevekkül ve teslim olmak, başarılı olmanın en önemli hususiyetlerindendir.

Yapılan iş, ister dünya ister âhiret işi olsun fark etmez. Bu iş ister dağların zirvesine ulaşma olsun, ister marziyatı ilâhiyeyi kazanma yolunda, kullukta zirveye ulaşma olsun, ister küfür, ister iman cephesinde olsun değişmez, aynıdır. Hepsinde de şartların ağırlığına, zorluğuna bakmadan azimli, kararlı ve istikrarlı olmak ve iradeyi sonuna kadar kullanmak önemlidir.

Evet, dünya bir imtihan yeridir. Bizler de imtihandayız, bir imtihana tabiyiz. İmtihanı çalışan kazanır. Davası adına dertli, sancılı olan kazanır. İnandığı dava adına çile ve ızdıraba katlanan kazanır. Sen gerçekten vazifeni yapar, neticede başarı ve muvaffakiyete ulaşamazsan o ayrı mesele. Zira bazı başarılar hakkımızda şer olabilir, âhiretimiz ve dünyamız adına zararlı olabilir. Böyle zamanda Allah’ın takdirine rıza göstermek gerekir. Çünkü hakkımızda neyin hayır ve neyin şer olduğunu biz bilemeyiz. Böyle anlarda alîm, semî’ ve basîr olan Allah’a teslim olmak uygun düşer.

Başarıya, hedefe ulaşmada sebeplere uymak esastır. Bununla beraber Cenâb-ı Hak, bazen sâlih kullarına gösterdiği, sâlih rüyalarla hakikate kapılar açabilir. Görülen nice rüyalar vardır ki aynı şekilde zuhur eder. Burada konuyla alâkalı şâhit olduğum bir hadiseyi aktarmak istiyorum.

“Bundan otuz beş yıl evvel, kalbi sâfi olduğuna inandığım (Allah rahmet etsin) bir zât, tütün deposu hâline getirilen bir Kur’ân Kursunu aslî hüviyetine getirebilmek için bir büyüğümle beraber beni de davet etmişti.

Kararlaştırılan gün yedi-sekiz kişi gittik. Faaliyette olan, diğer bir kursun bahçesinde havuzun etrafında otururken, bizi dâvet eden, ismi Hüseyin olan zat geldi. Geldi ama eli ayağı titriyordu.

Yanımızdaki Hocamız sordu: “Hayrola, Hüseyin Efendi çok heyecanlısın.”

– Efendim, ciddi ve önemli bir rüya gördüm, onun heyecanı var üzerimde.

– Hayırdır inşaallah!

– Efendim, aynen bu havuzun başında olduğumuz gibi oturmuştuk, siz de sohbet ediyordunuz. Caminin olduğu yer, ucu görünmeyen dik, uzun bir dağ görünümündeydi. Bir ara dediniz ki ‘Şimdi bu dağa tırmanacağız.’

Ben de içimden dedim ki, “Bu dağa nasıl çıkılır? Olmaz.”

Allah size ilham etmiş olacak ki birden celâllendiniz.

– Hüseyin Efendi, bak şimdi oraya nasıl çıkılacağını sana göstereceğim, buyurdunuz ve düğmenizi ilikleyerek dağa tırmanmaya başladınız ve bu arkadaşlar da peşinizden gelmeye başladılar.

Ben de içimden geçenlerden nedamet duyup, hocam bilmeden bir şey der mi, dedim. Ben de peşinize takıldım. Siz zirveye ulaştınız ve kayboldunuz. Ben ise yolda takılıp kaldım. ‘Eyvahl dedim, canım gırtlığa geldi. Tam o anda Zâtîâliniz başını uzatmış yukardan bana bakıyordunuz.

– Ne var Hüseyin Efendi, dediniz.

– Efendim ben hata ettim, özür dilerim, deyince, ‘Uzat elini!’ deyip beni yukarı çektiniz. Yukarı çıktığımda, müthiş bir manzara ile karşılaştım. Orada bulunan insanlara (yüzlerinin nurundan) bakamıyordum, gözlerim kamaşıyordu. Villalar, saraylar, ırmaklar, yeşillikler, meyveler, müthişti. Dedim ki burası galiba Cennet!

Tam o anda oğlum kapıyı çaldı ve ‘Hocamlar geldi.’ deyince, çok heyecanlandım efendim, dedi.

Bunun üzerine hocam: “Rüyanın yorumu ihtiyacı yok zannediyorum. Azimli, kararlı, samimi ve aksiyoner bir ruhla, ümitsizliğe düşmeden üzerimize düşen vazifeler ifa edildiği takdirde, her engel aşılar, her hedefe ulaşılır.” buyurdular.

Bir rüya, bir yorum. Burada da görüldüğü gibi insanın, hususiyle ehl-i imanın inandığı, doğru bildiği dâvâ yolunda iradesini kullanarak vazifesini hakkıyla yapması, çizgisini koruması, başarıya ulaşmasında en önemli vesilelerdendir. İnanmış olan insanların bu gün sahip olduğu nimetlerin tam hakkını vermesi, herkesin bulunduğu konumunu değerlendirmesiyle, başarıyı ve hedeflediği noktayı, zirveyi yakalaması mümkün hâle gelir.

BAYRAM HUZURU

Ramazan ayı orucu, namazı, zekâtı, iftar ve sahuruyla bizleri maneviyat denizinde yüzdüren, toplumun kopmuş parçalarını bir araya getiren, kin ve nefret duygularını yok edip bütünleştiren mübarek bir aydır.

Bu mübarek ayda tilavet olunan Kurân'ı, sanki Arş-ı Âlâ'dan yeni nazil oluyor gibi, Resûlullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) terü tâze yeniden dinliyor havası içinde değerlendirenler ve bu manevî atmosferi hisseden ruhlar, yelkenli gemilerle denizlerde yüzyüyor, balonlarla yavaş yavaş göklere yükseliyor gibi huzur duymuşlardır.

Mü'minler, bu mübarek ayda her türlü sıkıntıları, kin ve nefret kokan duygu ve düşünceleri terk edip ruhları Cennet bahçelerinde ve nurefşan iklimlerde kanatlanmış uçuyor hâle gelmişlerdir.

Ramazan ayının getirdiği ışığa, nura uyanmış ruhlar, bayramın huzur, neşe ve mutluluk saçan atmosfer ikliminde buluşmakla beraber, o gün üzerinde dudaklarımızı gezdirdiğimiz anne babalarımızın veya anne babalarımız hükmünde olan büyüklerimizin ellerini öper, hoşnutluklarını ve rızalarını kazanırız.

Sarılıp kucaklaştığımız dost ve aĥbablarla kaynaşır, gl kokan yavrularımızı sinelerimize basar ve aynı zamanda inanmış sine-lerde imrendirici güzelliklerin, coşturucu heyecanların, diriltici solukların yankılarını görürüz.

şu güzellikler ikliminde kendini hisseden kardeşlerimiz, daha çok fedakârlık ve gayret sergileyerek, dünyayı bir huzur ülkesi hâline getirmek için üzerlerine düşeni yapmalı ve gelecek nesille-re de mutlu yarınlr, güzel Ramazanlar ve gerçek bayramlar emanet etmelidirler.

Evlerimize şeref misafiri olarak kabul ettiğimiz, ayrılmasını hiç istemediğimiz Ramazan ayı, “İznim bu kadardı.” dedi, bizi hüzün ve gzyaşlarımıza emanet ederek, seneye tekrar gelmek üzere ayrılıp gitti. Seneye kime misafir olur, kime olmaz, onu ancak Allah bilir.

Gelişiyle bizi sevindiren, gidişiyle mahzun ve mükedder bırakan mübarek ay, hznlerimizi saadet ve srra çevirecek bayramı bize emanet edip gitti.

Onun gelişinin, bahar sevinci yaşayan kuzular, kuşlar gibi, bizleri sevindirmesinin yanında, çocukları, yavruları da sevince boğduğu bir gerçektir. Dayanamayacak bile olsalar sahura kalkan, kuşluğa, öğleye, hatta iftara kadar dişini sıkıp oruç tutan çok ocuk görmüşüzdür.

Neticede orucun, Ramazan’ın mükafatı olarak yeni giysileri içinde bayrama kavuşma, onların sevincinin doyulmaz bir derinliğidir. Çocuklar, o tatlı günleri hayatlarının sonuna kadar unutmayacak, her vesileyle hatırlayıp anlatacaklardır.

Bizi Rabbimize yükselten oruç, onun iftar ve sahuru, dökülen yağmurlar gibi rahmetiyle gönüllerimizi yıkıyor, bizi huzur ve güven iklimine taşıyor. Hele iftarda, rengarenk nimetlerin sofrayı süslediği, midenin iştiyakla onları beklediği son dakikalarda, Ezel

ve Ebed Sultânı'nın emrini (ezanı) bekleme var ya; önümüzdeki o nimetlerden daha tatlı, daha lezzetli bir zevk iklimine bizi götürüyor.

Bayramlar, bir mânâda yaklaşma, sevinme, huzurlu hâle gelme mânâsında, kulun ibadetle, evrad-ü ezkârla, istiğfarla Allah'a yaklaşması, dargınların birbirini affedip barışması, birbirlerine tatlı dil güler yüzle muamele etmesi, büyüklerin küçükleri şefkâtle bağrılarına basıp hoşgörmeleri, küçüklerin, büyüklerin hele hele anne-babalarının ellerini saygıyla öpmesi ise o andaki gönül huzurunu izah etmek oldukça zordur.

Bütün bunları ve daha nice güzellikleri bize kazandıran, ilâhî rahmetin ruhlarımızı yıkadığı, âhiret hesabına yatırımların yapıldığı rahmet, mağfiret ve günahlardan arınma, temizlenme fırsatını bulduğumuz ve neticede Allah'ın hususî lütuflarının, rahmetinin ruhlarımızı sardığı bu mübarek ayın sonunda bayramı idrak etmemiz ne büyük bir lütuf, ona layık olmaya gayret etmek ise ne güzel bir vazifedir.

Bayramlarda idrâk ettiğimiz huzur ve mutluluğun hep devam etmesini, bu ve benzeri bayramların insanlık hakkında hayırlara vesile olmasını Rabbbimizden diliyoruz.

BEKLEME SALONU

İnsanın yolcu olduğu ve misafir bulunduğu bu dünya, bir bekleme salonudur. İnsan dünyadaki eşya ve hadiseleri derin bir temaşa zevkiyle seyredip onların ifade ettiği mânâyı kavrayıp hayatını ona göre tanzim edip gençliğini ve ömrünü zayı etmemesi gerekir.

İnsanın doğru görmesi ve doğru düşünmesi, hayatını istikamet ve huzur içinde geçirmesi, Kur'ân'ın aydınlık ikliminden, Resûlullah'ın manevî atmosferinden istifade etmesine bağıdır.

Bu huzur ikliminden mahrum nesillerin, her zaman olduğu gibi bugün de mutlu olmadığını görüyoruz. Şayet mutlu olsalardı; maddî-manevî hiçbir şeye muhtaç olmayan, arzu ve isteklerine engel bulunmayan, en medenî milletlerin gençleri intihar ederler miydi? Bütün bunlar, insanın varlık sebebini ve mânâsını, hedef ve gayesini, gitmek zorunda bulunduğu âlemin önemini ve kıymetini, kendisini dünyada ve âhirette mutlu edecek güzellikleri görememesi ve kalp gözünün kapalı olması ve gerçeklere uyanamamasından kaynaklanmaktadır.

İnsan, inandığı kadar mutludur. İmanı en zayıf olan insan bile, hâdiselerin en şiddetlisine karşı mütehammildir, tahammül eder, dayanır. Zira inanç kaynağı olan Kur'ân; “*Dikkat edin, Allah'ı*

zikirle kalpler itminan ve huzura kavuşur.” (Ra’d, 13/28) buyuruyor. Allah (celle celâluhû) herhangi bir cana kıymayı haram kıldığı gibi, insanın kendi canına kıymasını da yasaklar, haram kılar. Çünkü; mülk Allah’ındır. Bu mülk insanda emaneten durmaktadır. Emanet, sahibinin izni dairesinde ve razı olacağı şekilde kullanılmalıdır.

İnsan, kendi kalbini, anne karnında saat gibi hareket ettiren Allah’a inandığı ölçüde hayatını kontrol altına alacak, yaptığı ve yapacağı en küçük hayır ve şerden hesaba çekileceği güne inancı ölçüsünde de şer odaklardan, geçici dünya menfaati ve zevkleri altında ezilmekten kurtulacaktır.

İnsanın başına ne geliyorsa kendini kontrol edememekten, haram ve günahlara dalıp sınır tanımamaktan, rahat ve rehâvete dalmaktan gelmektedir. Cenâb-ı Hak, *“Allah’ın buyruklarını umursamayan şu insanların, kendi tercihleri ile yaptıkları işler yüzünden, karada ve denizde (bütün dünyada) bozukluk ortaya çıktı, nizam bozuldu.”* (Rum, 30/41) buyurmaktadır.

Allah kâinatı ahenk ve düzen içinde yaratmış ve o minval üzere de devam ettiriyor. İnsan, olup biten hadiseleri, musibetleri sebeplere vererek, kendisini temize çıkarma gayreti içinde bulunuyor. Halbuki ayağına taş çarpsa onu bir ikaz kabul edip istiğfar edeceği yerde, isyanı tercih ediyor. Cenâb-ı Hak da bizi gafletten uyanıncaya kadar, (mü’minler için şefkât tokatı olan) beklenmedik belâ ve musibetlerle ikaz buyuruyor.

Bizler bu bekleme salonu olan dünyada, misafirliğimizi bilip Sahibimizin verdiği izin ölçüsünde hareket etmeliyiz. Zerreden kürelere kadar her şeyin tasarrufu yed-i kudretinde bulunan Rabbimizin, hadiseler diliyle ikaz buyurduğu belâ ve musibetler karşısında dersimizi almalıyız ve kul olarak üzerimize düşen vazifelerimizi ihmal etmeden yapmalıyız.

BERAT VESİLESİ İLE TEVBE

Tevbe rücûdur, dönmektir. Allah'ın yasakladığı, menettiği, haram kıldığı şeylerden, güzel ve hayırlı olan helâl şeylere dönmektir. Tevbe, iman edip, Allah'a söz verenlerin ilk menzilidir. Allah'a kavuşmanın, dostlara ulaşmanın, maddî-manevî kirlere, günahlardan arınmanın birinci adımı ve Rahmet kapısının tokmağına dokunmaktır. Tevbe, şeytanı sevindiren günahattan, rahmeti tebessüme getiren sevaba, isyandan itaate dönmenin adıdır.

Tevbe; günahın her türlüünü, gizlisini, açığını, küçüğünü, büyüğüne hayalde, niyette bulunanı gözde, kulakta, dilde, ağızda şehvet, şöret gurur ve kibirde olan hepsini terketmek, nedamet duymaktır. İradî olarak bir daha onlara dönmemeye söz vermek ve kime söz verdiğinin şuurunda olarak hareket etmektir. İnsanların hak ve hukukunu ilgilendiriyorsa, haklarını ödemek ve helâllik istemektir.

Merhameti sonsuz Allah (celle celâluhû), kulunu affetmek, mü-racaatlarını kabul etmek için insana hayatının sonuna kadar tevbe kapılarını açık tutmuştur. Yoldan bir engeli almayı, yetimin başını okşamayı, anne-babaya itaati, namazı, orucu,

zekât ve sadakayı değerlendirebileceği gibi, Mevlid Kandili, Regaib Kandili, Miraç, Beraat ve bin aydan daha hayırlı Kadir Gecesi'ni, Ramazan ayını, bayramları... affına vesileler yaratmıştır.

Kimsenin görmediği gecelerde Cehennemi söndürecek, Cennet ırmakları kadar kıymetli gözyaşlarıyla hâlini Rabbine arz etmek, meşru ve helâl yolla çoluk çocuğunun rızkını kazanmak, istirahat etmek hep ibadettir, affa vesiledir.

Beraat, bereketli, manen verimli, feyizli ve kutlu bir gecedir. İyi değerlendirildiği takdirde günahlardan arınma, suçlardan bağışlanma ihtimali vardır.

Halis bir niyetle, samimi bir şekilde Allah'a teveccüh edip Allah'ın sonsuz lütufları ve nimetleri karşısında şükürle mukabelede bulunmak suretiyle fırsatı kaçırmamak lazım.

Evet, tek tek Allah'a teveccüh, güzel bir şeydir. Kulu Allah'a yaklaştırır ama günahlardan şahs-ı manevî olarak tevbe etmek esastır. Yani başkalarına da hakikatleri anlatmak, hakikatlerden haberdar etmektir. Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Hepiniz toptan Allah'a tevbe ediniz. Umulur ki felah bulursunuz." (Nur, 24/31)

De ki *"Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etmekte ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Allah dilerse bütün günahları mağfiret eder. Çünkü O Ğafur ve Rahimdir (Çok affedicidir. Merhamet ve ihsanı fazladır)."* (Zümer, 39/53)

"Size azap gelip çatmadan önce Rabbinize dönün ve O'na teslim olun, O'na itaat edin. Yoksa yardım göremezsiniz." (Zümer, 39/54)

Peygamber Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) sordular; *"Tevbe'nin alâmeti nedir?"* Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki *"Pişmanlıktır, nedamettir."*⁴

⁴ el-Hindî, *Kenzü'l-Ummâl*, 10218.

Enes bin Malik (radiyallahu anh) Peygamber Efendimiz'den rivayet ediyor: "Allah'ın en çok sevdiği kimse, tevbe eden gençtir." buyurdular.⁵

Her yönü ile bereket dolu olan, günahların affına vesile bulunan bu mübarek geceyi değerlendirmek, her mü'minin vazifesi olmalı, bu fırsatı kaçırmamalıdır. Zira gelecek yıl Beraat gecesine kavuşup kavuşmayacağı belli değerdir.

Beraatımızı elde etmenin yolu, tevbe ile Rabbimizin kapısını aşındırmaktan geçer.

⁵ Suyti 2/151.

BİR ANNENİN OĞLUNA MEKTUBU

Canım evladım, seni çok ağır şartlarda büyüttüm. Alman harbi vardı, baban askerdi. Deden cihan harbinden gazi olarak dönmüş, kulakları hiç duymuyordu. Evin her türlü iç ve dış işleri benim sırtımdaydı.

Yazın yakıcı sıcağında tarlada çalışırken, seni bir ağacın altına yatırıyor, Hz. Hacer validemizin İsmail'e (aleyhisselâm) su bulmak için Safa-Merve arası koşturduğu gibi, ben de arada bir ihtiyacını görmek üzere yanına geldiğimde, yüzün gözün toz toprak içinde, sinekler karıncalar sarmış olarak seni buluyordum. Çok çileli büyüdün, sana iyi bir annelik yapamadım.

Günler, aylar, yıllar çok çabuk geçti. İlkokulu bitirdin. İnanç ve ahlâkın zaafa uğradığı, âdeta ikinci bir fetret döneminin yaşandığı karanlık günlerin sıkıcı atmosferinde kaybolup gitmemen için, seni Ezeli Kelâm olan Kur'ân-ı Kerim'i öğrenmen, hükümlerini uygulaman için Kur'ân Mektebine gönderdim. Bu ayrılış bir anne için ne kadar zordu bunu biliyordum, hissediyordum ama ben her türlü zorluğa ve çileye göğüs gerip sabrettim. Yeter ki sen çile çekmeyesin, diye bu ayrılığa, bu hasrete katlandım.

İliklerime kadar acısını hissettiğim, insanlığın baş düşmanı ce-
haletten kurtulman ve okuman için, köyden ilk defa seni uğur-
larken, bağrıma taş bağlayıp gülerек seni yolcu etmişim. Ağla-
saydım hayalinde beni hep ağlar olarak tahayyül edecek, kim bilir
belki okumayacaktın.

Dinin, ibadetin alay konusu yapıldığı o günlerde, Kur'ân'ı ez-
berleyip hafız oldun. Çevremiz; “Oğlun okudu, köyümüzün de
ihtiyacı var, yeter artık, köyümüze imam olsun.” dediklerinde
sana; “Evladım, cahillik çok kötü, git oku.” demiştim. Sen söz
dinledin, yokluk, fakirlik demedin, yollara düştün, iyi ki düştün,
tahsiline devam ettin, Rabbime nâmütenâhi şükrolsun, iyi ki oku-
muşsun. Yoksa maddî-manevî hayatın perişan olacaktı.

Evladım, Cenâb-ı Hak seni vesile kılarak bütün ailemize âhiret
kapısını açtı. Kardeşlerin, bizler, diğer akrabalarımızdan çok ki-
şiler senden çok istifade ettik. Uzun süren ayrılığına dayanama-
dığım günlerde, seni gördüğümde: “Senin yıllık iznin yok mu?
Seni çok özleyor, aramızda daha çok görmek istiyoruz.” derdim
ama senin küfür ve dalâlette boğulan nesle faydalı olabilmek için
fırsat bulup gelemediğini de düşünerek, özlemimi unutup tesel-
li buluyordum. “En güzel hizmet, en güzel sevgi bu, hasret bu.”
diyordum.

– Allah'ım, rahmetin kesildiği günlerde, bizim hangi ameli-
mizi sevdin de benim evladımı bu kutsal hizmete yönlendirdin,
rahmete vesile olacak bir yola yönlendirdin, deyip cahilliğimden,
okuyamadığımdan dolayı Rabbim'den af ve niyaz talep ediyor,
arz kapısına başvuruyordum.

Uzun süren ayrılıklardan sonra, 1978 yılında seninle bera-
ber Hac yapmayı Allah bize nasip etmişti. Babanla beraber;
“Galiba evladımızı yeni tanıyoruz.” demiştik. Mekke-Medine
günlerimizde âdeta Cennet'te yaşıyor gibiydik. Sanki mâzideki
uzun süren ayrılıklarımızı, hasretimizi, bütün sıkıntılarımızı

unutmuştuk. Bu günleri bize yaşatan Rabbimize şükranlarımızı arz ediyorduk.

Yıllar ne çabuk geçti, sen O'nun yolunda koşarken, senin bu koşuşun bizi çok sevindiriyordu. Bunun için Allah'a şükrediyor, Senin sebat edişinden, gayretlerinden dolayı sana da teşekkür ediyorduk.

Gel git zaman, ömür süratle ilerliyor, âhirete yolculuk başlıyordu. Hastalandığım günlerdeydi. Seni hırsız kovalar gibi takip ediyorlardı. O arandığın günlerde bir hafta yanımda kalmış bana tesellilerde bulunmuştun. İşinin çokluğunu bildiğim için Hocanızın babasının dediği gibi "Git evladım git, hizmetin geri kalmasın." deyip seni zorla helâllaşarak göndermiştim. İnşaallah Rabbim ümmet-i Muhammedle beraber hepimizi öbür tarafta buluşturur. Hakkını helâl et evladım. Allah'a emanet ol.

Annen Saima

BİR GÜNLÜK HAYAT

Allah (celle celâluhû), yarattığı bütün canlıların hayatını su, hava, güneş ve toprakla devam ettirmektedir. Bunlardan biri olmazsa hayat da olmaz. Bütün varlıkların hayatı bu dört esasa bağlıdır. Hayata esas teşkil eden bu unsurları yaratan Allah (celle celâluhû) hayatın devamına vesile olan bu unsurları, kendi tasarrufunda tutmakta ve bütün varlıklar, hisselerine düştüğü kadarıyla o nimetlerden ortak istifade etmektedirler.

Rabbimizin bu nimetlerinden en çok istifade eden insandır. İnsanı gerçek insan yapan manevî değerlerin başında da iman gelmektedir. İmanın kaynağı ise dindir. Din olmazsa iman da olmaz.

İnanılması gereken dinin kurallarını, sınırlarını Allah (celle celâluhû) koymuştur. Bu kuralların ve sınırların kaynağı ise en son gönderdiği ve hükmü kıyamete kadar devam edecek olan İslâm dinidir.

Maddî hayatı ayakta tutan su, hava, güneş ve toprak olduğu gibi, manevî hayatı da ayakta tutan, besleyen, canlı hâle getiren İslâm ve imandır.

Hava, nefes alıp vermemizi sağlarken, Güneş de hayatımızı aydınlatmaktadır. Toprak bütün canlıların menşeidir ama su bütününe hayat olmaktadır.

İslâm ve iman, kalp ve vicdan huzurunu temin etmenin yanında, bela, musibet ve sıkıntılara karşı da rahatlatıcı rol oynamaktadır. Aynı zamanda İslâm ve iman, mânevi hayatımızı, ruh dünyamızı aydınlatmakta, dünyada bile insana küçük bir Cennet yaşatmaktadır. İnsana kazandırdığı yüce ve yüksek ahlâk ile meydana getirdiği fazilet ve güzelliklerle, fert, âile ve toplumun rahat ve huzurunu sağlamaktadır. Hayat, bir nefesle başlıyor, diğer bir nefesle bitiyor. Rabbimize kavuşma adına ilk aldığımız nefesi vermek üzere nöbet bekliyoruz.

Allah'ın uhdemize emanet olarak koyduğu bu hayatı âhiret adına en iyi şekilde değerlendirmek, verimli hâle getirmek için, Cenâb-ı Hakk'ın koyduğu ilâhî prensiplere, emir ve yasaklarına saygılı olmak suretiyle, her nefesi son nefes gibi değerlendirmeye çalışmalıyız. Gençliği ve ömrü, bedeni arzuların ve nefsi emmaların tuzagından ve kölesi olmaktan kurtarmak gerekiyor.

Bunun için akıl ve iradeyi, vahyi semavînin emrine vererek, nefis ve şeytana baş kaldırmak suretiyle, meşru ve helâl daireye razı olup harama tevessül ve tenezzül etmeden, fânî hayatı bâkiye tebdil etme yolunda kullanmak suretiyle, Allah'ın rızasına kilitlenmek gerekiyor.

İnsan, farkına varmadan yer yer dünya işlerine kendini kaptırıyor. Hatta bazen hizmet ediyorum mülahazasıyla, ülfet ve ünsiyet hastalığına tutulabiliyor ve asli vazifelerini ihmal edebiliyor. Onun için Kur'ân-ı Azimüşşan dikkatlerimizi çekerek, bizleri ikaz buyurup uyarıyor:

“Yoksa siz, daha önce geçmiş ümmetlerin başlarına gelen durumlara maruz kalmadan Cennete gireceğinizi mi sandınız?” (Bakara, 2/214)

Ankebût sûresinde de şöyle buyruluyor:

“Mü'minler sadece ‘iman ettik’ demeleri sebebiyle kendi hâllerine bırakılvereceklerini, imtihana tâbi tutulmayacaklarını mı zannetteler?” (Ankebût, 29/1)

Bütün bir hayatın bir günden ibaret olduğunu, bizlere Mirac hediyesi olan namaz ne güzel anlatmaktadır. Sabah namazı ilk yaratılışı, öğlen gençliği, ikindi ihtiyarlığı, akşam ölümü, yatsı bizden sonrakilerin de öleceğini, teheccüt namazı âlem-i berzahı ve ikinci sabah namazı ise ba'sü badel mev'ti (öldükten sonra dirilmeyi) hatırlatmak suretiyle, yaşadığımız her günün, âhiret hayatının bir başlangıcı olacağını, dünyanın da son günü olduğunu bize hatırlatmaktadır.

BİRLİK RUHU

Dinleri ve medeniyetleri karşı karşıya getirme gayreti içinde çırpınan, dünya çapında bir herc-ü mercin meydana gelmesi adına, ciddi gayret gösterenlerin bulunduğu bir devirde yaşıyoruz.

Böyle bir dönemde insanlığın her zamankinden daha çok birliğe, kaynaşmaya ihtiyacı vardır. Birgün gerçek mânâda bu birlik, beraberlik vuku bulacaksa; anlaşma, uzlaşma, adalet, huzur ve güven oluşacaksa, bu, gerçekten inanan insanların gayretleri ve fedâkarlıklarıyla olacaktır.

Bu güzel ortamın ve düşüncenin pratiğe uygulanması, dinler ve kültürler arası diyaloglarla, kaynaşmalarla ve insanların yakından birbiriyle tanışmaları sayesinde mümkün olacaktır.

Dillerdeki güzel ifadeleri kalplere, kalplerdeki sevgiyi, samimiyeti de insanlara taşıyabildiğimiz zaman, Allah (celle celâluhû) güzel günleri geciktirmeden inâyet buyuracaktır.

Bizler belki o güzel günleri göremeyebiliriz ama gelecek nesillerimize mutlu ve güvenilir bir dünya bırakmış oluruz.

Bu mevzuda samimî ve ciddî olarak gayret gösterilmelidir ki yollar açılmış, engeller aşılmış olsun. Yoksa küçük engeller büyük gerçekleri gölgeleyebilir.

Gönül arzu ediyor ki atılan hiçbir adım boşa gitmesin, sarfedilen maddî-manevî bütün emekler zâyi olmasın. Atılan her tohum yeşersin, meyve versin. Herkes, o meyvelerden istifade etsin.

Samimiyet ve ihlâsımız ölçüsünde bunun böyle olduğunu görüyoruz. Dünyanın her yerinde insanlığa ümit bahşeden güzellikleri müşahade ediyoruz. Bu güzelliklerin, belli bir kesimi rahatsız ettiği de muhakkaktır. Onun için bulanık suda balık avlamaları, menfaatleri ve çıkarları da bu yolla olacağından dolayı, diyalog, sevgi yollarını tıkamak, inanan insanların mukaddeslerine saldırarak, tahrik etmek suretiyle ortalığı karıştırmak, böylece umduklarına ulaşmak arzusundadırlar.

Bütün bu olup bitenler, hususiyle topyekûn İnsanlığın İftihar Tablosu Efendiler Efendisi Hz. Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) yapılan hakaretler, kalbimize bir hançer gibi saplânsa bile, biz bize düşeni yapacak, vakar ve ciddiyetimizi koruyacak, o şom ağızları Allah'a havale ederek kendi işimize bakacağız.

Müdafalarımızı demokrasi kuralları ve hukuk çerçevesi içinde yapmaya gayret göstereceğiz. Sokaklarda Müslümana yakışmayan yakıp yıkma gibi kaba ve tahrik edici, ateşe benzin dökme gibi davranışlara tenezzül ve tevessül etmeyeceğiz çünkü hem Ruhaniyet-i Nebî rencide olur hem de haklı iken haksız duruma düşeriz. Taif'te kendisine yapılanlar karşısında, Nebiler Nebisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisine yakışır tarzda mukabelesi unutulmamalıdır.

Bütün bu hadiseler, bize daha çok hız kazandırmalı, aşkımızı sevkimizi artırmalı, Allah Resûlü'nün ahlâkını yaşayarak, fiilen o müfterileri tekzib etmeliyiz.

Bize yakışan, üzerimize düşen sorumluluğu samimiyetle yerine getirmektir. Neticeyi yaratacak, gönülleri sevgiyle donatacak, insanlara birbirlerini sevdirep, birlik ve beraberliği tesis edecek olanın Allah (celle celâluhû) olduğunu bilmek ve idrak etmektir.

Bu güzelliği başarmak oldukça zor bir iştir ama unutmamak gerekir ki bizim vazifemiz de zoru başarmaktır. Allah'ın inayeti olmadan da zorlar başarılamaz. Allah'ın inayeti ise samimiyet ve ihlâsla elde edilir.

Mü'min, insanların ümitlerini, aşk u şevklerini kırmamak için, temsil ettiği davayı hiç bir şeye âlet etmemeli, beklentilere girmemeli, tavır ve davranışlarıyla aldatıcı olmamalıdır.

Gelecek nesillerin mutlu ve huzurlu olması, bizim biraz sıkıntı çekmemize, biraz sabırlı ve fedakâr olmamıza bağlıdır.

BULUTLAR GİBİ AĞLAMAK

İnsanlık tarihinin hiçbir döneminde, günümüzdeki kadar vahşet ve zulüm irtikâp edilmemiştir. En vahşi hayvanlarda bile böylesi görülmemiştir. Bu zulüm ve vahşetin altında küfür vardır. Allah'ı tanımamak, âhirete, hesaba inanmamak vardır. Çünkü iman yoksa sevgi, şefkât ve merhamet de yoktur.

İnsanları birbirine bağlayan sevgidir. Sevginin olduğu yerde şefkât, merhamet de vardır. Bunların olmadığı yerde zulüm vardır, korku vardır, ye's vardır. Ümidin anahtarıdır sevgi. İnsanlık, kendisinden hayat ve saadet umduğu, iman ve ümit sunan rehberini bulduğu an, canlanır, şahlanır ve yaratılan (başta insan olmak üzere) her varlığa sevgi, şefkât ve merhametle kucak açar.

Neticesi ölümle noktalanacak şu dünyayı, ebedî ve mutlu bir neticeye çeviren iman, sevgi ve ümittir. Bütün Peygamberler, veliler hep dünya ve âhiret mutluluğunun kaynağı olan İslâm'a, Kur'an'a, insanları davet etmişlerdir. Mevlana Hazretleri, hayatı boyunca bütün insanlığı davet ederken, "Gel, gel kim olursan gell" demiş, şartlar, konjonktür elverdiği ölçüde insanlar bu davete icabet etmiş, günümüzde de icabet etmektedirler.

Ne var ki bugün materyalist ve ateist saplântı içinde, peşin

hükümlü, nefsinin esiri, şeytanın kulu ve kölesi durumunda olanlar, davete icabet etmediklerinden dolayı, günümüzün Mevlânâ ruhlu gönül erleri, fırsat buldukça onların ayaklarına gitmekte, sevgi, şefkât ve merhamet dolu sinelerini açmakta ve gönüllerini fethetmeye çalışmaktadırlar.

Yanan bir lambadan, odada bulunan herkes istifade eder. Güneşten bütün dünya istifade eder. Sen de güneş gibi ol ki herkes aydınlansın. Akan çay, yağın yağmur gibi ol ki her gönül yeşersin.

Ruhları kararmış, aydınlığa hasret gönüllere acımak lazım. Onlara şefkât ve merhametle muamele etmek gerekir. Zira kâinatı merhametiyle kuşatan Allah (celle celâluhû), Kendisini inkar ettikleri hâlde onlara zulmetmiyor, rızklarını kesmiyor. Nebiler Sultanı Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), davası uğruna kendisine yapılan bütün sıkıntılara, işkencelere karşı intikam duygularıyla cevap vermedi, onları şefkâtle, merhametle kucakladı, affedilmeleri için Rabbü'l-âlemin olan Allah'a dua dua yalvardı. On beş asırdır kervanına katılan nice dev kâmetler, nice iman ve Kur'ân sevdalıları, canlarını bu yolda feda ettiler.

Bugün emanetin sahibi olan ehl-i iman olarak bizlere düşen vazife, dayanıp darılmadan, azmedip yılmadan, ümitsizliğe asla düşmeden, bize kötülük yapsalar dahi, sevgi, şefkât ve merhametle muamele etmek, insanlığın dünyada ve âhirette mutlu ve huzurlu olmalarını temin etmeye çalışmak ve ebedi âlemde kurtulmalarına yardımcı olmaktır.

“Aç herkese, açabildiğin kadar sineni; ummanlar gibi olsun! İnançla geril ve insana saygı duy; kalmasın alaka duymadığın ve el uzatmadığın bir mahzun gönül..!”⁶

Yeryüzünü yeşertip şenlendiren bulutlar gibi ağlamadan, ölmüş kalpleri diriltemez ve insanlığı güldüremeyiz.

⁶ M. Fethullah Gülen, *Ölçü veya Yoldaki İşiklar*, s. 113.

ÇIKTIK BU YOLA

Beyin mimarlarımız ve muazzez büyüklerimiz, ilâhî takdir ve tayinin sevkiyle, uzun vadeli vazifelerini ve yatırımlarını yapmışlar, yumurtalarını kuluçkaya, tohumlarını toprağa bırakmışlardır. Bu hizmet ve gayretlerini verimli hâle getirmek, haşarattan korumak, zarar görmesini engellemek için, başlarında bir ömür boyu nöbet tutmuşlardır.

Duygu ve düşüncelerini, maddî-manevî imkânlarını, insanlığın saadet ve huzuru adına, şiddete ve kuvvete başvurmada sevgi, şefkât ve merhametle, büyük davanın hâdimi, hakkın şâhidi, insanlığın rehberi nesiller yetiştirmişlerdir.

Bu dava; dün, bugün ve yarın sert rüzgârlara, korkunç fırtınalara maruz kalmış ve kalacaktır. Bunun için bu davanın müntesiplerine büyük vazifeler düşüyor. Ciddi gayretler gerekiyor... Bu işe sahip çıkanlar; engeller karşısında bunlara metanet ve sabırla karşı koymaları iktiza ediyor.

Hiçbir hukukî mesnedi olmayan peşin hükümlü insanlar tarafından, yer yer yolları kesilecek, köprüler yıkılacak, tuzaklar kurulacaktır ama bu çetin yolda başarı ve muvaffakiyetler elde etmek için de polat gibi irade sahibi insanlar, vefa ve sadakat erleri, şanlı

süvariler, bu sarp kayaları aşacak, gerekirse bu yolda çatlayıp öleceklerdir.

Bu kudsi yolun yolcularına düşen vazife ise ışık bekleyen karanlık ruhlara, müspet davranarak gerçekleri, hakikatleri göstermek ve sevdirmek olmalıdır. “Çıktık bu yola, söz verdik Allah’a!” şuuruna kilitlenmiş ve adanmış ruhların en büyük hedef ve gayesi bu olmalıdır.

Terk edilmiş, sahihsiz, sorumsuz, mesuliyetsiz, ne yaptığını, nereye gittiğini bilmeyen, tökezleyip çamura düşen, kurtulmak için çırpındıkça daha çok batan, arzuları için yakan ve yıkan, ocakları, yuvaları batıran; imandan, ahlâktan mahrum kalmış, başıboş nesillerdir ki Allah’ın sonsuz lütufları ve nimetlerine karşı nankörce davranıyor, bedenî arzularının esiri, şeytanın oyuncağı durumuna düşüp, çok değerli ve kıymetli olan hayatlarını, değer-siz hâle getiriyorlar.

Bu insanlar, dün ihmal ettiğimiz nesillerdir. Bu ihmal edilenlerin ıslahı adına üzerimize düşen vazifelerin yapıldığı kanaatinde değilim. Dün aşkla, samimiyetle, ihlâsla, gözyaşlarıyla hiçbir beklentiye takılmadan yapılan bu insanlık hizmeti, *makama mansıba, menfaate takılmaya başladı*. Halbuki Allah’a karşı vazifelerini yerine getirme şuuruyla dirilmiş, topluma rehber olacak ideal insanların, insanlığı; imana, irfana, istikâmete ve huzura davet etmesi; hatta maddî-manevî fedakârlıkta bulunması gerekir.

İnsanlığı; ilhad, cehalet ve dalâletten kurtaracak olan kutluların en önemli vasıfları, imanlarıdır. Bu imanlarını başkalarına duyurma ve sevdirmek gayretleridir. Bu gayretleri sayesinde Allah’ın ve Resûlullah’ın hoşnutluğuna ulaşacaklarına inanırlar.

Hizmet erleri, Cennete koşar gibi, Cehennemden kaçır gibi bu dâva için koşuturlar. Asırlardır yükseklerde pervaz eden bir

milletin yıkılan maneviyatı, kuruyan kaynakları, beslenemeyen duyguları, ihmal edilen nesilleri, Şimdi zillet içinde kıvranıp durmaktadır. Bu kıvranmalar, gönüllere iman tohumunun yerleŐti-rilmesi, filizlerin oluŐturulması, meyvelerin olgunlaŐtırılması için uzun vâdeli yatırım yapmak ve atlarcasına sabredip beklemek gerekmektedir.

DARILMA YOK DAYANMA VAR

Kâinatta öyle hadiseler olmaktadır ki insanı yer yer sarsmakta ve ümit kırmaktadır. Hâlbuki insan şu dünya ekranında kendisine takdir edilen rolü oynamakla, konumunun hakkını vermekle mükelleftir. Hadiseler ne kadar büyük olursa olsun, sıkıntılar ne kadar çekilmez bir hâl alırsa alsın, musibetler, hastalıklar ne kadar ağır basarsa bassın, insanın dişini sıkıp sabretmesi, Allah’a tevekkül ve teslim olması gerekir ki kaybetmemiş olsun.

Vagonların yürümesi lokomotifle bağlıdır. Nebiler Nebisinden (sallallahu aleyhi ve sellem) bizlere kadar intikalinde Sahabe Efendilerimizle başlayan, günümüze kadar her türlü engeller aşılarak, sıkıntılara göğüs gerilerek temsil edilen ve uğrunda binlerin, milyonların can verdiği Kur’ân ve iman hizmetinde, Cenâb-ı Hak bizleri istihdam etmektedir.

Liyakatımızın fevkinde, Allah’ın omuzlarımıza yüklediği bu şerefli vazifeyi mümkün olduğu kadar arızasız, kusursuz gelecek nesillere, şerefle devretme gayreti içinde olmaya çalışacağız. Bizden evvelkilere bu kolay olmadığı gibi elbette bize de kolay olmayacaktır.

Kendisinde şüphe olmayan Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan şöyle buyuruyor

“Yoksa siz, daha önce geçmiş ümmetlerin başlarına gelen durumlara maruz kalmadan Cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlar öyle ezici mihnetlere, öyle zorluklara dâçar oldular, öyle şiddetle sarsıldılar ki Peygamber ile yanındaki mü’minler bile ‘Allah’ın vaat ettiği yardım ne zaman yetişecek?’ diyecek duruma geldiler. İyi bilin ki Allah’ın yardımı yakındır.” (Bakara, 2/214)

“Mü’minler sadece ‘İman ettik’ demeleri sebebiyle kendi hâllerine bırakılvereceklerini, imtihana tabi tutulmayacaklarını mı zannettiler? Biz elbette kendilerinden önce yaşamış olanları denedik. Allah elbette şimdiki mü’minleri de imtihan edip iman iddiasında sadık olanlarla, samimiyetsiz olanları elbette bilecektir.” (Ankebût, 29/2-3)

“İslâm’da birinci dereceyi kazanan Muhacirler ve Ensar ile onlara güzelce tâbi olanlar yok mu? Allah onlardan razı, onlar da Allah’tan razı oldular. Allah onlara içlerinden ırmaklar akan Cennetler hazırladı. Onlar oralara devamlı kalmak üzere gireceklerdir. İşte en büyük mutluluk, en büyük başarı!” (Tevbe, 19/00)

Konuyla alâkalı bir hatıramı burada nakletmek istiyorum.

İman ve Kur’ân hizmeti ile alâkalı sıkıntıların arttığı günlerdi. Kendi ülkemiz ve vatanımızda bir hırsız, bir câni gibi kovalanıyorduk. Bir dostumuzun yazlık evinde Hocamla birlikte kışın misafir kaldık. Hocam, eline aldığı küçük bir kitapta; “Bak ne yazıyor, bizi ne güzel anlatıyor.” dedi.

“Zâlim bir hükümdar raiyetine kızıyor, onları susuz, geniş ve derin bir kuyuya atıyor. Kuyudakiler; bağırıp çağırıyor, ağlaşıyor ve ölümlerini bekliyorlar. İçlerinden biri, ‘Hele bir sükût edip istişare edelim, bağırıp çağırmakla buradan kurtulamayız.’ diyor.

İstişare ediyorlar ve neticede şu karara varıyorlar.

En kuvvetli olanlar alta yatacak, az kuvvetliler onların üstüne, derken en zayıf olanı yukarı çıkaracaklar, o da yardım isteyecek.

Düşünce güzel ama altta kalanların üstüne ağır bir yük binecek. Bu yükün, altta kalanlara zarar vereceği de bilinmektedir.

Kaburgaların kırılması, sıhhatli bir şekilde nefes alamama tehlikesi de vardır bu uygulamada. Olsun, hedefe ulaşmak, sıkıntılardan kurtulabilmek için buna katlanmaya hatta ölmeye bile razı oldular.

İstişareye uydular, plânı aynen uyguladılar ve hepsi de kurtuldular.”

Okuduğu kitaptan bu cümleleri aktaran Hocamız şöyle buyurdular:

“Biz de bugün davamız adına, birkaç asır evvel atıldığımız bir kuyudan nefsimizi ve neslimizi kurtarmaya çalışıyoruz. Milletimiz ve insanlık adına ölüm pahasına dişimizi sıkar, sabreder ve davamız adına her türlü çile ve ızdıraba katlanır isek, milletimiz ve insanlık adına sahabeye denk bir hizmet vermiş olur, konumumuzun hakkını eda etmiş oluruz.”

Darılma yok, dayanma vardır. “Yerinde çürüyen, küflü çivi gibi olmaz.” demişler. Yerinde çürüyenler gibi olmamak için kalbî ve rûhî hayatımızı sürekli yenilemeliyiz. Hedefimiz O’nun rızası olmalı, hareketlerimiz Rızasına kilitlenmeli, sevdamız bu olmalıdır. Her ne kadar değişik imtihanlara tâbi tutulsak da. O’ndan gelene râzı olmalıyız. Allah (celle celâluhü) kullarına zulmetmez. Bizler kusurlarımızı görmeliyiz ve düzeltmeliyiz.

DENGELİ YAŞAMA

Maddî-manevî, ahlâkî erozyonların insanları tehdit ettiği medeni dünyada herkes huzursuz, zahire göre, her şey kararsız durumda. Beklenmedik bir anda ihtimal verilmeyen bir yerde terörizmin kurbanı olan insanlar, hicranla yanan aile ve çocukları, akraba ve dostları, mutsuz, umutsuz ve huzursuzdurlar.

Yarınından emin olmayan milletler ve devletler topluluğu için insanlığa mutluluk ve saâdet sunacak, vicdanî rahata ve huzura kavuşturacak hasbî ruhlara ihtiyaç vardır. Bu ihtiyacı karşılamaya çalışan asrın tulumbacıları, itfaiyecileri; çıkmaza girenlerin dünya ve âhiretini mâmur etme adına ne yapılması gerekiyorsa yapıyorlar. Konuyla alâkalı karşılarına ne çıkarsa çıksın onları, Allah hesabına değerlendiriyorlar. Onlar, bunları yaparken bir kısım engellerle karşılaşabiliyorlar ama bu engeller asla onların şevkini kırmıyor.

Vicdanlarında taşıdıkları mesuliyet ve sorumluluğun hakkını vermek, sefâlet ve zillet içinde, uyuşturucuların tuzağına düşmüş, ölümünü bekleyen gençliğin imdadına koşmak onlar için bir sorumluluk.

Sorumsuzluğu, mesuliyetsizliği, yakıp yıkmayı ve tahrip etmekten zevk alanları, ilim, irfan ve ahlâkî kurallarla ikna ederek

yapmak istedikleri tahribatı engellemek onlar için bir hizmet anlayışıdır.

Bu tatlı dilli, güler yüzlü, şefkât ve merhamet buutlu, insanı insan olduğu için seven ve değer veren yüce ruhlar; insanlığın en büyük düşmanı olan cehalete karşı, ilimle, imanla, ahlâki kuralarla, ihlâs, samimiyet, vefa ve sadakatle karşı koyan, memleketini, milletini gönülden seven ve onlara hizmeti en büyük ibadet sayanlardır.

Allah, kâinatı muhabbet üzere yaratmıştır ve muhabbetle, sevgiyle de devam ettirmektedir. Sevginin, şefkât ve merhametin olmadığı bir dünyada huzur olmaz, güven olmaz, mal, can ve namus emniyeti de bulunmaz. Yapılan işlerin de hayır ve bereketi olmaz. Bunu temin edecek, gönüllerde bu samimi niyeti mayalayacak imandır, inançtır, ilimdir ve âhiret duygusudur.

İnsanî değerleri ve kâinatı gerçek mânâsıyla insanlara tanıtmaya gayretiyle koşan ve coşan, şefkât ve merhametle kollarını açıp tatlı dil, güler yüze bağırarak basan, yaşamak için değil yaşatmak için her türlü fedakârlığa katlanan çile ve ızdırap çeken hasbîler, üzerlerine düşeni yapıyor ve yapmaya da devam edeceklerdir.

Onların en büyük dert ve davaları; Allah ve Resûlullah'ın yâd-ı cemilini insanlara ulaştırmak ve sevdirmektir. Bunu kendilerine gaye-i hayal edinmişlerdir.

Rızayı kazanmak isteyen bu gönül erleri, yapmak istediklerini yaparken dengeli yaparlar, dengeli yaşarlar.

DERDİYLE YANAN RUHLAR

Gaflet uykusuna dalmış bir kısım insanların bulunduğu dünyamızda; kurtlar, çakallar iş başında, ortalığı yakıp yıkıyorlar. Buna mukabil, “kaderimiz” deyip ne yapacağını bilemeyen âlem-i İslâm. Maddî-manevî, kalbî ve rûhî dinamiklerini kaybetmiş, sefalet ve zillate mahkûm, kendi derdini bile teşhisten âciz, ayaklar altında ezilen, cehaletin kurbanı, inancını bile rahat yaşama hakkından mahrum, birbirine düşürülmüş, gelişen dünya şartlarına ayak uyduramayan, hâlleri yürekler acısı bir tablo ile karşı karşıyayız.

Böylesine ufku kararmış, maddî-manevî dünyaları ve hayalleri yıkılmış, enkaz hâline gelmiş, mazisinden, kökünden koparılmış, tarih sayfalarından silinmeye çalışılan bir millet. Artık bu şanlı millet, düşürüldüğü kuyunun farkına varmış, rahat döşөгünü terk etmiş bir hâlde; kararmış dünyasını aydınlatmak için, kendine yakışır bir şekilde yeniden engelleri aşmaya, tünelleri geçmeye azmetmiş görünüyor.

Bu azmini gerçekleştirme adına enerji ve gücünü, vahiy soluklu meleklerden, Nebiler Sultanı Efendimiz'den (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Sahabe Efendilerimizden (radiyallahu anhum) almışlardır.

Onlar ki güçlerini on dört kûsur asırdan bugüne, kendilerini davalarına adanmış fedakâr, hasbî, vefa ve sadakat örneği seleften almakta, engellere takılıp kalmadan, azim ve kararlılıklarından, ihlâs ve samimiyetlerinden bir şey kaybetmeden, gelecek nesillerin yollarını açmak suretiyle, onlara güzel bir dünya bırakma gayreti içindedirler.

On dört asır evvel İnsanlığın İftihar Tablosu Efendimiz'in (aleyhissalatu vesselam) diliyle müjdelenmiş kutsiler, hasbiler ve muhacirler, kendilerine yüklenen mesuliyetin hakkını verirlerse, onları her türlü sıkıntıları aşmaya Allah muvaffak kılacaktır.

Bu mesuliyet ve sorumluluğun idrak ve şuuru içinde olan, gözümüzün nuru, gönlümüzün süruru yavrularımıza örnek teşkil edeceğine inandığım bir vakayı burada ifade etmem uygun olacaktır:

Memleket ve milletimizin ba'sü ba'del mevtinin gerçekleşmeye başladığı günlerde, binbir zorluklarla elde edilen eşyalarla kurulan ilim irfan yuvaları, hanımların küpe ve bilezikleriyle meydana getirilen müesseseler ihtiyaçlarını karşılayamamaktadır.

Böyle müesseselerimizden birindeki idareci arkadaşımız öğretmenlerine yarım maaş verip kendisi hiç almamaktadır. Evine, çocuklarına ekmek götüremediğinden onları memleketine gönderir, kendisi de günde bir defa bekâr arkadaşlarının çorbalarına iştirak etmekle yetinmektedir.

Bir gün ziyaretine gelen abisini, evine yemeğe davet eder. Sofrayı serer, tabak, kaşık ve çatalları sofraya kor ve yemek için "Buyurun." der. Ama sofrada ekmek yok, yemek yok, kısacası hiçbir şey yok. Bir sessizlik olur o ortamda. İdareci arkadaşımız hâlini arz ederek unutulmayacak şu sözleri söyler: "Siz şerefli misafiri-me, ağabeyime ne ikram edecek ekmeğim ne de önüne koyacağım yemeğim var. Bir dilim ekmek ve bir tabak tarhana çorbası bile.. Çocuklarımı memleke gönderdim."

Bu manzarayı gören misafir duygulanır ve cüzdanından bir sarı lira altın çıkarıp “Kardeşim, bunu al bozdur, sonra git aileni getir.. Ben gerisini hallederim. Sen bu sarı liraya benden daha layıksın.” der. Ve sarı lira hadisesini şöyle anlatır:

“Kardeşim, ben bir tarihte inancımın dolaylı hırsız, şâki gibi kovalanıyordum. Zor şartlar altında işlerimi götürmeye çalışıyordum. Bazen 250 gr. peynir bile alamıyordum. Evime, iş yerime gidemiyor, tuttuğum bir depoda gizli kalıyordum. Zaman zaman bir dostumun annesinin evinde ailem ve çocuklarımla gizli görüşebiliyordum. Bu tabloyu öğrenen ev sahibesi nine bir gün; “Evladım sen zor günler yaşıyorsun. Yetmiş yıl evvel ben gelin olurken, bu sarı lirayı annem bana takmıştı. Ben de onu, hatıra olarak bu güne kadar sakladım. Bunu al, sıkıştığın an bozdurur çocuklarına harcarsın.” deyince, “Nine, ben onu alamam. Senin çocukların, torunların o hatraya benden daha layıktır.” dedim. Nine; “Evladım ben onlardan helâllik aldım, lütfen bunu kabul et.” dedi. Kendisine bu hatrayı anlatıp, “Şu an sen benden bu sarı liraya daha layıksın.” der.

Sıkıntılar, zorluklar.. Sıkıntı ve bu zorluklara rağmen fedakârlıklarla Allah bu günlere bizleri getirdi. Getirildiğimiz şu noktadan sonra yanlışlarımız olmamalı, ihlâs ve samimiyetimiz devam etmeli. Sevk edildiğimiz şu hizmet içinde kusurlar, eksiklikler aranmamalı, varsa kusurlarımız düzeltilmeli. Hizmet aşk ve sevgiyle gerilim kazanan ruhlarımız, haşyet duygusu ile bütünleşmeli fikir ve dalâlet içinde kıvranan nesillerin imdadına sevgi, şefkât ve merhametle kucak açmalı, Mevlâ’nın hoşnutluğu ve rızası kazanılmaya çalışılmalıdır.

DİKKATLİ BİR HAYAT

Gül, menekşe, lâle, sümbül, yasemin ve diğer çiçekler mevsiminde yüzümüze güler, bir müddet sonra vazifelerini gelecek nesillere bırakıp giderler.

Sabahları bize, merhaba, diyen güneş, akşamları veda ederken, ay başını çıkarır ve selâm verir. Bulutlar, bir kumandandan emir alan askerler gibi başımızın üzerinde resmi geçit yapar, yeryüzündekilerin yüzünü güldürür, sonra çekilir gider. Dünyaya gelmemize vesile olan anne-babalarımız bir gül gibi bizleri koklar, sever, öper, okşar, bütün sıkıntılarımıza katlanarak bizi büyütür, ardından maddî-mânevî varlıklarını bizlere emanet ederek bu misafirhaneyi terk eder giderler.

Ömür yapraklarımız her gün bir bir kopmakta, süratle Allah'ın huzuruna gitmekteyiz. Biz istesek de dünyada duramıyoruz, sevgiyat devam ediyor. Bizi sırtında taşıyan dünyamızın da ömrü kısaltmakta, o da süratle ilâhî emre inkiyâd içinde bir sona doğru yol almaktadır.

Mülkün hakiki sahibi Allah, mülkünde dilediği gibi tasarruf etme yetkisine sahiptir. Bize emanet ettiği hayatı, O'nu hoşnut edecek şekilde değerlendirmek bize düşüyor. Bulunduğumuz

konumun hakkını vermek için, bin bir tuzakla yolumuzu kesmek isteyen Şeytan ve nefsin esiri olmamamız ve engellere takılmamamız gerekiyor.

Yaratılanların en Şerefli olan insan, üstün meziyetlerle donatılmış, paha biçilmez uzuvlarla süslenmiş, kâinat âdeta onun için yaratılmıştır. Her Şey ona selâm durmakta, bütün nimetler onun üzerine yağmur gibi yağdırılmaktadır.

İnsan eşyayı değerlendirme kabiliyetine sahip kılınmış ama o bu kabiliyeti Allah hesabına değerlendirmeli, amel-i sâlih, hakkı tutup kaldırma, emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker (yani iyiliği emredip, kötülüklerden sakındırma) vazifesinde her türlü sıkıntıya katlanabilmelidir. Bu hâliyle insan, melekleri geride bırakır ve ulvi âlemlerin, Firdevslerin namzedi hâline gelebilir. Fakat o, bu cevherlerin kıymetini bilemeyip, suiistimal ettiği zaman da bedenî arzularının esiri hâline gelmekte, zillete mahkûm olmakta ve esfel-i sâfiline düşmektedir.

İnsanın böyle bir sefalet ve talihsizliğe düşmemesi için, kendisini mükemmel cihaz ve hissi cevherlerle süsleyen Rabb'ini bilmesi, sevmesi O'nun emir ve yasaklarına uyması gerekir. Zira insan, kâinatı hüküm ve tasarrufunda tutan Allah'a muhtaçtır. O, acz ve zâfını kabullenip, hâliyle, kavliyle bütün ihtiyaçlarını Rabb'l-âlemin'den istemeli, Şerlerden O'na sığınmalı ve her hâlıkârda hâlini O'na arz etmelidir.

DÜNYA BİR MİSAFİRHANE

Dünya bir misafirhane, insan da orada bir misafirdir. Ne kadar kalacağı belli değildir. İster istemez bu misafirlik bitecektir. Hayatı, sormadan insana emanet eden Allah (celle celâluhû), yine sormadan alacaktır. Hiç kimse ne zaman, nerede ve nasıl öleceğini bilemez.

Dünyaya geliş bir keredir. İkinci defa istense de gelme ihtimali yoktur. Şu hâlde insan dünyaya geliş gayesini idrâk eder, kâinatı iyi okur, mânâsındaki derinliği iyi anlar, o şuurla hayatını gözden geçirir, hayatını Allah'ın rızasına uygun tanzim etmeye çalışırsa, varlığının sırrını ve dünyaya niye geldiğinin farkına varmış olur, o zaman mümkün olduğu kadar hayatını israf etmemeye gayret eder.

Hayatının kıymetini bilmesi ve iyi değerlendirmesi adına Kur'ân, kâinat kitabının fihristesi olan insanın yaratılışına dikkat çekerek, insanı hakir bir sudan yaratan icraatın, nizam ve intizamın çok iyi okunması gerektiğine dikkat çekmiştir. İnsanda ve kâinatta, akıllara durgunluk verecek, baş döndürücü ilâhî nizamın işleyişine bakmamızı ve tefekkür etmemizi istemiştir. “O Allah ki yarattığı her şeyi güzel ve muhkem yaptı.” (Secde, 32/7)

Böylesine güzel ve mükemmel yaratılan insana; kâinatın her şeyi, hâl diliyle: “Ey insan, ben faniyim. Bir gün ya sen beni, ya ben seni terk edeceğiz, o zaman aldanmakta fayda yok.” demektedir. “Eyvah aldandık, şu hayatı dünyeviyeyi sabit zannettik; o zan sebebiyle bütün bütün kaybettik. Şu güzerânı hayat bir uykudur, rüya gibi geçti, şu temelsiz ömür, bir rüzgâr gibi uçar gider.” gerçeği ne güzel bir irşat, ne güzel bir hakikat.

İnsan istese de istemese de, inansa da inanmasa da bir gün mutlaka ölümü tadacaktır (tatmaktadır) ve kabre girecektir. Allah’a ve âhirete inananlar için ölüm, çürüyüp yok olmak değil, köyden şehre göç etmek gibidir. Fânî dünyadan bâkî hayata, dostlar diyarına geçmektir.”

“Faniyim, fânî olanı istemem. Acizim, aciz olanı istemem. Ruhumu Rahmana teslim eyledim, gayr istemem! İsterim fakat bir yâr-i bâkî isterim. Hiç ender hiçim, fakat bu mevcudatı umumen isterim.”

İnanmayanlara gelince; yok zannettikleri gerçeğe karşılaşıncı bin nedamet duyacaklar ama iş işten geçmiş olacak, zira kabir bütün dostlarından, sevdiklerinden mahrum korkunç bir zindan ve bir idam sehpası olarak karşısına çıkacaktır. Hz. Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Kur’ân’ın mesajına kulak vermedikleri gibi, alay etmelerinin cezası olarak her şeyden iflas etmiş olmanın hüsrânını yaşayacaklardır. Cenâb-ı Hak, konuyla alâkalı Kur’ân’ında şöyle buyurmuşlardır:

“Biz dünyada bulunan her şeyi bir zinet kıldık. Böylece insanlardan kimin daha iyi iş gerçekleştireceğini ortaya koymak istedik.” (Kehf, 18/7)

“Hanginizin daha güzel iş ortaya koyacağını denemek için, ölümü ve hayatı yaratan O’dur...” (Mülk, 67/2)

“Dünya hayatı bir oyun ve oyalanmadan başka bir şey değildir.” (En’am, 6/32)

Şayet insan ciddi bir iman ve mesuliyet duygusu ile mücehhez değilse, envâ-i türlü oyunlarla ömrünü geçirmekte ve sonra da haybet ve hüsrân içinde dünyayı terk edip gitmektedir. Halbuki Allah'ın rızasından uzaklaştıracak, bedeni arzuların esiri, menfaat, makam, şan, şöhret, kin ve nefret, fitne fesat, gönülleri kırıp yuvaları tarumar etme gibi şeytanı sevindirecek, İnsanlığın İftihar Tablosu Efendiler Efendisi'ni mahzun ve mükedder kılacak, Allah'ın gadabını celbedecek şeylerden, yılandan akrepten kaçır gibi kaçması gerekmektedir.

İnsan, öyle bir hayat yaşamalı ki neticede pişman olmamalı, eyvah, dememeli ve hesabın şiddeti ve dehşeti karşısında mahcup duruma düşmemelidir. Allah'a ve âhirete inandığı hâlde, inandığı gibi yaşamayan, Efendimiz'e ve Kur'ân'a sırt dönen, kulak tıkayan insanlar, güneşe karşı gözünü kapayıp, güneş yok, diyenlerin durumuna düşerler ki kendilerine yazık etmiş olurlar. Âhîret adına ihtiyaç duyulan her şeyi, bu dünya pazarından temin etmek mümkündür. Bu zaruri ihtiyaçları almak o kadar zor değildir. Kullarına karşı merhameti sonsuz olan, mülkün hakiki sahibi Allah (celle celâluhû) insana emanet ettiği ömür sermayesini, âhîret adına kazançlı hâle getirmesini istemiştir. Merhametliler Merhametlisi, kulun her hayırlı yaptığı iş için müjdeler vermiştir:

“Allah, karşılık olarak Cenneti verip mü'minlerden canlarını ve mallarını satın almıştır.” (Tevbe, 9/111)

Evet, can ve malını Allah'a satmak demek, emirlerine itaat, yasaklarına saygılı olmak, demektir. Yani; iman, ibadet, ahlâk, adalet, doğruluk, şefkât, merhamet, vefa ve sadakat ehl-i olmanın yanında Allahu Teâlâ insanın; yalandan, zulümden, kin ve nefretten, içki, kumar ve zina gibi kalpleri ve toplum yapısını tahrip eden hususlardan uzak kalmasını istemiştir. Bu ise dünya ve âhîret mutluluğunun kaynağıdır.

Her canlı, ömür yolculuğunu tamamlamak üzere sefere çıkmış, kabre doğru süratle gitmektedir. İnsan da kendisinin bu kervana dâhil olduğunu görmekte ve bilmektedir. Bir gün mutlaka kabre, oradan da mahkeme-i kbraya doğru yolculuğun devam edeceğinin farkındadır.

Öyle ise her şeyin uyanmaya yüz tuttuğu, haşir meydanını hatırlatan seher vaktinde, Mevla'nın sonsuz lütufları ve nimetlerine mukabil, insan aczini, zaafını, fakrını kabullenip namaz ve niyazla geceleri inleyerek, gündüzleri de kheylanlar gibi hak yolunda koşturarak, ömrünü boşa geirmemeye gayret etmelidir. Gayret ederken, "Acaba bu gayretlerim Cenâb-ı Hakk'ın rızasına muvafık mıdır?" mülahazasıyla, dünyanın engellerine takılıp kalmaktan uzak durmaya çalışmalıdır.

EBED ARZUSU

Madde âleminde müşahede ettiğimiz baş döndürücü muhteşem güzellik, âhenk ve sistem; insan yapısına, karakterine uygun, ihtiyaçlarına, arzularına cevap verecek şekilde yaratılmıştır.

İnsan, böylesine mükemmel tanzim edilip yaratılan bu âlemde sürekli kalmak istediği hâlde, beklenmedik bir anda ölümle karşılaşabiliyor. Halbuki insanoğlu ebed için yaratılmıştır. O, daima dostları ve sevdikleri ile ölümsüz âlemde beraber olmak istiyor.

Elbette bu ebed arzusunu ebedî Zat'tan başka hiç kimse tatmin edemez. Bu gösteriyor ki madde ve mânâyı yed-i kudretinde tutan Allah, bu âlemi kısa vâdeli insan emrine emanet etmiş, ta ki ölümsüz ebedî âlemi kazansın, diye.

İnsan fitratında mevcut ebed arzusunu yaratan Allah'tır. Bu arzunun karşılığı olarak da ebedî âlemi var etmiştir. Bunu kazanma, ilâhî emirler doğrultusunda hareket etmeye bağlıdır. Böylece insan, âhireti ile beraber dünyasını da mutlu ve huzurlu hâle getirecektir.

Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan: *“İyi bilin ki gönüller ancak Allah'ı anmakla huzur bulur.”* (Ra'd, 13/28) buyurmuştur.

İnsan, maddesi itibarıyla sürekli yenilendiği gibi, manevî kaynaklarımızdan ruh, akıl ve kalb itibarıyla da yenilenmesi gerekir. Bilgisayarlara virüs bulaştığı gibi yapısı itibarıyla insan da her zaman virüs kapmaya müsaittir. Böyle bir tuzağa mü'min düşmemeli, Şayet düşerse derhal temizlenme gayreti içinde olmalı ve antikor geliştirmelidir.

Zaman zaman esbap sükût eder. Bu sükût insanı daraltır ve bunalır. Hz. Eyy b (aleyhisselâm): “*Zarar bana dokundu Sen Erham r-rahiminsin.*” (Enbiya, 21/83) ve Hz. Yunus (aleyhisselâm): “*Senden baŗka il h yok, Sen her türlü noksan sıfatlardan münezzehsin, ben kendi kendime zulmettim Ya Rabb*” (Enbiya, 21/87) diyerek, içinde bulundukları sıkıntıdan Erham rrahimin'e hâllerini arz etmiŗlerdir.

Peygamberler dahi esbabın suk t ettiği yerlerde, Müsebbibü'l-esbab olan Allah'a y nelmiŗlerdir. Demek ki her Şeyin zimamı kudret elinde olan Allah'a teveccüh, tevekkül ve teslimiyet olursa, insan o zaman rahatlar, mutlu ve huzurlu olur.

Yaratılan varlıkların içinde dua ve ibadete en çok muhtaç olan insandır. Dua ve ibadetleriyle insan, Allah'a yaklaŗır. Bu yaklaŗmanın ger ekleŗmesi; bizi bize sormadan Yaratana, her türlü ihtiyaçlarımızı karŗılayana teŗekk rle beraber, sebeplere riayet içinde teveccüh ve teslimiyete bağlıdır.

G n llerinde Allah korkusu olmayan insanların, musibetler, sıkıntılar karŗısında ruhları daralır, g rtlağı sıkılmıŗ gibi rahatsız olurlar. Binaenaleyh insanlar, Allah'ın koyduğu kuralları bozmamalı, yozlaŗtırmamalı, aksine içindeki boŗlukları imanla, inançla doldurmalıdır. İnsan, kendisine verilen seçme ve inisiyatif hakkını müspet yolda kullanmalıdır. Kabiliyetlerini bu yolda inkiŗaf ettirmelidir. Yoksa depresyon gibi birtakım psikolojik rahatsızlıklar insanoğlunun ruhunu sarar, huzurunu kaçırır, hayatı yaŗamaz hâle getirir.

ELVEDA RAMAZAN

Bu mübarek ğufran ve ışıık ayı olan Ramazan-ı Şerif'i hem sevinçle hem de hüzünle geçirdik. Sevindik çünkü teşrifıyla gönüllerimizi, yuvalarımızı aydınlatıp şereflendiren bu af ve mağfıret ayı; tuttuğumuz oruçlar, onun iftar ve sahurı, imana ve Kur'ân'a hizmetler, mukabeleler ve ibadetler derken, zevkine doyamadan elveda deyip gitti. Üzüldük; tam hakkını veremedik, Allah'ın lutfettiğı nimetleriyle alâkalı imkânları nefsimiz ve neslimiz adına değeriendiremedik.

O şereflı misafıre bir daha kavuşup kavuşamayacağımızı bilemeyiz. Bildiğimiz bir şey var, o da geçen yıl aramızda olanlardan bazıları bugün yoklar. Bizim de peşlerinden koşarak gittiğimiz, gitme zorunda olduğumuz bir sevkıyat bizi bekliyor.

Dünyanın değışik meşgüliyet ve engelleriyle, şeytanın yollara kurduğı tuzaklarla gönülleri çoraklaşmış ruhlara, toprağın bağına inen yağmur gibi, rahmete susamış gönüllere ab-ı hayat olan ğufran ayı Ramazanın, saçtığı nurlar sayesinde nice ruhlar, ulvileşirken, bazı ruhlar da süfıleşmekten kendilerini kurtaramamışlardır. Suç onların değıl vazifelerini yapamayan, onların imdadına koşamayan, temsil ve tebliğı hayatın gayesi hâline getiremeyen bizlerindir.

Gelecek nesillerin zillet ve sefalet'e düşmemesi, düşenlerin ise kurtarılması adına silkinip, hayatımızı ciddi bir kontrolden geçirerek gelecek ömrümüzü, geçmişimizi telafi edecek şekilde değerlendirmek en ideal bir ufuk olacaktır.

Bayrama doğru yürürken, Ramazandan, oruçtan beklenen neticeye ulaşabildik mi? Engelleri aşıp Allah ve Resllullah'a yaklaşma mevzunda vicdan ne diyor kontrol edebildik mi? Ramazandan, oruçtan ve senden nefret eden şeytanın çığlıklarını duyabildik mi? Dili gıybet ve gnahtan, kulakları kir ve paslardan, kafayı enkazlardan, kalbi, vicdanı, kin ve nefretten temizleyebildik mi?

Bu ayın bereketiyle, m'minlerde tebessüm, vakar, ciddiyet zarafet ve incelik gibi ayrı bir olgunluk sezilir. Çekirdeğin filize, filizin meyveye yürümesi nasılsa, mü'min de Ramazandan bayrama doğru yürürken her türlü kötü duygu ve düşünceleri terk ederek, berrak ve pırl pırl bir gönülle bayrama yaklaşmaktadır. Bayram da şefkâtli bir ana gibi mü'mini bağrına basmak üzere beklemektedir. İnanmış bir mü'min de bütün sıcaklığı ile kendisini, onun kollarına bırakmaktadır.

Bayram namazında; aynı safta, aynı duygu ve düşüncede bulunan mü'minler, mescidin sıcak ikliminde buluşmakta ve Allah'ın lütuflarına, nimetlerine teşekkür etmektedirler. Ramazan ayının yumuşattığı sineler, bayrama giderken, kin ve nefret duyduğu kişilere karşı bile bir yumuşaklık hisseder.

Allah huzurunda tekbirlerle det'a Maşşerin dehşetini duyar, kardeşine sarılır ve 'Değmez bu dünya kalp kırıp gönül yıkmaya.' der, birbirlerine karşı daha müsamahalı davranır, herkesten daha ziyade kendisini rahatsız eden kin ve nefretten kurtulur ve rahat eder.

Bayramı duyarak idrak ettiğimiz takdirde, bayram, bize geçmişin aydınlık dünyasında yaşayan ecdadımızı hatırlatır, onlarla

Cennette dolaşıyor gibi, mü'min olmanın zevkini duyarız. Herkesin boğulup bunaldığı dünyanın karanlık tünellerinde, korku ve panik içinde hayat süren insanlara mukabil, bizler imanın ruhlarımıza inşirah verdiği Cennetin gül bahçelerinde seyahat ediyor gibi, huzur dolu bir iklimde yaşadığımızı vicdanen duyarız.

Ramazan, oruç ve bilhassa bin aydan daha hayırlı Kadir Gecesiyle bizi şerefliendiren Allah'a karşı, vazife ve sorumluluklarını yerine getirmeye azmetmiş ruhlar, bayram namazına adım atar atmaz, sonsuza yelken açıyor ve ukbayı temaşa ediyor gibi olurlar. Bir de minberde, mihrapta aradığı sesi soluğu bulursa, bir taraftan mesuliyetlerini hatırlayarak Yaratana karşı mahcubiyet içinde ter dökerken, bir taraftan da Cennete gidiyor gibi benliği ve ruhunu saran güzelliklerden ayrılmak istemez.

Bayramlar; bir fedakârlık, hasbılık ve teslimiyet sembolüdür. Emre itaat eden zenginler; verdikleri zekâtlarla, sadakalarla, fitrelerle, yiyecek ve giyeceklerle fakirlerin yüzlerini güldürmüşler, o insanlara bayramı hissettirmişlerdir.

Bayramlar aynı zamanda sevinç günleridir. Bilhassa böyle günlerde kimsenin kalbini kırmamak, gönlünü yıkmamak lazımdır. Başta aileleler, akrabalar, komşular, mesai ve dava arkadaşları arasında kırgınlıklar varsa, son bulmalıdır.

Güler yüz ve tatlı dilin, bizim ihmal etmememiz gereken temel prensiplerimizden olduğunu asla unutmamalıdır.

FARKINDA OLMAK

İnsan, insan olduğunun farkına genellikle varamıyor. Nasıl olur, insanın hem aklı olsun hem gözü görsün hem kulağı işitsin hem de bir gün mutlaka öleceğinin farkında olsun da buna rağmen kâinatı, insanı ve bütün varlıkları yoktan yaratan Sâni-i Muhteşemi tanımasın? Hak ve hakikatten uzak kalsın?

Ruhu bedeninden ayrılana yani ölen bir insana “Bu adam niye kalkmıyor, neden bakmıyor, işitmiyor?” demiyoruz, garipse miyoruz! Çünkü ölmüştür de ondan. Aynen onun gibi, maddesiyle ayakta olduğu hâlde, maneviyatıyla ölmüş insanlar da bedenî arzularını yaşıyor ama kalbî ve ruhî hayatıyla ölü olduğundandır ki aklını, iradesini, duygu ve düşüncelerini suiistimal ediyor, israf ediyor, âhireti bırakıyor, dünyaya dalıyor.

İnsanlar rahat ve rehavete kavuştukça, şayet takip edilmez, nasihat verilmez, rehberlik yapılmazsa, Allah ve Resûlullah ile olan münasebeti zayıflıyor, büyük nispetle nefsin ve bedenî arzularının esiri hâline geliyor.

Bir taraftan bütün dünyada, dine karşı bir dönüş, bir uyanış olurken bilhassa İslâm’a karşı alaka daha çok dikkat çekiyor. Diğer taraftan da insanımızın korkunç sefalete, küfre ve dalalete

doğru kaydığını görüyoruz. Bu düşünüş, bu yöneliş gelecek nesillerimizi tehdit eder mahiyettedir.

Bu duruma düşmüş, felaketlerde sürüklenmekte olan insanın, neslin elinden tutmak, gerçekleri anlatmak gerekiyor. Mutlaka yapılması ve ihmal edilmemesi gereken husus, Allah'ı anlatmak ve sevdirmektir. Bütün peygamberlere Allah bu işi yaptırmıştır. Şayet bundan daha büyük bir iş, bir vazife olsaydı, Allah Habibini o işle tavzif ederdi.

Allah'ın lütfettiği, ikram ve ihsan ettiği bu nimetin ne ölçüde şuurundayız, bilemiyorum. Nice bu hakikatlerden mahrum liyakâtlı olan insanlar vardır ki ellerinden tutup bir defa anlatmak, bir defa gezdirip dolaştırmakla, gözlerinin hakikate açıldığını görüyor, bütün yorgunluklarımızı unutuveriyoruz.

Satırlara, sayfalara mahkûm ettiğimiz maddî-manevî beslenme kaynağımız olan Kur'ân-ı Mu'cizu'l-Beyan'ın, aydınlık iklimini hayatımıza taşıdığımız, ahlâk-ı âliyeyi İslâmiyeye örnek birer model olduğumuz zaman, seve seve beşeriyet o nur menbâna koşarak gelecek, saadet ve mutluluğa erecektir.

Bize Rabbimizin rızasını kazandıracak en birinci ve en önemli hususların başında i'lâ-yı kelimetullah gelmektedir. Bu şerefe ulaşmak için Allah'ın adını, Resûlullah'ın yâdını bütün dünyaya duyurmamız gerekmektedir. Bu şerefli vazifeyi tebliğ ve temsil ederken de ezilmeden, üzülmeyen, İslâm'ın güzel ahlâkını yaşayarak örnek olmamız gerekmektedir.

Mensubu bulunduğumuz dinimizle, Peygamber Efendimizle (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Kur'ân-ı Mu'cizu'l-Beyan'la iftihar etmeliyiz, küçük bahanelere takılıp kalmamalıyız. Bu gerçeklere en büyük engel gibi görünen şehvet, şöhret, mal ve makam gibi şeyleri meşru dairede değerlendiremeyenlerin hâli, yüzmek bilmeyenlerin okyanusta boğulmasına benzer.

İnsan için her gün yeni bir gündür. Her yeni gün bize dünyalar dolusu nimetlerle iade edilmektedir. Allah'ın sonsuz nimetlerine karşı kendimizi sorgulamalıyız. Zira Cenâb-ı Hak: “*Ey insan, ikramı sonsuz Allah'a karşı seni nankörlüğü sevk eden nedir?*” (İnfitar, 82/6) buyuruyor. Binaenaleyh, insanın başkalarının eksik ve kusurunu görmektense, kalbi ile Allah arasındaki engelleri kaldırması en önemli vazifesidir. Hiç kimsenin diğr insanların eksikliğini, kusurunu görmek suretiyle dünya ve âhiret mutluluğuna ulaşamayacağı gibi, başkalarına da faydalı olması düşünülemez.

İkram-ı ilâhî olarak, kendimizi içinde bulduğumuz bu yüce ve kutsi davanın kıymetini bilmemiz ve bize emanet edilen ömrümüzü en iyi şekilde değrlendirmemiz, hakkımız ve liyâkatımız olmadığı hâlde, Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz nimetlerine karşı, şükran duygusu ile iki büklüm hâle gelmemiz ve şükürle mukabelede bulunmamız gerekmektedir.

FIRSATI KAÇIRMAMAK

Hız. Âdem'in torunları ve Hız. İbrahim'in evlatları olarak misafir olduğumuz şu dünya sarayında, hangi dine, hangi renge sahip olursa olsun, Allah'ın değer verip insan olarak yarattığı bu şerefli varlığı, kendi inancı ve kendi kültürü ile hoş görüp; aklına, mantığına hitap ederek, içinde bulunduğu yanlışlardan kurtarmak, ancak sevgi ve selamla, tatlı dil, güler yüzle mümkün olur.

Kâinata, imana, zahiren çirkin gibi görünen şeylere, yaratılıştaki ilâhî sır açısından bakıldığında, bazılarının bizzat güzel, bazılarının neticeleri itibarıyla güzel olduğunu görürüz. "O'nun yarattığı her şey güzeldir." "Tatlı dil güler yüzle muamele ..." gerçeğini Kur'an öğretiyor.

Bir çocuğa imanın, inancın güzellikleri anlatılmadan, tarihi değerlerimiz, kültürümüz sevdinilmeden, meleklerle yarıştıracak güzel ahlâk verilmeden dayakla, azarlamakla işe başlamak neticeyi olumlu olarak almamak, demektir. Yeni doğan yavruya süt yerine et vermek doğru mudur? Hadiselere, Allah (celle celâluhû) açısından bakılınca her şey güzeldir ama bu güzelliği çirkinleştiren maalesef insandır. Güzelleştiren de yine insan olacaktır.

Bu güzelliği tesis etme; oturarak, rahat ve rehavet içinde, hiçbir gayret göstermeden, çile ızdırap çekmeden, mahrumiyet ve mağduriyet yaşamadan, külfetlere katlanmadan mümkün olmayacaktır.

Evet, insan kâinata ve eşyaya hangi niyetle ve nasıl bakarsa, öyle görür. İyi bakarsa güzel görür, kötü bakarsa çirkin görür. Bize çirkin gibi görünen nice güzel şeyler vardır ki onların neticesi güzeldir. Kötü niyetle bakılınca, güzeller de çirkin görünür. Bakış açısı bu yüzden çok önemlidir.

Altın pisliğe düşerse değerini kaybetmez fakat kirlenir. O altının üzerindeki kiri yıkarsanız altın değerini korur. Bir insan inançsız ise haram işlemektedir. Yanlış bir inançtır. O zaman güzel ahlâktan mahrumdur.

Rehberlik yapar, Allah'ı ve Resûlünü sevdırırseniz yaptığı şeylerin kötü olduğuna ve bize emanet edilen vücudumuza haramların zarar verdiğine ikna eder inandırırırsanız, Allah'ın inayetiyle dünyası da ahreti de mutlu ve huzurlu olur.

Allahu Teâlâ kullarına “*Allah'ı sevin ki Allah da sizi sevsin.*” buyurur. Dünyada ve âhirette mutlu ve huzurlu olmanın, kavgasız gürültüsüz emniyet içinde yaşamının yolu sevgiden, güzel görmekten ve tatlı dil, güler yüzlü olmaktan geçer.

Aklın var olmasının hikmeti; Allah'a inanmak, itaat etmek, emir ve yasaklarına saygılı davranmaktır. Aynı zamanda; huzur ve güveni temin etmek ve dengeli yaşamak içindir. Tebliğ ve temsilde dengeli olur, iyi temsil eder, güzel ayna olursak, eksiği kusuru olanlar, o aynada onları görür ve tashih ederler.

İnanan insan, bakıldığı zaman Allah'ı hatırlatmalıdır. Gerçek mü'min insanlar tarafından tanındıkça daha çok sevilmelidir. Sevilmeyenler kendilerini ciddi bir kontrolden geçirmelidirler.

Din (İslâm), Allah için yaşanırsa güven ve itimat artar:

“İman edip makbul ve güzel işler yapanları rahman, (hem Allah hem de mahlukları nezdinde) sevimli kılacaktır.” (Meryem, 19/96)

Bir mü'min başka insanların güzelliklerini görür, onları nefsi-ne tercih ederse, vicdanen itminan ve huzur içinde olur.

Tek başına bir insan cevher olsa, nur olsa, değeri zâtidir. Sadece kendini ve yakınlarını aydınlatır. O nur, kolektif, şahs-ı manevî olarak temsil edilirse geniş dairede istifadeye, Allah'ın rahmetinin celbine vesile olur.

İnsan, hayatı elemsiz, kedersiz, sıkıntısız, üzüntüsüz, çilesiz hep rahat ve huzurlu olsun ister. Fakat imtihan gereği olarak, Cenâb-ı Hak her şeyi inişli çıkışlı, acılı tatlılı, elemli kederli, güzel-li çirkinli, zenginli fakirli yaratmış ki dersine çalışan çalışmayan, imtihanı başaran ve başaramayan belli olsun.

Kâinatta her şeyi Allah hesabına değerlendirdiğimiz zaman, hiç bir şeyin değersiz, lüzumsuz ve hikmetsiz olmadığını görürüz. Her şeyi hikmetle yaratan, canlı cansız bütün varlıklara birçok mükellefiyet yükleyen Allah, insanı başıboş bırakmaz. Öyleyse, insanın diğer varlıklardan çok daha farklı, çok daha zevkli fakat dağların bile yüklenmekten çekindiği ağır bir mükellefiyeti ve sorumluluğu vardır. İnsanın bu sorumluluğun şuuruyla hareket etmesi gerekir ki imanın zevkini, kulluğun huzurunu tatmış olsun. Yoksa pusulasını kaybedip yönünü tayin edemeyen, hedefini bulamayan insanlar, kâinatta olup biten hadiselerin sırrını anlayamayacak, mânâsını kavrayamayacak, başını sağa sola vurarak gençliğini ve ömrünü mahvedecektir. Netice itibarıyla eyvah diyecek, elini dizine vuracak, belki saçlarını yolacak ama büyük bir fırsatı kaçırmış olacaktır.

FIRTINALARIN GÜZELLİĞİ

İnsanoğlunun hayat programında bazı şeyler vardır ki zâhiri şer, neticesi hayırdır. Bazısının da görünüşü acı, neticesi tatlıdır. Mevsim kışa dayandığında tahammülü zor soğukla karşılaşılır. İnsan zamanında tedbir almışsa, zıddı olan baharı hatırlar, o müstakbel baharın göz kamaştırıcı bütün güzelliklerini hayal eder, ümitle şahlanır.

Maddî-manevî değerlerin sahibi, vatan millet aşkıyla yanan tutuşan hasbî fedakâr ruhlar, her türlü fırtınalar, yangınlar karşısında, hiçbir şey yokmuş gibi vazifelerini yapar, sorumluluk ve mesuliyetlerinin hakkını verir, gelecek nesillere sevgi ve huzur dolu bir dünya bırakma yolunda gayret eder, neticeyi her şeyin tasarrufu yed-i kudretinde olan Allah'a bırakırlar.

Bugün koparılan fırtınalarla, dünya kamuoyunun huzurunu alt üst eden, kendilerinden başka kimseye hakk-ı hayat tanımayan bir zihniyet, mazlum, mağdur insanlığı ve bilhassa Anadolu insanını perişan etmeye çalışmaktadır.

Asırlar var ki Anadolu insanı, yediden yetmişe şehit vererek vatanlarını, devletlerini, bayrak ve sancağını, din-i mübin-i İslâm'ı, ezan ve mabedini, namus, haysiyet ve şerefini korumuş

ve bu maddî-manevî değerlerini nesillerine ve evlatlarına emanet etmiştir.

Neslimiz büyük fedekârlıklarla, selefinden devraldığı, canından daha aziz tuttuğu, maddî-manevî bu değerlerini ucuza satmayacaktır. Evet bu millet, yıllardır irtica, gerici, yobaz, cumhuriyet, bayrak ve rejim gibi kelimelerin arkasına saklananların oyununa gelmeyecek, memleket ve milletin huzurunu bozmak isteyenlere fırsat vermeyecektir.

Bu millet, şehidinin kanından rengini alan bayrağını, her karış toprağında kanı bulunan şehidini ve onların cesetleri üzerinde, sokaklarda mukaddeslere hakaret ederek istismar edenlerin gayri ciddi tavır ve davranışlarına, söz ve sazlarına inanmayacaktır. O istismarcı, nifak şebekeleri ise mumlarının sönüşüyle kaldıkları karanlığın içinde boğulup gideceklerdir.

Bu necip milletin torunları, bu vatanın gerçek sahipleri, dünya için dünyalarını mahvedenlere acıyarak, onların kötülüklerine kötülükle değil, iyilikle cevap verecek, âhiretlerinin kurtulması adına gerekirse kendilerini feda edeceklerdir.

Birilerinin korkulu rüyası hâline gelen okullar ve o okulların kahraman öğretmenlerinin ve Anadolu'nun hasbi, cömert iş adamlarının yaptığı fedakârlıklar, dünya hayatı ve zevkleri için yapılmaz. Bu yapılan işlerde kat'iyen Allah'ın rızası vardır. Vardır ama aynı kaderi paylaşmayan, aynı memeden süt emmeyenlere bunu anlatmak zordur. Zor da olsa, anlamak istemeseler de bizim vazifemiz anlatmak olmalıdır. Allah'ın yardımının, çizginin korunmasına bağlı olduğu unutulmamalıdır.

Unutmamak gerekir ki birtakım fırtınalar, çile ve ızdıraplar, hayatın kıymetini öğretir. Yüzümüze gülün bahar çiçekleri, o fırtınaların meyvesi değil midir? Olup biten bütün hadiseler kader açısından bakıp “Zahiri şer olan, hoşlanmadığınız bir şeyi Allah Teâlâ neticesi itibarıyla sizin için hayırlı kılmış olabilir.” (Nisâ, 4/19)

ilâhî fermanına kulak verip, müjdelenen o güzelliklere talip olmalıdır.

İnşaallah birgün rengarenk çiçeklerin açtığı, cıvı cıvı kuşların öttüğü, şarıl şarıl suların aktığı, bütün ihtişamıyla bahar güzelliklerinin göründüğü günlere ulaşılırsa, bugün yol kesenler, kalp kırıp gönül yıkanlar o gün pişman olacak, nedamet duyacak, geçmişte bıraktıkları o karanlık günlerinden tiksinecekler veya öbür tarafta 'keşke toprak olsaydık' feryatları içinde mahvolup, ebedî azaba mahkûm olacaklardır.

GÖNÜL ERLERİ

Hayat durmuyor, rüzgâr gibi uçup gidiyor. Hz. Âdem’le başlayan bu hayat, kıyamete kadar devam edecektir. Bu hayat dili-mi içinde, bize düşen zaman o kadar az ki okyanuslara nispeten bir damla gibidir. Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem), bir yolcunun ağaç gölgesinde istirahat etmesi teşbihiyle anlattığı dünya hayatı; fâni, kısa, dar ve sıkıcı olmasına rağmen, Cenâb-ı Hak, ebedî ve sermedî bir hayatı kazanma, kaybettiğimiz dost ve sevdiklerimi-ze kavuşma ve aynı zamanda, Allah’ın hoşnutluk ve rızasını bize kazandıracak bir fırsat vermektedir.

Bu fırsatı değerlendirme adına, hiçbir devirde kimseye veril-meyen imkânlar bize verilmiş ve böyle bir rahat ve huzur içinde vazifelerimizi yapmaya çalışıyoruz. Böylesine güven ve emniyet or-tamında sorumluluk ve mes’uliyetimizi ne ölçüde yerine getirebili-yoruz? Konunun üzerinde durup düşünmemiz gerekmektedir.

Mü’min dünyada ve âhirette, pişman olacağı bir işi bilerek yapmaz ve yapmamalı. Böyle bir yanlışla girmeme, kitap ve sün-net çizgisinde hareket etmeye ve buna bağlı olarak kendi doğru-larına göre değil, (yanlış bile olduğu düşünülse) istişareye saygılı olmaya bağlıdır.

Küfür ve dalâlet karanlığında boğulan neslin dünyasını aydınlatacak, zlmin zulmüne mâni olacak, mazlmun iniltisini dindirecek, insanlığın saadetini, huzur ve güvenini sağlayacak, bu yolda rahatını, huzurunu terk edecek, ile ve ıztıraba katlanacak vefa ve sadakat erlerine, yaşıatma yolunda yaşıamayı terk edenlere, sevmeyi, affetmeyi, sabretmeyi bilenlere, kin ve nefretten nefret edenlere, oturup beklemekle saadet ve mutluluk olmayacağına inanan kahramanlara, fedakâr ruhlara her zaman olduğu gibi ihtiyaç vardır.

Bu gün dünyada, a olduğu için öldüğü ifade edilen milyonlarca insan var. Sahipsiz, anne baba şefktine muhtaç yavrular var. Karda kışta bir ısıtıcıya, bir battaniyeye, başını sokacak bir yuvaya, elinden tutulmaya muhtaç olan insanlar var. İhtiyacı olanların ihtiyaçları giderildiğinde, gözü yaşı olanların göz-yaşıları durdurulduğunda, o zaman mutluluk esintileri kendini göstermeye başılayacaktır. Günümüzde dini, dili ve rengi farklı, kendi kaderine terk edilmiş, o kadar çok insanlar var ki bunlar; seni bekliyor, beni bekliyor.

Buna mukabil yemeyip yedirmek isteyen, giymeyip giydirmekten mutluluk duyan, ağlayanların göz yaşılarını silmek, çilekeş insanların ıztırabını dindirmek, hatta bu yola baş koymuş, gece gündüz yorulmadan koşturan ve koşturmamak isteyen o kadar çok kahraman insanlarımız var ki işte bu iki grup insanı buluşturacak, kardeş yapıp tanıştıracak, dertlerini, sıkıntılarını paylaştıracak gönül erlerine, hasbî fedakâr ruhlara ihtiyaç var.

Bu beklenen ruhlar; küfür ve dalâlette boğulan neslin imdadına yetişmek üzere okullar, yurtlar, dr-l Erkamlar ve yardım kurumları açarlar. Onlar bu vesileyle; insanlığın dertlerini dindirir, yaralarını sarar, ağlayanların yüzlerini güldürür, anne şefktiyle yetimleri bağrına basar, kalplerine iman, iz'an ve şuur, kafalarına ilim, vatan-millet ve insanlık sevgisini yerleştirmeye gayret ederler.

Bu vesileyle nice kırık gönüller tamir edilir, açlar doyurulur, yetimlerin yüzü güldürölür. Aynı zamanda kardeşlik ruhu tesis edilir.

Böylece; yaratılan varlıkların en şerefli olan insanlık adına beklenen huzur, güven ve asayiş temin edilmiş olur.

HÂL VE DİL

İnanmış bir gönül hâl ve lisanını hak yolunda kullanmalıdır. Dil hâle tercümandır. Yaratılan varlıkların en güzeli en mükemmeli olan insanın vücudunun ve bilhassa yüz hattının en isabetli yerine mükemmel bir şekilde montajı yapılan, ağız içinde zerrelere müteşekkil, elli gramlık bir et parçası olan dil, yapmış olduğu vazife itibarıyla yüzlerce hikmetlere, faydalara, neticelere âlet oluyor.

Dil, küre-i arz sofrasında saymakla bitiremeyeceğimiz Rahmeti sonsuz Rabbimizin nimetlerinin teftişini yapıp dikkatleri üzerine çekerken, aynı zamanda kalbe ve ruha tercümanlık ve santallık vazifesini de îfa etmektedir. Bir de Cenâb-ı Hakk'ın Kelam sıfatına vâhid-i kıyasî yoluyla âyinedârılık yapmaktadır.

Dil, Allah'ın en büyük nimetlerinden olduğu kadar, aynı zamanda da büyük bir nikmet, bir ceza, belâ ve musibettir. Dil hayırda kullanılırsa, insanı melekler seviyesine yükselten, yücelten ve âlâ-yı ılliyyîne çıkaran bir uzuvdur. Şerde istimal edilirse, insanı batıran, alçaltan, esfel-i safiline düşüren bir organdır.

İnsanı, gıybet gibi, kalp kırıp gönül yıkmak gibi boş, lüzumsuz, gereksiz, malayani konuşmalar hüsrana uğratabilmektedir.

Onun için Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) dile sahip olmayı bir pazarlık şartı olarak ifade buyurmakta ve “*Kim bana, iki çene ve apış arası mevzuunda söz verir, kefil olursa, ben de ona Cennet için kefil olurum.*”⁷ buyurmaktadır.

Bütün tesbihat, tahmidat ve tekbirâtı ifade eden dildir. Allah’ın ve Resûlullah’ın yâdını ilan eden yine dildir. Emr-i bilma’ruf nehy-i anil münker vazifesini îfa eden, kâinat kitabını Allah hesabına konuşturan, kâinatın ezeli tercümesi olan Kur’ân’ı okuyan ve başkalarına anlatan yine dildir.

Aynı dil, insanın felâketini de hazırlar. İman nimetinden mahrum, akıl ve iradesini inad-ı küfrîde kullanan nice talihsizler vardır ki Allah ve Resûlullah’a dilleriyle saygısızlıkta bulunmaktadırlar. Bozgunculuk yapma, fesat çıkarma, yalan, gıybet, iftira ve Müslümanlara zarar verme gibi tahribatlar hep dille yapılmaktadır.

İşte dil, iki tarafı keskin bir kılıç gibidir. İmanın tercümanı olarak küfrün kökünü kestiği gibi, küfre âlet olarak insanla iman arasındaki bağı da keser. Allah, onun korunmasını insan iradesine vermiştir. Öyle ise insan dilini iyi korumalı, ona sahip çıkmalıdır.

Rivayete göre; bir gün Hz. Dâvûd (aleyhisselâm), Hz. Lokman’dan (aleyhisselâm) bir koyun kesip en iyi yerinden iki parça et getirmesini istemiş; Hazreti Lokman da hayvanın dilini ve yüreğini getirmiş. Birkaç gün sonra bu defa hayvanın en kötü yerinden iki parça istemiş. O yine dilini ve yüreğini getirmiş. Hz. Davud bunun hikmetini sormuş. Hz. Lokman da “Bu ikisi iyi olursa, bunlardan daha iyisi, kötü olursa da bunlardan daha kötüsü olmaz.” demiş.

Efendiler Efendisi (aleyhissalatü vesselâm): “*Allah’ın zikri dışında çok konuşmayın. Zira Allah’ın zikri dışında çok kelâm, kalbe kasvet (katılık) verir. Şunu iyi bilin ki insanların Allah’a en uzak olanı kalbi katı olanlardır.*” buyuruyor.

⁷ Buhârî, Rikak 23.

Evet, hâlimiz tavrımız O'na ayna olmalıdır. Hakiki mü'min bakıldığı zaman Allah'ı hatırlatandır. Mü'min, gönülden ve samimi inanmalı, Allah'ı görüyor gibi tavır ortaya koymalı, O'nun tarafından görülüyor olduğunu da hiçbir zaman unutmamalıdır.

Mü'min güven ve emniyetin, vefa ve sadakatin temsilcisidir. Bu vasıfları besleyen imandır. Bütün sıkıntıların arkasında iman zaafı vardır. İnsan ne kadar Allah'a yakın olur, kalbi ile Allah arasındaki engeller ne kadar temizlenirse, o ölçüde hâl ehli olma şansına sahip olur.

Âlem-i İslâm'ın en büyük eksiği, inancının hâle dönüşmemesidir. Rabbimiz Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'da şöyle buyuruyor:

“Gerçek mü'minler ancak o kimselerdir ki yanlarında Allah zikredilince kalpleri ürperir, kendilerine O'nun ayetleri okununca bu onların imanlarını artırır ve yalnız Rablerine güvenip dayanırlar.”

(Enfâl, 8/2)

Evet, mü'min “Bu simada yalan yok!” dedirtmeli ve bu simada yalan yoksa onun dini de haktır anlayışına ayna olmalıdır.

İman, gönülde Allah'ın yaktığı bir nurdur. O nurdur ki marifet, sevgi, aşk ve muhabbet kapılarını açar. İnsan, bu aşk, sevgi ve muhabbetle, kul olmanın zevkine ulaşır, Allah ve Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hoşnutluğunu kazanmayı kendisine hedef edinir. Hedefinde Allah'ın rızası olmayan, bu zevke eremeyen insanların, nefis ve şeytanın tuzağına takılıp kalma ihtimali vardır.

İnsan ruhundaki ahsen-i takvîm merdiveni kırılmış ise âlâyı illiyyîn yolu kapanmış, esfel-i sâfilîn çukuru açılmış demektir. Allah (celle celâluhû) bu duruma düşmekten bütün insanları korusun.

Dünyada hiçbir iş yoktur ki çalışmadan, yorulmadan, sancı ve sıkıntı çekmeden neticeye ulaşabilsin. Büyük buluşmaya doğru süratle devam eden bu yolda takılıp kalmamak, konumumuzun hakkını vermek, temsil ettiğimiz davanın güzelliklerini gelecek nesillere temsil ve tebliğ yoluyla ulaştırmak, gayzdan, kinden,

nefretten sinelerimizi temizleyip, örnek bir rehber olmak, her türlü sıkıntıya katlanmak, sabırla engelleri aşmak, vefa ve sadakatle çizgimizi koruyarak yürümemize bağlıdır.

İnanarak gönül verdiğimiz bu mukaddes davayı, asırlardır çiğnenen değerlerimizi kurtarmak ve korumak, zillet ve sefalet içinde kıvranan âlem-i İslâm'ın yüzünü güldürmek, asırlardır sahip çıkmadığımız neslin gönlünde, iman hakikatlerini yeniden yeşertmek, gönüllerinde Allah ve Resûlullah sevgisini mayalamak için; insanın dünya ve âhîret saadetinin kaynağı olan Kur'ân'a yönelmesi, O'nu anlamaya ve anlatmaya, yaşama ve yaşatmaya gayret etmesi, bu yolda muhtemel sıkıntılara ve zorluklara katlanması gerekir.

Allah ve Resûlullah sevgisini bütün canlılığıyla içimizde, aile ve toplumumuzda, yeniden ihya etme gayreti içinde olmalıyız. Buna engel olacak her şeyden kaçınmalıyız. Sürekli Cenâb-ı Hak'ın huzurunda bulunuyor olma duygu ve düşüncesi içinde hayatımızı yeniden gözden geçirmeli ve ona göre tanzim etmeliyiz. Bu hususta Efendimiz: *“Mâlâyani şeyleri terk etmesi Müslüman'ın İslâmiyet'ine ait güzelliklerindendir.”*⁸ buyurmuşlardır.

İnsanın en az gördüğü kendi kusurlarıdır. Onun için sık sık kendini kontrol etmesi gerekir. Cenâb-ı Hak: *“Siz kendinize bakın”* buyurmuş, hiç kimseyi başkalarının kusurlarını araştırmak için muhasebeci tayin etmemiştir.

İman, ahlâkın, faziletin dürüstlüğü, itaatın, saygının, doğruluğun kaynağıdır. Sürekli iyiliğe, güzelliğe, huzura, güven ve emniyete yönlendirir. Her türlü kötülükten, çirkinlikten, sapıklıktan, yalan, iftira, gıybet ve haramlardan men eder. İnsanın, hâl ve diline sahip çıkması neticesi itibarıyla kurtuluşuna en güzel vesile olacaktır.

⁸ Tirmizî, Zühd 11

HAYAT VE DENGE

Maddî-mânevî erozyonların insanları tehdit ettiği bugünkü dünyada, insanların çoğu güvensiz ve kararsız bir durumdadır. Bugünkü dünyanın hâli şöyle tasvir edilebilir. Beklenmedik bir anda ve ihtimal verilmeyen yerlerde teröre kurban giden insanlar, geride kalan aile ve çocukları, akraba ve dostları, yarınlarından emin olmayan milletler ve devletler topluluğu...

Şu çok nettir. Dünya dengesini arıyor. Hiç şüphesiz bu, ancak denge üzerine kurulmuş bir hayatla mümkün olabilecektir. Dengeli hayat ise insanlığa mutluluk ve saâdet sunacak, vicdanı huzura kavuşturacak bir tarzın adıdır. Ve bu, dünya ve âhirete, kalb ve kafaya, ilim ve imana, acı ve tatlıya, keder ve sevince, güzel ve çirkine, kadın ve erkeğe bir bütün olarak bakıp, bu bütünü Allah hesabına değerlendiren gönül kahramanları ister.

Çok şükür, bu insanlarımız var. Ülkelerinde rûştünü ispat etmiş bu gönül erleri, dünyaya açılmış durumdalar. Ancak ne yazık ki yine bu dönemde, bu insanların yolları kesilmekte ve insanlık hizmetine engel olunmaktadır. Hasbî ruhlar, bu durumu anlamakta güçlük çekmekte, vicdanlarında taşıdıkları mesuliyet ve sorumluluğun hakkını vermekte oldukça zorlanmaktadırlar.

Günümüzde uyuşturucuların tuzağına düşmüş gençler, ne yapmak istediklerini bilmedikleri gibi çizgisini yakalayamamış nice insanlar vardır. Bu insanların imdadına koşmak için, eskiden olduğu gibi bugün de çeşitli metotlar mevcuttur. Kötülüğe esir olmuş insanlar, iman, ilim ve ahlâkî kurallarla ikna edilebilir. Gençliğin taşkınlığı, enerjisi müspete kanalize edilerek engellenebilir. Bunun çaresi, hasbî ruhlardır.

Müspet düşünen ve her durumda yapıcı davranan hizmet erleri, tatlı dilli, güler yüzlü, şefkât ve merhamet buutlu, insanı insan olduğu için seven ve değer veren yüce ruhlardır. Dünya, insana saygı duyan ve ona hizmeti en büyük ibadet sayan bu gönül mimarlarına kucak açmalı, onları bağrına basmalıdır.

Allah, kâinatı muhabbet üzere yaratmıştır ve yine muhabbetle devam ettirmektedir. Sevginin, şefkât ve merhametin olmadığı bir dünyada, huzur ve güven olamaz; mal, can ve namus emniyeti korunamaz. Sevgi ve şefkâti temin edecek, gönüllerde bu güveni mayalayacak imandır, imanla yaşanmış ve denge üzerine kurulmuş bir hayat modelidir.

İnsanî değerleri ve kâinatı, gerçek mânâsıyla insanlara tanıtmaya gayretiyle koşan, şefkât ve merhametle kollarını açıp, insanları bağrılarına basan, yaşamak için değil, yaşatmak için her türlü fedakârlığa katlanan hasbîler, üzerlerine düşeni yapıyor ve yapmaya da devam edeceklerdir. Çünkü onların en büyük derdi, hayatlarının mânâsı olarak gördükleri Allah'ın rızasını kazanmaktır.

HAYATIN ÂHİRET BUUDU

Bir kayanın dağın tepesinden kopup dereye doğru yuvarlanması gibi, insanlar da âlem-i ervahtan, rahm-i madere (anne karını), oradan çocukluğa, gençliğe, ihtiyarlığa ve netice olarak da bastığı toprağın altına doğru süratle girmektedir. Hz. Âdem'den (aleyhisselâm) bugüne kadar kaç defa dünya sarayı dolup boşalmış Allah bilir. “Gelir bir bir, gider bir bir, kalır Bir. Gelen gider, giden gelmez, bu bir sır.” Evet her gelen gidiyor, dünya kimseye kalmıyor, unutmaya sana da kalmayacaktır.

Herkes yaptığı güzellikleri ve çirkinlikleri ile sevapları veya günahları ile Allah huzuruna gidecektir. İnsanların doğruluğuna ve güzelliğine inandıkları nice işler vardır ki orada yüzlerine çarpılacak, sıkılacak, üzülecek ve mahcubiyetten iki büklüm olacaklardır.

“Her insanın amelini boynuna yükledik. Kıyamet günü kendisine, açılmış olarak karşılaştacağı bir kitap çıkaracağız. Oku kitabını! Bugün hesap görücü olarak sana nefsin yeter. denilecektir. Kim doğru yolu bulmuşsa, ancak kendisi için bulmuştur; kim de sapıtmışsa kendi aleyhine sapıtmıştır. Hiçbir günahkâr, başka bir günahkârın günah yükünü yüklenmez. Biz, bir peygamber göndermedikçe azap edici değiliz.” (İsrâ, 17/13-15)

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) “Her şeyin bir emaresi vardır. Ötelere inanmanın emaresi nedir?” diye Ashab Efendilerimizden birine sorunca; Sahabi Efendimiz “Cehennemdekilerin çığlıklarını, Cennetliklerin sevinçlerini görüyorum yâ Resûlallah!” dedi. Bunun üzerine Efendimiz (aleyhissalatu vesselam); “Doğru söylüyorsun, sen âhirete inanıyorsun.” buyurdular.

Çocukların bir anda, ak saçlı ihtiyarlar hâline geleceği, annelerin emzirdiği çocuğunu terk edeceği, hamile olan bir kadının çocuğunu düşüreceği o kıyamet saatinin zelzelesi müthiş bir olaydır. İşte o gün; “*Birtakım yüzler ağaracak, birtakım yüzler ise kararacak*”tır. (Âl-i İmrân, 3/106)

O günün dehşetinden kurtulmak için Allah’a karşı gelmekten sakınmak, O’na layık tazimde bulunmak, Müslüman olarak yaşayıp Müslüman olarak ölmeye çalışmak gerekiyor. Allah’ın ipine (dinine) sımsıkı sarılıp, lâ yuâd velâ yuhşa nimetlerine karşı nankörlük yapmamak, Allah için sevmek, insanları hayra çağırarak, iyilikleri yapıp kötülükleri önlemeye çalışmak icab ediyor. Çünkü böyle bir topluluğa her zaman ihtiyaç olduğunu, felâh ve kurtuluşun ancak böyle mümkün olacağını Kur’ân işaret buyuruyor.

Gece gündüz ve gizli açık ne yaptığımızı Allahu Teâlâ’nın görüyor, biliyor olduğuna inanarak hayatımızı tanzim ettiğimiz takdirde, vicdani bir huzur elde etmenin yanında emniyet ve güven dolu bir hayata da kavuşmuş oluruz. Aksine ihtimal verilmeyecek şekilde Allah’a, âhirete inanmak, hayatımızı ona göre dizayn etmek, külfetlere sabırla, nimetlere de şükürle mukabelede bulunmak suretiyle, zillete ve sefaletle başkaldırmak, kendimizden daha ziyade başkalarının saadeti için çalışmak, bu yolda kendimizi riske atacak bir gönül eri ve hâl Müslümanı olarak, fedakârlık yapan örnek bir insan olmak gerekiyor.

Zaman su gibi akıyor, ömür rüzgâr gibi geçiyor, göz açık yumma kadar bir zamanda şehirler yerle bir oluyor. Nice dostlar

aramızdan ayrılıp gidiyor ve bize de aynı şeyleri hatırlatıyorlar: “Siz de ister istemez peşimizden geleceksiniz.” Nice insanlar geçen yıl hayatta iken bu yıl yoklar. Binlerce insan Allah’a imanları veya isyanları ile sevapları veya günahları ile iyilikleri veya kötülükleri ile Allah huzuruna hesap vermek üzere gittiler ve gidiyorlar. Geriye dönüşü mümkün olmayan sessiz şehirde, âlem-i berzah’ta bizleri bekliyorlar.

Evet, bir zelzele vesilesi ile fabrikalarını, mağazalarını, evlerini, apartmanlarını neleri varsa her şeyini kaybeden bir Müslüman dostumuz, ilk şoku atlatır atlatmaz: “Ya Rabbi! Mal da Senin mülk de hayat da Senin memmat da. Ben Senin mülkünde emanetçiyim, kırk elli yıllık alın teri ile kazandığım mülkümü 45 saniyede aldın ama bana hayatımı bağışladın. Sana teşekkür ederim. Çalışır, yine kazanırım.” diyor.

İşte, dünyaya niçin geldiğinin farkında olan, benliğini, gurur ve kibrini aşarak cihad-ı ekberi kazanan insan. Aczini, zaafını, fakrını kabullenip Allah’a dayanan, güvenen, tevbe ve istiğfar merdiveni ile kulluk şuuru ile Mevla’ya yaklaşan insan.

Mazlum ve mağdurları, Allah’a ve âhiret gününe imandan başka tatmin edecek, gönüllere huzur ve itminan verecek başka bir şey ne olabilir? Ruh derinliğini kazanmak, hayatını ona göre tanzim etmek için irade, azîm ve kararlılık, vefâ ve sadakat ister. Allah inayetinin davetçisi olan kişinin acz, zaaf ve fakrını itiraf etmesi, ibadet, ezkar ve efkârındaki ciddiyet ve samimiyeti, vifak ve ittifakı, uhuvvet ve ihlâsıdır.

Her günümüzü son gün, her gecemizi son gece mülahazası ile değerlendirerek Rabbimizin huzuruna gitmeye hazırlıklı olmalıyız.

HAZIR MIYIZ?

İnsanın iki dünyası vardır. Biri umumi diğeri hususidir. Hususi dünyası kişinin kendi ömrü ve hayatıdır. Her dakika, her nefes başına yıkılabilir, kıyameti kopabilir. Kimin nerede, nasıl öleceğini ancak Allah (celle celâluhû) bilir. Madem bu misafirhane olan dünyadan ayrılma vakti belli değil, her an Azrail (aleyhisselâm) kapıyı çalabilir, hususi dünyasının kıyameti kopabilir. Öyleyse dünya kıışlasından her an terhis olmaya, bu dünya mektebinden diploma almaya hazır olmak gerekir.

Merhameti sonsuz Allah (celle celâluhû) mahkeme-i kübrada tevcih edeceği soruların cevaplarını önden gönderip bildiriyor ki orada mazeret beyan edilmesin. İşte Kelam-ı Ezelî olan Kur'ân-ı Mu'cizu'l-Beyan: *“Ey iman edenler! Allah’ın azabına maruz kalmaktan korunun, herkes yarın (gitme mecburiyetinde olduğu) âhireti için (kabre) ne gönderdiğine dikkat etsin. Allah’ın azabına düşar olmaktan korunun, çünkü Allah yaptığınız her şeyden haberdardır.”* (Haşr, 59/18) buyuruyor.

Çelikten, demirden değilsin, etten kemikten bir varlık olduğun hâlde ölmek istemiyor, ebedi yaşamak istiyorsun. İnsanın bu arzusu dünyada değil, âhirette verilecektir. Onu kazanmak

ise Daim-i Bâki'nin zikri ile yani O'ndan gelen emirlere itaat, yasaklardan korunma, neticede maddî-manevî hiçbir beklentiye girmeden sadece Allah'ın rızasına kilitlenmekle mümkün olacaktır.

İnsan dünya için yaratılmamıştır. Âhiret, Cennet ve Cemâlllah'a namzet olarak gönderilmiştir. Gideceği âlemi tanımak, oradaki nimetlere, güzelliklere iştahını amak için, numunelerle süslediği, ihtiyaçlarını almak üzere yoluna bir pazar olarak kurduğu dünya, aynı zamanda dostlar diyarına geçmek için bir bekleme salonu olarak bütün nimetleriyle insanın emrine sunulmuştur.

Bu dünyadan âhirete geçiş için mutlaka pasaport ve vize gerekmektedir. İman ve salih amel o işi görecektir. Bu geçiş esnasında hiçbir faydası olmayan dünyanın her türlü engellerine, şehvet, şöhret, makam, enaniyet, gurur, kibir, menfaat gibi şeytanın tuzaklarına takılıp kalmak kâr-ı akıl değildir. Büyük işlere talip olanlar bu türlü basit dünya engellerine takılıp kalmamalıdır.

Kalp ibresi O'nu gösteriyor mu? Mü'min Allah'ı seven ve sevdirendir. Ne ölçüde seviyor, ne ölçüde emirlerine itaat ediyor. Cenâb-ı Hak, rahmetine celb mânâsında sert ama tatlı bir korkutma ve hatırlatma yapıyor.

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız ter dökerek kazandığınız mallar, kesada uğramasından endişe ettiğiniz ticaret, hoşunuza giden konaklar (köşkler, villalar)... Size Allah'tan ve Resl'nden O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ve önemli ise...O hâlde Allah emrini gönderinceye kadar bekleyin! Allah yle fâsıklar güruhunu zorla hidayete eriştirmez.” (Tevbe, 9/24)

Müslüman; anasını, babasını, evlatlarını, eşini kardeşlerini, akrabalarını sevebilir. Ticaret yapıp mal-mülk edinebilir. Güzel konaklarda evlerde oturabilir ama önemli olan bütün bunları Allah'tan, Resûlullah'tan ve Allah yolunda cihad etmekten, hizmet etmekten daha önemli hâle getirmez. Her şeyi Allah'tan ötürü sever.

Şimdi arkamıza bakalım. Kaç kişiye Rabbimizi anlattık, sevdirdik? Veya yanlış ve hissi davranışlarımızla kaç kişiyi kaçırdık, dağıttık? En ağır şartlar altında bile, en büyük vasfımız olan tatlı dil, güler yüzle herkese yaklaşabildik mi? Kâbe'den daha aziz kalbleri kırmamak için gayz, kin ve nefretimizi, öfkemizi sabredip yutabildik mi? Affımız için, affedebildik mi? Gıybetten, kusur aramaktan vazgeçip, ölesiye yangından insan kurtarmaya koşabildik mi?

Tahrip çok kolay, onu yeryüzünde yapan milyonlarca insan var; tamir ise çok zordur. Fitneleri, ıslah hareketleriyle zincire vuracak yiğitler lazım. Uhdene aldığın sorumluluğu, rahatım içinde götüreyim duygusu insanı yolda bırakabilir. Külfetsiz nimet olmayan dünyada, zamanın, hadiselerin çıldırtıcılığı karşısında, akıl, irade ve mantığını, hislerinin önüne geçirecek sabırlı ve itidalli davranmak en büyük zafer olacaktır. Bütün dünyanın özlemini çektiği şavaşız, kavgasız, kansız yeni bir dünyanın imarı gerekiyor.

Bu da sinelere atılan iman çekirdeğinin sevgi, merhamet, şefkât ve merhametle geliştirilmesi, meyvedar hâle getirilmesine bağlıdır. Hepimiz gidiciyiz. Büyük kıyameti beklemeye lüzum yok. Allah ve Resûlullah'ı sevdirmek, yad-ı cemilini dünyaya duyurma yolunda mallarını, evlatlarını, baş ve kollarını verenlerle öbür tarafta karşılaşacağız. O gün orada mahcup olmayacak şekilde Allah'ın verdiği imkânları en iyi şekilde değerlendirmek gerekmektedir.

Mü'min, dünyada ve âhirette pişman olacağı her şeyden kaçınıp, kendine bakmalı, ibadet ve taatine, gecede iki damla göz yaşının olup olmadığına dikkat etmelidir. Allah huzurunda mahcup edecek günahlarından istiğfar etmelidir. Kendi mesuliyetinin hakkını vererek, gelecek nesillere huzur, mutluluk dolu bir dünya bırakma ve Allah huzuruna, huzur-u kalble gitme en büyük ideali olmalıdır.

Ne dersiniz, hazır mıyız yarınlara?

HUZUR VE HÜZÜN

İnsan diğer yaratılan canlılardan farklı olarak, geçmiş ve geleceği ile ciddi münasebeti olan, yeryüzünde Allah'ın halifesi, mahlûkatın temsilcisi, şerefli bir varlıktır. Buna rağmen böyle bir sorumluluk taşıyan insan, geçmişin sıkıntıları, geleceğin korkuları ile ruhunu örselemekte, maddî-manevî kendini yıpratmakta ve çevresini de rahatsız ve huzursuz etmektedir.

İmanda zaaf yaşayan ve inançtan mahrum kişilerin, geçmişten gelen elemeler, gelecekte gelen korkular musibetini artırmakta, şahsi hayatını da zehir etmektedir. Halbuki insan dünyada mutlu ve huzurlu olmak, ebedî ve ölümsüz hayatı kazanmak maksadıyla bu dünyaya gönderilmiştir.

Bugün olmasa bile, devam etmekte olan bu hayat yolculuğu yarın sona erecek ve insan ister istemez sevdiklerinden, dostlarından ayrılacaktır. Bu ayrılışın huzurla olması mümkünken, hüznle olması doğrusu insanı düşündürmelidir.

Böyle bir tehlikeden kurtulmak maksadıyla maddî-manevî huzur ve güven ortamını oluşturmak ancak Allah'ı (celle celâluhü) tanımak ve tanıtmakla, kalbî ve vicdanî muhasebeyi çok iyi yapmakla mümkündür.

Mâzi, müstakbel ve hâl'e aynı anda nazar eden Allah (celle celâluhû), kuluna şahdamarından daha yakın olan, gizli açık her hâlimden haberdar bulunan Hz. Allah'ın (celle celâluhû) rızasına göre hayatını tanzim eden mü'min, geçmişteki hadiselerden, peygamberlerin ve kavimlerin başına gelenlerden ibret dersi alır, istikbâlde vuku bulacak hadiseler karşısında Allah'ın lütfedeceği güzelliklere gözünü diker, peşine düşer.

Mü'min geçmişe kader açısından bakar. Çünkü, olan biten hadiseler karşısında başını kayalara vursa, sadece sıkıntısını arttırır, musibeti ikileştirir. Âhiret adına da çok şey kaybeder.

Mü'min, gelecek günlere de sorumluluklar açısından bakar. Fiili dua olan sebeplerde kusur etmemeye gayret eder, neticeyi Cenâb-ı Hakk'a bırakır. Çünkü muzaffer etmek, muvaffak kılmak Allah'a aittir.

Mü'min, bütün güzelliklerin, başarı ve muvaffakiyetlerin Allah'tan olduğuna inanır. Eksiklerin, kusurların, herhangi bir musibetin başına gelmesini ise nefsinden bilir.

Mü'min, Allah'ın sonsuz lütuflarına karşı nankör olmaktan kaçır ve şükran hisleri ile dolu olmaya çalışır.

Biz herhangi bir talebimizi zâhirî sebeplere göre isteriz. Çoğu zaman da yanlış yaparız. Cenâb-ı Hak ise hakikî sebeplere göre muamele eder, daha güzelini vermek ve mesuliyetten kurtarmak için.

Bize, şahdamarımızdan daha yakın olduğuna, hâlimizi kontrol ettiğine, her şeyimizi gördüğü ve bildiğine inandığımız Rab-bimize karşı hayatımızı ve zamanımızı nasıl değerlendiriyoruz, yapmamız gereken vazifelerimiz karşısında ne kadar sorumluluk hissediyoruz? Bu konuda kendimizi ciddi bir süzgeçten geçirmeliyiz.

Mü'min her hâlükârda pşman olacağı bir işi yapmamalı, konumu itibarıyla da üzerine düşeni ihmal etmemelidir.

Mü'min, hücre hapsindeki bir insan gibi, bedeni arzularına esir olmamalı, ruhun ve kalbin kanatlarıyla pervaz etmeli, evci kemale yükselmelidir.

İDEAL MÜ'MİN

Mü'minler, sağanak sağanak Cenâb-ı Hakk'ın rahmetinden; istidatları, kabiliyetleri ve niyetlerinin sıhhati ölçüsünde, mübarek Ramazan ayının feyiz ve bereketinden istifade etmeye çalıştılar. Akıl, mantık ve iradelerini öne çıkarıp hislerini ve bedeni arzularını terk ederek, Cenâb-ı Hakk'ın hoşnutluk ve rızasını aradılar. Liyakati olanlar, o mübarek ayın kıymet ve değerini idrak etmek suretiyle, gönüllerini onun nuruyla aydınlattılar. Ruhlarını da rahmetiyle yıkayıp, ihya ettiler. Tıpkı toprağın, nebatat ve hayvanatın yağmurdan istifade ettiğı gibi.

Mü'minler, namazları, oruçları, iftar, sahur, mukabele, zikir ve fikirleriyle elde ettikleri bütün sevapları, hayırları, güzellikleri ve hizmet adına yapılan fedakârlıkları devam ettirmek ve korumak için çok temkinli ve dikkatli yaşamak zorundadırlar. Zira; her türlü din ve inanç sahibi insanların, küfür ve dalâletleri sebebiyle, mü'mine peşin hükümle kin ve nefret duyan, buz gibi soğuk, granit gibi sert olanların gönülleri dahi, bu mübarek ayın atmosferinde yumuşadı, kalpler arası sevgi koridorları açıldı ve engeller yıkılıp köprüler kuruldu.

Her mü'min, akıl ve iradesi ile engelleri aşır, davasına kilitlenmeli, insanlık hizmetinde güler yüz, tatlı dille, maddî-manevî fedakârlıkta bulunmalı ve Allah'ın bahsettiği tarihi fırsatı değerlendirmelidir. O zaman Cenâb-ı Hakk'ın; "Şükrederseniz nimetlerimi artırırım." vaadi gerçekleşmiş olur. Bu fırsatı kaçırmaz, değerlendiremez ise rahat ve rehavete gömülür, karşılıklı beklentiler içerisinde fedakârlığı hep başkalarından bekleme konumuna düşerse, asli vazifesini terk etmiş olacağından, yine Allah'ın; "Nankörlük ederseniz azabım çok şiddetlidir." buyurduğu şefkât tokadı gelebilir.

Mü'min, Ramazan ayında yapması ve kaçınması gereken emir ve yasaklarla, bir ömür boyu mükelleftir. İçki, kumar, zina, adam öldürme, zulüm, haram yeme, harama nazar, gıybet ve yalan gibi her türlü Allah'ın yasak ettiği, haram ve günah saydığı şeylerden uzak durması ise mü'min olmanın gereğidir.

Mü'min, bakıldığı zaman Allah'ı hatırlatan insan olması itibarıyla, tüm güzelliklerin aynasıdır. Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem): "*Müslüman elinden ve dilinden kimsenin zarar görmediği insandır.*"⁹ buyurmasıyla, yeryüzünde İslâm'ı, Allah ve Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) temsil eden insan örneği ortaya çıkmaktadır.

Mü'min, şahıslarla uğraşmamalı ve nüanslara takılmamalıdır. Fakat arızaları giderme mevzuunda fedakârca davranmalıdır. Enerjisini insanlık hizmetine ve hayrına sarf etmeli, iftîrak sebeplerinden kaçınmalıdır. Allah'ın farklı yarattığı insanları kendi düşüncemize göre şekillendiremeyeceğimize göre, imanın erkânında ve temel prensiplerinde ittifak, fûrûatta ise davayı en iyi şekilde temsil etme yarışında bulunmalıdır. Zira iman erkânında ittifak farz, fûrûatta ise ittifak caiz değildir. Tıpkı el ayak göz, kulak gibi, farklı vazifelerde kabiliyet geliştirilmeli ve bir ahenk temin edilmelidir.

⁹ Buhârî, *İman* 4; Müslim, *İman* 64.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem); “*Ümmetimin ihtilafı geniş bir rahmettir.*”¹⁰ buyurmuştur; buradaki ihtilafın müspet ihtilaf olduğuna bütün büyüklerimiz dikkat çekmektedirler. Yani; kabilîyetlerin inkişaf ettirilmesi ve temsil edilen davayı en iyi şekilde eksiksiz, kusursuz temsil etmeye çalışmaktır.

Temsil noktasında bulunan herkes, gereksiz konuşmalardan fevkalâde kaçınmalı ve Resûlü Ekrem’in (sallallahu aleyhi ve sellem): “*Ya hayır konuş veya sükût et*”¹¹ beyanı unutulmamalıdır.

Kinden, nefretten uzak, iyi ve hâlis niyetle görüşerek, konuşarak yapılan her işte hayır ve bereket vardır. “Benim dediğim dedik”te ısrar etmemeli ve “İstişare ile yanlış bir kararın, tek başına doğru bir karardan daha hayırlı olduğu” unutulmamalıdır.

İftirak ve ihtilaflar gelecek ümit neslini çok sarsmakta, ümitlerini kırmakta, hizmete olan aşk ve şevklerini söndürmektedir. Kırıp dökmeler, yakıp yıkmalar, kutuplaşma ve gruplaşmalar, sadece nefisleri tatmin etmekte ve şeytanı sevindirmektedir. En büyük sıkıntıyı ise günahsız, mazlum ve mağdur insanlar çekmektedir.

Onun için bütün dertler, sancılar, çileler ve ıztıraplar, gönüllere imanı sevdirmeye ve insanı kurtarma yörüngeli ve hedefli olmalıdır. Dünya ve âhirete hiç faydası olmayan, neticesi pişmanlık ve nedamet olan her türlü söz, davranış ve hareketlerden uzak yaşamak, mü'mine en güzel yakışanıdır.

¹⁰ Nevevî, *Şerhu Sahîh-i Müslim* 11/91-92.

¹¹ Müslim, *İman* 77.

İHMALLERİN IZDIRABI

İnanç ve mesûliyet duygusundan mahrum nesiller, şayet iman ve ahlâk kuralları, Allah ve Resûlullah sevgisiyle kontrol altına alınmazsa, dünyayı yaşanmaz hâle getirirler ki bundan Allah'a sığınmak gerekir.

Allah'a ve Resûlullah'a iman ve saygı olmayınca, ahlâk ve fazilet adına her şey buharlaşıyor, uçup gidiyor. Böyle olunca büyüğe hürmet, küçüğe şefkât diye bir şey kalmıyor. Sanki dünyada ebedi kalacak, ihtiyarlık ve ölüm semtlerine hiç uğramayacak zannıyla, kendilerine Cennetin kapıları açılmış gibi; kahkahalar, gülüp oynamalar, sınır tanımaz taşkınlıklar ruhları sarıyor. Hal böyle olunca da onlar için her şey meşrulaşıyor, hayatlarında haram-helâl diye bir düşüncenin izi kalmıyor. Bu duruma düşmüş insanlar nefsin esiri, kulu kölesi hâline geldiklerini, şeytanın oyuncağı olduklarını ve nefislerini tatmin etmek isteyenlerin kendilerini istismar ettiklerini fark edemiyorlar.

Toplum huzurunu bu kadar tahrip eden, rahatsızlık veren neslimize, gençliğe kızmak içimden gelmiyor. Fert, aile, okul, sokak, medya ve devlet olarak ne verdik ki ne istiyoruz? İşin en üzücü tarafı, tamir adına müdahale etme şansınız bile olamıyor.

Sizi çatlatacak hadiseler karşısında, zehir yutar gibi sessiz kalmaya mecbur kalıyor ve mahkum oluyorsunuz.

Peki ne olacak hep sessiz mi kalınacak, bir şeyler yapmak gerekmeyecek mi? Onlar bizim neslimiz, evlatlarımız değil mi?

Evet, vazifesi ıslah olan kutsiler, gönül erleri, vicdanında mesûliyet taşıyan herkes, bulundukları bölgelerin şartlarına uygun, değişik metot ve sistemlerle onlara hizmet götürmelidirler. Mesela; sevgiyle, şefkâtle, merhametle yavrularımızı, neslimizi kucaklayıp aynı zamanda eğitim kurumları, kültür merkezleri, diyalog v.s'lerle, onların fitratında saklı bulunan cevherleri, kabiliyetleri geliştirip müspete kanallere kanalize etmek için çalışmalıdırlar. Ne garip bir tecellidir ki bir kısım talihsizler, nasipsizler, günümüzdeki ıslahçıları ifsatçı, ifsatçıları ise ıslahçı olarak empoze etmektedirler. Maddî-manevî değerlere samimane sahip çıkma yolunda gayret gösteren hasbi, fedakâr nesillerin yaptıkları ve yapmaya çalıştıkları her türlü güzelliği engellemeye çalışmaktadırlar.

Evet, deniz dalgaları gibi hayat çalkalanıp duruyor. Dalgaların denizi kirden pastan tasfiye etmesi gibi, iman ve Kur'ân'a ait gerçeklere baş kaldırıp, toplumun, insanlığın huzurunu bozan, ortalığı katıp karıştıran, fitne fesat çıkaran, nice mazlum ve mağdurların canını yakan zâlimleri, kâfirleri, nifak şebekesi fâcirleri de bu dâva tasfiye edecektir.

Tahripçiler, kendi çıkarları ve menfaatleri adına, başkalarına ait mal, can, namus emniyeti diye bir şey tanımazlar. Bunları gerçekleştirmek için hep fırsat gözlerler. Allah, Peygamber, haram-helâl, hesap-kitap onların dünyasında yoktur. Milyonların hak ve hukuku olan bir eseri, bir şehri, bir memleketi yakar-yıkar, nice canlara kıyar, bunları başardığı için de zevk duyar, kendini vatan millet aşkıyla yanan bir kahraman havası içinde göstermeye çalışırlar.

Halbuki toplumun içinde ihtiyaşlar, hastalar, çocuklar, yetimler yolda kalmışlar ve fakirler gibi, farklı yapıyı oluşturan insanlar vardır. Bu insanların; adalete, sevgiye, şefkâte ve merhamete ihtiyaçları vardır. İnsanların güzelliklerle mücehhez hâle getirilmesi ancak Allah'a, Resûlullah'a, âhirete ve imanın diğeri rükünlerine inanmakla, ezeli ve ebedi olan Kur'ân kaynağından beslenmekle elde edilecektir.

İLÂHÎ DAVETE İCABET/MİRAC

Mirac bir imtihan vesilesidir. İman rükünlerini kabul etmeyen mülhitlere Mirac anlatılamaz. Onlara anlatılması gereken husus Allah'ı tanıtmak ve sevdirmektir. O'nu tanımayan ve sevmeyenlere, Allah'ın hârikulâde icraatını anlatmak mümkün olmaz. Hele küfr-i inadi birisi ise.

Beyin mimarımız, Allah'ı tanıtan üç külli muarriften bahseder. Bunlardan; birincisi, kudret ve iradesiyle nazarımıza arz edilen *kâinat kitabı*dır. İkincisi, kâinatın şerhi ve tefsiri olan, gönüllerimize âb-ı hayat akıtan Kelâm sıfatının tecellisi, *Kur'ân-ı Azîmüşşândır*. Üçüncüsü, kâinatı ve Kur'ân'ı en doğru anlayan ve bizlere anlatan âlemlerin yaratılış sebebi Hz. Muhammed Efendimiz'dir. O, beşerin saadeti ve huzuru için Allah'ın tayin ettiği peygamberlerin en sonuncusu, mesajı da âlemşümuldür.

Mucizeler, Peygamberlerin şahsında Allah'ın yarattığı hârikulâde hâllerdir. Peygamberlerin Allah tarafından tayin edildiklerine dair birer vesika ve diplomadır. Resûlü Zîşan Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bini mütecâviz mucizelerinin başında Kur'ân-ı Mu'cizu'l-Beyan gelmektedir. Onu takip eden mucize ise Mirac'dır. Mirac, yükselme, yukarılara çıkmaktır. İsra ise

gece yolculuğudur. Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Mescidi Haram'dan başlayıp, Mescidi Aksa'ya, oradan da Sidretülmüntehaya kadar devam eden, sırlar ve hikmetler dolu yolculuğudur.

Allah (celle celâluhü) Habîb-i Edibini huzuruna almakla O'nu şereflerin en yücesine ulaştırmış, payelerin en büyüğünü vermiştir. Bunu Nizami, sırlı ifadeleriyle şöyle seslendirir:

“Yıldızlar, yolunda kaldırım taşları hâline getirilmiş, melekler teşrifatçılık yapmış, Yarım ay, atının ayakları altında bir nal, güneş O'nun ışık kaynağına sığınmıştı.”

Miracın kapısı ubudiyetle açılır. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) kul idi. Kullukla Miraca erdi. Şehadet kelimesinde; “*Muhammeden abdühû ve Resûlühû*” bir gerçeği ifade etmektedir. Bu kapının bizlere de açık olduğunu beyanlarından öğreniyoruz.

“*Namaz, mü'minin Miracıdır.*”¹² Namaz, bizleri Rabbimize yücelten ve yükselten en büyük bir ibadettir. Namaz, her türlü fuhşiyattan, münkerden nehyeder. Hayatı düzene ve sisteme sokar. Mutlu ve huzurlu bir hayat yaşamamızı temin eder. Namaz bir muhasebedir. Hâkimler hâkimi Allah huzurunda, hayatın hesabının sorulacağını hatırlatır. Onun için namazımızı Allah görüyor gibi kılmamız, O'nun her an bizi gördüğüne inanmış olmamızın ifadesidir.

Her yıl tekerrür eden mübarek geceler ve aylar, Allah'ın kullarına ne kadar merhametli olduğunun açık bir delilidir. Affetmek için o kadar çok vesileler halketmiş ki değerlendirmekten aciziz. Balığı denizde yüzdürdüğü gibi bizleri de nimet denizinde yüzdürdüğü hâlde, nankörlükte ısrar ediyoruz.

“*Ey insan, nedir seni o kerim Rabbin hakkında aldatan? O değil mi seni yaratan, bütün vücut sistemini düzenleyen ve sana dengeli bir hilkat veren. Ve seni dilediği bir surette terkip eden?*” (İnfitâr, 82/6-8)

¹² Münâvî, *Feyzu'l-kadîr* 1/497.

Mirac, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetine ne ölçüde şefkâtli, âhiretleri adına ne kadar ciddi çırpındığının açık bir alâmetidir. Cenneti bütün güzellikleriyle müşahade ettiği, Cennetin bin yıllık güzelliği bir ânına tekabül etmeyen Cemâlûllah'ı müşahade ettiği hâlde, ümmetini oraya götürebilmek için her türlü sıkıntıya rağmen dünyaya geri geldi, bir ömür boyu insanlığı mutlu edebilmek, âhiretini kazandırmak için çırpındı.

Bir insan sevdiklerine en iyi hediyelerle gitmeye çalıştığı gibi, O'da çok sevdiği, çok düşkün olduğu ümmetine Cenâb-ı Hak'tan hediyelerle geldi:

1. Kulun kemale ermesinin en büyük vesilesi namaz.
2. Bakara sûresinin son iki âyeti:

“Peygamber, Rabbi tarafından kendisine ne indirildi ise ona iman etti, mü'minler de. Onlardan her biri Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve Resûllerine iman etti. “O'nun Resûllerinden hiçbirini diğerrinden ayırt etmeyiz.” dediler ve eklediler: “İşittik ve itaat ettik ya Rabbenâ, affını dileriz, dönüşümüz sanadır. Allah hiçbir kimseyi güç yetiremeyeceği bir şekilde yükümlü tutmaz. Herkesin kazandığı iyilik kendi lehine, işlediği fenalık da kendi aleyhinedir. Ya Rabbena! Eğer unuttuk veya kasıtsız olarak yanlış yaptıysak bundan dolayı bizi sorumlu tutma. Ya Rabbena! Bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Ya Rabbena! Takat getiremeyeceğimiz şeylerle bizi yükümlü tutma. Affet bizi, lütfen bağışla kusurlarımızı, merhamet buyur bize! Sensin Mevlamız, yardımcımız! Kafir topluluklara karşı Sen yardım eyle bize!” (Bakara, 2/285-286)

3. Allah'a hiçbir şeyi eş ortak koşmadan ölen kimselerin günahlarının af ve mağfiret edilmesi.

Bu hediyelere sahip çıkıp çıkmama insanın iradesine bırakılmıştır. Değerlendirip değerlendirmemek bize aittir.

KABULLENME

Üstün olmamız, itibarımızı korumamız ahlâkî değerlerimize sahip çıkmaya bağlıdır. Başkalarının kusurunu arayıp tenkit etmektense, kendimizi gözden geçirmeliyiz. Belimizi büken kusurlarımızdır. Problemlerin kaynağı zaaflarımızdır. Bizi batıran boşluklarımızı maddî-manevî değerlerimizle doldurmalıyız.

Şeytan insanı boşluklarından vurur. Bu tuzağa yakalanmanın ve asırların insanda meydana getirdiği boşlukları doldurmanın çarelerini aramak, bu işin derdini, sancısını yaşamakla olur.

İnsan ruhunda açılan maddî-manevî yaraları sarmanın, acıları bitirmenin, gözyaşlarını dindirmenin, atalet ve meskenetten kurtarmanın yolu kafaları ilimle, kalpleri inançla aydınlatarak sağlanabilir.

İnsanların başına ne geliyorsa kendi kusurlarından, ihmallerinden gelmektedir. İnsanın kendine yaptığı kötülüğü dünya birleşse yapamaz. İster kendine ister başkasına olsun yapılan bütün kötülükler, cehaletten ve inançsızlıktan kaynaklanmaktadır.

Allah, varlıkların en güzeli olarak, özel donanımıyla yarattığı insanı imtihan için dünyaya göndermiştir. Rehberini bulamayan insanlara karşı temsil ve tebliğ yoluyla gerçekleri anlatmak mü'minler için bir sorumluluktur.

Herkes, kendi inanç ve değerlerine saygılı olmalıdır. Bununla beraber diğer inanç sahiplerini de kendi konumları içinde kabullenme, mutluluk ve huzur içinde beraber yaşamanın gereğidir. Kişi gücü yetiyorsa kendi güzelliklerini yaşayarak örnek olmalı, hoşgörü ve ikna yoluyla gönüllerin fethini sağlamalıdır. Zaten gönüller fethedilmeden de huzur ve mutluluğun yakalanması mümkün değildir.

Yağmursuz toprak yeşermiyor. Gözyaşları olmadan ölü kalpler dirilmiyor. Mü'min diriltmek için koşar, güldürmek maksadıyla ağlar. Önemli olan insan tabiatındaki güzellikleri geliştirmek, ortaya çıkarmaktır.

Tarih boyu bu davanın çilesini, sıkıntılarını çekenler, gerçekten inanan, mesuliyetini vicdanında duyanlar olmuştur.

KALBİ AYDINLATAN IŞIK

Hayat, imanla âbideleşir, meyve verir hâle gelir. İnsan inandığı, gönlünü huzur ve itminana kavuşturduğu, aşk ve heyecanla sinisini sürekli Allah'a açık tuttuğu, Mevlâ'nın kendisine sağanak sağanak ikram ve ihsanda bulunduğu ilhamlarını, muhtaç olanlara boşalttığı ölçüde canlı kalır, mutlu ve huzurlu olur.

Bütün bunları yaparken, kendi nefsinin muhasebesini unutmadan, şeytanın tuzaklarına düşmeden, güvenin ve inandırıcı olmanın temsilcisi bulunan insanın, hareket ve davranışlarıyla Allah ve Resûlullah'ı hatırlatacak bir kemâlat sergilemesi gerekir. Bu mevzuda göstereceği saffet ve samimiyetini, vefa ve sadakatini, heyecan ve enerjisini, Allah ve Resûlullah'ı sevdirmeye yolunda kullanmalıdır.

Böylesine şerefli bir hizmetin karşılığında, dünyevî-uhrevî herhangi bir beklentiye girmeden, yaptığı ve yapacağı bütün fedekârlıkları, sadece O'nu (celle celâluhû) hoşnut etmeye ve rızasını kazanmaya bağlamalıdır.

Allah'ın inayetiyle elde ettiği herhangi bir başarıyı, nefsine mâletmek suretiyle, Cenâb-ı Hakk'a karşı hududu tecavüz sayılacak saygı sınırını zorlamamalıdır. Allah'a karşı eş, ortak kokusu

taşıyan her türlü söz ve davranışlardan O'nun (celle celâluhû) rahmetine sığınmalı, öbür tarafta mahcup ve pişman olacağı hareketlerden kaçınmalı, korkmalı ve titremelidir.

Bugün insanlığın en büyük problemi iman meselesidir. Ne kadar Allah ve Resûlüne inanıyor, ne kadar İslâm'ı biliyor, ne kadar Kur'ân ruhuna uygun bir hayat yaşıyor, gözden geçirmesi gerekiyor. Hem âlem-i İslâm'da hem dünyada bunun sıkıntısı yaşanıyor.

Halbuki Cenâb-ı Hak, kullarını sıkıntıdan kurtarmak için peygamberleri, dinleri, hususiyle hükmü kıyamete kadar bâki olan Kur'ân-ı Azimüşşânî, beşir ve nezir olan Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) göndermiştir.

Helâket ve felaketlerin birbirini kovaladığı yirminci ve yirmi birinci asırda, Allah ve Resûlullah sevgisini, Kur'ân ve İslâm ruhunu hazmedemeyenler, dün olduğu gibi bugün de ortalığı karıştırmakta, nice mazlum ve mağdur insanları huzursuz etmektedirler.

Böyle bir dönemde insanlığın saadeti, İslâm'ın yeniden gönüllerde dirilmesi ve ihyası adına, hayatını imana ve Kur'ân'a adayan gönül mimarlarına büyük sorumluluklar düşüyor. Ömür boyu gülme fırsatı bulamayan, hep ağlayıp inleyen, rahat ve huzur yüzü görmeyen, davası adına nice sıkıntılara ve fırtınalara göğüs geren Bediüzzaman Hazretleri ve talebeleri "Dövene elsiz, sövene dil-siz ve gönülsüz gerek" diyerek yürümüşler ve hiç kimse onların ümitlerini kıramamıştır. Onlar geleceğe hep ümitle bakmışlardır. Millete ve insanlığa kendini adayan o büyük ruh, sesinin çıktığı kadar bağırarak, "Ben kışta geldim siz Cennetâsa bir baharda geleceksiniz..." diyerek gelecek neslin ümidini kamçulamıştır.

İdam sehpalarına davet edildiği mahkemelerde, yemeğine zehirlerin katıldığı hapishanelerde, yalnız başına yaşamaya mahkûm edildiği dağlarda, sürgünlerde, daha doğrusu kışın en şiddetli

dönemlerinde baharın güzelliklerini müjdelemiş ve iddia ettiği davasının arkasında yılmadan, caymadan ve ye'se düşmeden sabretmiştir.

Böylesine sıkıntılı günlerinde, “*Her derdin en kutsi dermanı olan iman ve iman-ı bilkaderden, kazaya rıza ilacını Rabbim imdadıma gönderdi. Tam sabır içinde şükrettirdi.*”¹³ diyerek, bizlere ümit vermiş ve ışıık olmuştur.

İman, herkesin korkup ürperdiği, hatırlamak bile istemediği kabrin daracık, çürümek üzere girilecek bir yer olmadığını, anne karnı kadar dar olan ve bin senesi Cennetin bir gün bile etmeyecek dünyadan, Cennet saraylarına açılan bir kapı olduğunu, insanın sevdiklerine ancak o kapıdan girmekle kavuşabileceğini hatırlatmakta ve bunun yollarını açmaktadır.

Evet, kabir ehl-i iman için dünyadan daha güzel bir âlemin kapısıdır. İhtiyarlıktan, hastalıktan, musibetlerden ve neticede bu dünyadan ayrılık vesilesi ölümden kurtulmak mümkün olmadığına göre, kabrin ebedi bir hazineye, sonsuz bir hayata ve saadet âlemine açılan kapı olduğuna inanmak ve emirlere itaat, haramlardan uzak kalmak suretiyle, hayata istikamet vermek gerekir.

Hayat apartmanı yıkılıyor. Üzerinde seyahat ettiğimiz dünya, aldığı emir doğrultusunda bizi bir yere götürüyor. Âhireti unutarak misafir bulunduğumuz şu dünya hayatına talip olmanın neticesinin pişmanlık olduğunu öğretiyor.

Bu mevzuda Kur’ân-ı Mu’cizu’l-Beyan’da şöyle buyruluyor:

“Gerçek şu ki siz bu dünya hayatına çok düşkünsünüz. Onun için âhireti terk edip durursunuz.” (Kıyamet, 75/20-21)

“Düşünseler şunu da anlarlardı ki bu dünya hayatı geçici bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir ve ebedî âhiret diyarı ise hayatın ta kendisidir. Keşke bunu bir bilselerdi.” (Ankebût, 29/64)

¹³ Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, s. 10.

“Hanginizin daha güzel iş ortaya koyacağını denemek için, ölümü ve hayatı yaratan O’dur. O azizdir, Gafûrdur (Üstün kudret sahibidir, affı ve mağfireti boldur.)” (Mülk, 67/2)

İnsanı zahmetsiz ve ücretsiz nimetler denizinde yüzdüren Hâkimler Hâkimi Allah (celle celâluhû), zerre kadar hayır ve şerden, sırların ortaya konacağı günde hesaba çekecektir. Akli ve iradesi olan insana yakışan, hayatını emir ve yasaklara göre tanzim etmektir.

Her sokağı şeytan tuzağı ile süslenmiş bir dünyada şu duaya ne kadar muhtacız:

“Allah’ım, imanı bize sevdire ve onu kalplerimizde tezyin et. Küfürü, fıska ve isyanı bize çirkin göster ve bizi rüşde erenlerden eyle.”
Âmîn.

KALPLERİN BİRLEŞME NOKTASI

Hac, Allah emrettiği için yapılması gereken ibadetlerin en önemlilerinden biridir. Kulun hailsiz, perdesiz Allah'a en yakın olduğu ve rahmet kapısına dokunduğu, hâlini Rabbine arz ettiği yerdir. Gönüllerin yıkıldığı, ruhların kanatlandığı, vicdanların itminana kavuştuğu en önemli en mühim bir ibadettir. O mukaddes ve mübarek yerde olmanın insana kazandırdığı manevî atmosferle âdeta dünya gözden silinir, ötelere perdeler açılır. Hac, bazılarının hayallerde, bazılarının yakaza hâlinde Peygamberle selamlaştığı, sevdikleriyle buluştuğu, kendinden geçtiği bir yerdir.

Hac, Kurbanla ayrılmaz bir bütündür. Kurban, Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'den günümüze kadar hep bir fedakârlık, kahramanlık, hasbîlik ve teslimiyet sembolü olagelmiştir. Kurbanda tekbir de Hakk'ı, Tevhîdi ilandır.

Hac Kurbanda yapılır. Arefe günü Arafat'a çıkılır. O gün Arafat mahşer gibi kaynar. Dilleri farklı, renkleri farklı, kültürleri, gelenek ve görenekleri farklı milyonlarca insan, inanç diliyle, samimiyet ifade eden tavırlarla tanışır ve kaynaşırlar.

Haccın olmazsa olmaz şartlarından olan ihram hem ölüm ötesi âlemi hem de Allah'ın emir ve yasaklarına saygılı olunması gerektiğini hatırlatır. Onun için ihramlıya belli prensipler getirilmiştir. Bu prensipler Kur'ân lisanıyla şöyle ifade buyrulmuştur:

“Hac malum aylardadır. Kim o aylarda hacca ifaya azmederse bilsin ki hac esnasında ne cinsel yaklaşma, ne günah sayılan davranışlarda bulunma ne de tartışma ve sürtüşme caizdir. Siz hayır olarak her ne yaparsanız, Allah mutlaka onu bilir. Azıktan ve bilin ki azığın en hayırlısı kötülüklerden korunmadır. Öyleyse Bana karşı gelmekten korunun ey akıl sahipleri!” (Bakara, 2/197)

Mü'min kalp kırmaz, gönül yıkmaz. Hele ihramlı iken bu hatayı işlerse, Kâbe'yi yıkmaktan daha beter bir iş yapmış olur. Mahlûkatı öldüremez, nebatata zarar veremez, verirse cezayı gerektirir. Hac ve Kurban'ın kalplerde meydana getirdiği fetih, potansiyeli olanları hakiki insanlığa terakki ve terfi ettirmeye vesile olur.

İnsan olma, iman etme, ibadet şuuruna erme gibi Allah'ın lütfelerine mazhar olan mü'minler; Hac ve Kurban gibi mükellefiyetleri yerine getirdiklerinde, sanki bahar güllerinin insanın yüzüne gülmesi gibi mutluluk ve huzur duyarlar. Bayramı her yıl olduğu gibi bu yıl yine birileri mutluluk içinde kutlarken, birileri de hüznü ve keder içinde geçirmektedir. Birileri gülüp oynarken nice yiğitlerimiz heba olmuştur. Birilerinin çıkarları uğruna ne dilberler can vermiştir. Nice anne babalar ciğerpareleri uğruna gözyaşı dökmüş ve dökmektedirler. Her gün aynı akıbetler başımıza gelir korkusuyla ölüp ölüp dirilenler vardır. Ne var ki Allah'ın takdirine razı olmaktan başka insanı teselli edecek başka bir çare de yoktur.

Âdil-i mutlak olan Allah, mazlumun âhını, gözyaşını zayı etmez. Bize göre acı ve hüznü olan öyle şeyler vardır ki inşaallah neticesi hayırlı olacaktır. Bütün bu olup bitenler bize bir şey anlatıyor. Dünyada mü'mine rahat yok, iki korku ve iki emniyet bir arada olmuyor. Burada gerçek mânâda Allah'tan korkan, orada korkmayacaktır.

Dünyanın kıymet ve değeri insanın mevcudiyetine bağlıdır. İnsanın olmadığı yerde hiçbir şeyin kıymeti ve değeri yoktur. İnsanın da kalbinde iman yoksa esfel-i sâfilîne namzettir. O zaman huzur yerine kargaşayı seçer. Yakıp yıkmaktan zevk alır hâle gelir. Dünyası ve âhireti geceden daha karanlık hâle gelir.

Gerçek iman ehli ise kendinden daha ziyade insanların mutluluğunu düşünür. İnsanlığın saadeti uğruna kendi rahatını ve menfaatini severek terk eder. Bu gün dünyanın dört bir tarafına vatanını, ana babasını ve sevdiklerini bırakıp eğitim gönüllüsü olarak giden kahraman, fedakâr öğretmenlerin, açlıktan kıvranan binlerce insanın imdadına koşan fedakâr Anadolu insanının onlara gönderdikleri ve bizzat gidip kendi elleriyle dağıttıkları kurbanlarla hizmet vermeleri sayesinde yavaş yavaş mazlumların, mağdurların gözyaşlarının dindiğini ve gerçek bayramlara, huzur iklimine kavuştuklarını görmekteyiz.

Bir nesil uğruna her şeylerini fedâ eden selefın; “Ne olur emeklerimizi zayı etmeyin, verasetin hakkını verin, maddî-manevî emanetlere sahip çıkın.” demelerine karşı, hayrlhalef gelecek neslin de bizlerden fedakârlık bekleyip “Ne olur bize enkaz bırakmayın, dünyamızı âhiretimizi mutlu kılacak hizmet bekliyoruz.” ifadelerini duyar gibi oluyoruz. Böylece hem geçmiş hem de gelecek neslin mesuliyetini omzumuzda taşıdığımızı vicdanımızda duyuyoruz. Yolun başındayız, dişimizi sıkıp, azimle, kararlılıkla, vefa ve sadakatle davaya sahip çıkma zamanı olduğunun farkında olmamız gerekiyor.

Milyonlarca Müslümanın yapmış olduğu hac ibadetlerini, Arafat ve Müzdelife vakfelerini, Mina’da şeytan taşlama ve kurban kesmelerini, Kâbe’de yaptıkları farz olan tavaflarını, derin bir iman şuuruyla Allah’a takdim ettiklerini umut ediyoruz. Cenâb-ı Hak, eksik ve kusurlarıyla kardeşlerimizin Haclarını mebrur eylesin, kabul olan hac eylesin.

Hacıların bu fedakârlığı paralelinde dünyanın hemen hemen her yerinde kurban bağışlayan ve onları muhtaç olanlara ulaştıran fedakâr, hasbî insanımızın nice mağdur ve mazlumların imdadına yetişerek mesuliyetlerinin hakkını verdiğine inanıyor, bu gayretlerle gerçek bayramların kapısının aralandığına inanıyoruz.

KÂMİL MÜ'MİN

Kâmil mü'min, kalbi imanla, mesuliyet duygusuyla, sevgiyle dolu olan, yaratılan her varlığın güzel tarafını gören, herkesle anlaşılan, uzlaşan, yeryüzünde hakkın aynası ve muhabbet fedaisidir.

Kâmil mü'min, Allah ve Resûlullah'ın ahlâkıyla ahlâklanan, emirlerine itaat eden, yasaklarından da kaçan, kalbi Allah'a karşı saygıyla dolu olan insandır.

Allah 'Zât'ına has bir keyfiyette' sevmiş, kâinatı var etmiştir. Eksiksiz ve kusursuz yarattığı kâinatı sevecek, sinesi sevgi dolu insanı yaratmıştır. Dünyayı da insanın seveceği güzelliklerle donatmıştır. Kâmil mü'min, evvela sinesine sevgiyi koyan Allah'ı sever. Sonra bütün varlıkların yaratılış vesilesi, Hazreti Muhammed'i (aleyhisselâm), kendi varlık sebebi anne ve babasını, eşini, evlatlarını ve bütün yaratıkları, hususiyle ehl-i imanı sever.

Kâmil mü'min, kinden ve nefretten nefret eder. Nefret ettiği şeye de tenezzül etmeyen, sinesi şefkât dolu bir gönül eridir.

Yer yer olgunlaşmamış ham ruhlu insanlar, dinin ruhuna ters olan, eksik kusur araştırarak saldırabilirler. Kâmil mü'min, âhiretini dinamitleyen bu tür insanlara sadece acır, dua eder. Niçin? Zira Allah (celle celâluhü) hiç bir mü'mini, başka bir mü'min

kardeşinin ayıplarını araştırmak, kusurlarını tespit ve teşhir etmek için muhasebeci tayin etmemiştir. Bu mevzuda ne âyet ne hadis ne de bir âlimin emrini veya hükmünü göstermek mümkündür. Aksine, mü'minlerin ayıplarının araştırılmaması gerektiğine dair âyetler, hadisler, müfessirlerin, muhaddislerin ve bütün İslâm büyüklerimizin o kadar çok ikazları vardır ki sinyalinin şeytandan alan nefs-i emmâre, işine gelmediği için bunları duymamazlıktan, anlamamazlıktan gelmektedir.

Cenâb-ı Hak, “*Velâ tecessesü-Mü'mininlerin ayıplarını araştırmayın!*” (Hucurât, 49/12) ferman buyurmakla beraber, ölü eti yeme teşbihiyle anlattığı gıybeti de yasaklamış ve haram kılmıştır.

Bugün âlem-i İslâm'ın ve yeryüzündeki mü'minlerin cehaleti, zilleti ve sefaleti, hasımları güçlü ve kuvvetli hâle getirmektedir. Müslümanların içinde bulunduğu bu acı tablo, dinin ruhundan uzak kalmalarından, menfaatleri, şöhrat-i kâzibeleri adına hasımlara âlet olmalarından ve onlarla güç birliği yapmalarından kaynaklanmaktadır. Bir mü'min için bu duruma düşmek, kazanma kuşağında kaybetmekten başka bir şey değildir.

Hasımların en büyük oyunu, mü'minleri birbirine düşürüp sokağa dökmek suretiyle, maddî-manevî, dünyevî-uhrevî güç kaybetmelerine vesile olmak içindir. Kâmil mü'min, inancını, davasını hiçbir şeye alet etmeyen, hizmetinin karşılığında beklentisi bulunmayan, mü'minleri kendi nefsinden daha aziz tutan, kendisini sevmeseler bile, Allah ve Resûlullah'ı sevdikleri için mü'minlere karşı sinesi sevgi ve şefkât dolu olandır.

“*Hepiniz toptan, Allah'ın ipine (dinine) sımsıkı sarılın, bölünüp ayrılmayın. Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın...*” (Âl-i İmrân, 3/103)

“*O müttekiler ki bollukta da darlıkta da Allah yolunda harcarlar, kızdıklarında öfkelerini yutar, insanların kusurlarını affederler. Allah da böyle iyi davrananları sever.*” (Âl-i İmrân, 3/134)

Kâmil mü'min hadiseler karşısında sarsılmadan, yılmadan, ümitsizliğe düşmeden vazifesini yapan, hisleriyle değil, akıl, mantık ve iradesiyle hareket eden, Allah (celle celâluhû) ve Resûlullah'ın (aleyhisselâm) yâd-ı cemilini muhtaç gönüllere sevdirme yolunda azimli, kararlı, hasbi ve fedakâr insandır.

Bugün yeniden kendi değerleriyle buluşan, varlığını kendi değerleriyle hissettiren, hiçbir şeye alet olmayan, ruh ve beyin mimarlarının mevcudiyeti, birilerini çatlatırcasına rahatsız etmekte, birilerini de kıskançlığa sevk etmekte olabilir.

Halbuki bütün başarıları ve güzellikleri Allah'tan bilen, günah ve hataların ise kendi nefsinden olduğunun şuuruyla hareket eden, başka mü'min kardeşlerinin başarılarını kendi başarısı gibi kabul edip sevinen insandır kâmil mü'min.

Değişik renkte çiçekler bahçeyi güzelleştirir. Meşrebi farklı da olsa iman ve Kur'ân hizmetine sahip çıkan bir insan, başka mü'minlerin aleyhinde olmamak, ortalığı fesada vermemek şartıyla, samimane kendi mesleği ve meşrebi içinde hizmet ettiği takdirde, İslâm bahçesinin güzel güllerinden biri olma hakkını elde edebilir.

“Haklı insafı olur.” kaidesinden hareketle, kim “Ben haklıyım!” diyorsa, insafı davranmak zorundadır. Bu suretle beğenmediği, hoşuna gitmeyen, kendisine karşı başkalarının yaptığı hatayı yapmamalıdır.

Mü'min, kendisine isnat edilen şeyler, İslâm'a zarar verecek durumda ise doğruyu, gerçeği ifade etme hakkına sahiptir ama kavganın kimseye hayrı ve bereketi yoktur. Önemli olan kötülüğe karşı iyilik yapmaktır. Zamanın varsa binlerce hakikate muhtaç insan, seni bekliyor. Onların kurtuluşlarına vesile olman, onlara en güzel hizmet olacaktır.

KAPILAR KAPANMADI

Tevbe; beşeri zaflarına mağlup olmuş, düşmüş, çamura batmış, içki, kumar, zina, uyuşturucuya dalmış bir insanın, nedâmet duyup, pişman olması, hakka dönüp, kötülüklerden vazgeçmesi ve Allah'tan özür dilemesi demektir.

İnsan melek değildir. Zıt duyguları sırtında taşımaktadır. Bu duyguların galibiyet ve mağlubiyetlerine göre hedefini tayin eder. Menfi hedefe yönelmede cehalet, kötü arkadaş, iradesini kötüye kullanma büyük rol oynar. Müspet hedefe götürücü unsurlar ise ilim peşinde olmak, faziletli arkadaş, iradeyi, aklı, Hak yolunda kullanma gayreti içinde olmak bulunmaktadır.

Her zaman ayağı kayabilir ve insan düşebilir. Üstü başı kirlenebilir. Önemli olan derhal kalkıp kirleri, pislikleri temizlemesidir.

Nitekim Ebû Hüreyre Hazretleri'nin (radıyallahu anh) rivayet ettiği bir hadis-i şerifte şöyle buyruluyor:

“Resûlullah (aleyhissalatı vesselâm) buyurdular ki: ‘Nefsim kudret elinde olan Zât’a yemin ederim ki eğer siz hiç günah işlemesiniz, Allah sizi toptan helâk eder; günah işleyen, arkadan da istiğfar eden bir kavim yaratır ve onları mağfiret ederdi.’”¹⁴

¹⁴ Müslim, Tevbe 9.

Allah indinde en makbul insan kendi eksiğini, kusurunu, günahını görendir. Kendi kusurunu görmemek en büyük kusura dur.

“Bütün güzellikler Allah’tan, bütün günahlar da nefistendir.” (Nisâ, 4/79) buyuran Allah (celle celaluhû), nefsin tuzağına düşmemek için ihtarda bulunmaktadır.

Tevbemiz samimi ise Allah’ın sonsuz rahmetinden ümidimiz de tam olabilir.

“Ey iman edenler! Samimi ve kesin bir dönüşle Allah’a tevbe ediniz! Böyle yaparsanız sizin günahlarınızı affedeceğini, sizi içinden ırmaklar akan Cennetlere yerleştireceğini umabilirsiniz. O gün Allah, Peygamberini ve Onun beraberindeki mü’minleri utandırmaz. Onların nuru önlerinden ve sağ taraflarından süratle ilerler. Şöyle derler onlar: “Ey kerim Rabbimiz, Nurumuzu daha da artır, tamamına erdir, kusurlarımızı affet. Çünkü; Sen her şeye kadirsin.” (Tahrîm, 66/8)

Bir bedevi, Hz. Ali’ye (radıyallahu anh); “Gerçek tevbe nasıl olur?” deyince: “Yaptığın günahdan pişman olman.. Gaflet edip ihmal ettiğin farzları yerine getirmen.. Başkalarına ait gasbettiğin hak varsa iade etmen veya helâlleşmen.. Zulmedip canlarını yaktığın, eziyet ettiğin kimselerden özür dilemen.. Özür dileyip tevbe ettiğin günahları tekrar işlememeye azmetmen.. Gaflet içindeyken günah işlemekten zevk aldığın gibi, tevbeden sonra da Allah’a itaatten öyle zevk alman ve kalben huzurlu olmandır.”

Ömür sermayesini zayı etmeden, Allah’ın lütuflarını en iyi şekilde değerlendirmek, ebedi saadete ve huzura kavuşma adına çok önemlidir. O fırsatlardan biri de idrakiyle müşerref olduğumuz mübarek aylar, hususiyle Mübarek Ramazan ayı ve onun en önemli ve bereketli gecelerinden biri olan Kadir gecesidir. Kadir gecesini; kıymetini bilenler için ebedi saadeti ve Allah’ın rızasını kazanmak için müthiş bir kazanç vesilesidir.

Kadir gecesı, Allah'ın inanmış kullarına ihsan ettiği bir gece-
dir. Feyizli ve bereketli bir gece olması itibarıyla, iyi değerdendi-
rildiği takdirde günahlardan arınma, suçlardan temizlenme adına
çok güzel bir fırsattır. Cenâb-ı Hakk'ın settar, ğaffar, rahman ve
rahim isimlerine sığınma neticesinde, bütün günahlardan arın-
ma ihtimali vardır. O gece yapılan ibadetlerin, duaların, oku-
nan Kur'ân'ın fazileti çok büyüktür. İnşallah değerdendirmiş,
Allah'ın lütuflarına mazhar olmuşuzdur.

Allah'ın ihsanı, feyiz ve bereketi sonsuzdur. Sağlam bir mü-
racat yapıldığı takdirde, günahların bütününden arınma ihtimali
olduğu gibi, seksen yıllık ömre tekabül eden sevap kazanma ka-
pısı da açıktır. Allahu Teâlâ, huzurunda boyun büküp hâlini arz
edeni, suçlarından tevbe edip secdeye kapananı, hatalarını, gü-
nahlarını gözyaşlarıyla yıkayan kullarını affedeceğini açıkça ifade
buyurmuştur.

*“De ki: Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etmede
ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Al-
lah bütün günahları af eder.Çünkü O, ğafur ve rahimdir (çok affe-
dici, merhamet ve ihsanı fazladır.” (Zümer, 39/53)*

Benim için kurtuluş ümidi kalmadı, deyip ye'se düşenler için,
Allah'ın bu âyetle vâdettiği müjde ve bu mübarek ay, seksen sene-
lik ömre tekabül eden Kadir gecesı, mübarek Ramazan bayramı
ne güzel bir fırsattır.

Kurumuş toprağın yağmurla dirilmesi gibi, tevbe ve istiğ-
farla da günahlardan arınmak, tertemiz hâle gelmek suretiyle
ölmüş kalplerin de dirilmesi mukadderdir. Henüz fırsat kaç-
madı, kapılar kapanmadı, Rahmeti, merhameti, şefkâti sonsuz
Cenâb-ı Hak, düşen kullarını, kire çamura batanları affetmek,
mağfiret etmek için o kadar çok imkânlar, fırsatlar veriyor
ki bu fırsatları değerdendirmeyi insanın iradesine bırakıyor.

İnşaallah değerlendirmiş olarak bayramı idrak etmişizdir. Bu vesileyle bir ömür boyu kazanılanları kaybetmemeye çalışır, bütün ömrümüzü Ramazanlaştırır, huzuruna tertemiz gitmeye gayret ederiz.

Kadir gecelerini, bayramları idrak ettiğimiz günler, gerçek kurtuluşun emareleri olacaktır inşaallah!

KAYBETMEME

Güller, menekşeler, lâleler, sümbüller, yaseminler, rengarenk çiçekler, mevsiminde yüzümüze güler, bir müddet sonra güzelliklerini, mânâlarını zihinlere emanet eder, boyunlarını bükerek, solar, vazifelerini gelecek nesillere bırakır giderler.

Güneş sabah ‘merhaba’ der, akşam ‘elveda’ deyip kaybolurken, ay başını çıkarır, selam verir. Bulutlar, bir kumandandan emir alan askerler gibi başımızın üzerinde resmi geçit yapar, yeryüzündekilerin yüzünü güldürür, sonra çekilir, giderler. Dünyaya geldiğimizde, varlık sebebimiz anne babalarımız bir gül gibi bizleri koklar, sever, öper, okşar, bütün sıkıntılarımıza katlanarak bizi büyütürler, maddî-manevî varlıklarını bizlere emanet eder, sonra ihtiyarlayan bu değerli varlıklarımız bu misafirhaneyi terk eder, giderler.

Bizim de her gün takvim yaprakları gibi ömür yapraklarımız kopmakta, insan süratle geldiği âleme, Allah huzuruna koşarak gitmektedir. Biz istesek de bu dünyada durdurmuyorlar, sürekli sevkîyat devam ediyor. Bizi sırtında taşıyan dünyamızın da ömrü kısaltmakta, süratle ilâhî emre inkiyad içinde bir sona doğru yol almaktadır.

Mülkün hakiki sahibi Allah olduğuna göre, o mülkünde dilediği gibi tasarruf etme hakkına sahiptir. Bize emanet ettiği ömrü,

hayatımızı, onu hoşnut edecek şekilde değerlendirmek bize düşüyor. Bulunduğumuz konumun hakkını vermek için, bin bir tuzakla yolumuzu kesmek isteyen şeytan ve nefsin esiri olmamak, engellere takılmamak gerekiyor.

Akıl ve iradesiyle yaratılanların en şerefli olan insan, üstün meziyetlerle donatılmış, paha biçilmez uzuvlarla süslenmiş, âdetâ kâinat onun için yaratılmıştır. Her şey ona selam duruyor. Bütün nimetler sanki yağmur olmuş üzerine yağıyor.

Evet insan, nimet denizinde balıklar gibi yüzüyor. Aynı zamanda eşyayı çok iyi değerlendirme kabiliyetine sahiptir. Sahiptir ama bu kabiliyetini Allah hesabına değerlendirmeli, emr-i bi'l-ma'rûf nehy-i ani'l-münker (iyiliği emredip, kötülüklerden sakınma) vazifesinde her türlü sıkıntılara, musibetlere katlanmalı ve sabretmelidir. Bu hâliyle insan, melekleri geride bırakacak kadar ulvi âlemlerin, firdevslerin namzedi hâline gelebilir. Fakat bu cevherlerin kıymetini bilemeyip, suiistimal ettiği zaman da bedenî arzularının esiri hâline gelecek, zillet ve sefâlete mahkum olacak ve esfel-i sâfilîne düşecektir.

İnsanın böyle bir sefâlete ve talihsizliğe düşmemesi için, kendisini mükemmel cihaz ve hissi cevherlerle süsleyen Rabbi'ni bilmesi, sevmesi, emir ve yasaklarına saygılı olması gerekir. Zira insan, kâinatı hükm-ü tasarrufunda tutan Allah'a muhtaçtır. Acz ve zaafını kabullenip, hâliyle, tavriyla, kavliyle bütün ihtiyaçlarını Rabbü'l-âlemin olan Allah'tan istemeli, şerirlerin şerrinden O'na sığınmalı ve her hâlükârda hâlini O'na arz etmelidir.

İnsanlar hangi seviyede olurlarsa olsunlar, birbirlerine muhtaçtırlar. Maddî-manevî, dünyevî-uhrevî, her türlü problemlerini çözmek, sıkıntılarını gidermek, engelleri aşmak, mutlu ve huzurlu bir ortama kavuşmak için, başkalarının fikirlerine, yardımlarına ihtiyaçları vardır. Âyet-i kerimede şöyle buyrulmaktadır:

“Ey insanlar! Biz sizi bir erkekle bir kadından yarattık. Birbirinizi tanıyıp sahip çıkmanız için milletlere, sülalelere ayırdık. Şunu unutmayın ki Allah’ın nazarında en değerli, en üstün olanınız takvada en ileri olanınızdır...” (Hucurat, 49/13) .

Yapılması ve karar verilmesi gereken her hususta, ilgili şahıslarla görüşüp konuşarak hareket etmek, neticesi isabetsiz olsa bile bu hareketimiz, Allah’ın inayetine ve rahmetinin celbine bir davetiye olacaktır. İnsanın azimli, kararlı ve sabırlı olması, Allah’a tevekkül ve teslimiyetle zaafa düşmeden yürümesi önem arz etmektedir. Netice Allah’a aittir.

Nerede, kime karşı olursa olsun, insanın yumuşak, tatlı dilli, güler yüzlü olması her işini kolaylaştıracaktır. Katı, sert, acımasız, kin ve nefretle muamelenin de çok şeyleri kaybettireceği ve zorlaştıracığı unutulmamalıdır.

İttifak ve uhuvvet olmazsa Allah inayetini keser. Vifak ve ittifak rahmet-i ilâhiyenin celbine bir davetiye dir.

Bu davayı, Allah ile sıkı münasebeti bulunan, herkesle barışık olan kendisini en zor şartlara göre hazırlayan, Resûlullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) Akabe sözü veren, mesuliyetin ızdırabını yaşayan, bulunduğu yerde Hz. Mûsâ, Hz. İbrahim, Hz. Eyyûb olan, Allah ve Resûlullah’ı (sallallahu aleyhi ve sellem) her şeyin üstünde seven, güzellikleri Allah’tan, seyyiatı kendi nefsinden bilen talihliler temsil edeceklerdir.

Kendilerine ciddi bir iş verildiği hâlde, yolda oyuncaklara takılıp kalan çocuklar gibi, dünya engellerine takılıp kalanlar, kazanma kuşağında kaybetme talihsizliğine dûçar olacak ve kendilerine yazık edeceklerdir. Her şeyi nefislerine göre organize etmeye çalışanlar, akıbetlerinden korkmalı, hayatlarını kitap ve sünnete göre organize etmeye gayret etmelidirler.

KENDİNİ ARAYAN KADIN

Kadın, varlığın en önemli halkalarından birisidir. Âdem (aleyhisselâm) Havva'sız, Havva da Âdem'siz olmaz. Bunlar, hayatın devamına vesile olan azot ve oksijen gibidirler. Birinin diğerine üstünlüğü yoktur. Sadece fizyolojik ve psikolojik açıdan farklı bir yapıya sahip olsalar da bu erkeğin kadından, kadının da erkekten üstün veya aşağı olduğu mânâsına gelmez.

Kadın ve erkek bir vahidin iki ayrı yüzü gibidir. Onlar, iki ayrı ceset ama tek ruh gibidirler. Allah, kadını erkeğe eş olarak yaratmıştır. Kalbi iman ile süslendiği, kafası ilimle donatıldığı, hayatı yüce ahlâk ile yönlendirildiği, iffet ve hayâ duygusu ile süslendirildiği zaman meleklerden daha ulvi, eşsiz bir varlık hâline gelmiş ve gelecektir.

Kadın bir anadır. Onun makamına kimse yükselemez. Çünkü en yüksek makam ve mevkilerin sahiplerini o doğurmuştur. Ona bu yüce ve yüksek mevkii İslâm vermiştir. Kâinatın Efendisi ve İnsanlığın İftihar Tablosu Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) “Cennet anaların ayakları altındadır.”¹⁵ buyurmuşlardır.

¹⁵ Nesâî, Cihâd, 6

“Biz insana, annesine, babasına iyi davranmasını emrettik. Zira annesi onu nice zahmetlerle karnında taşımıştır. kesilmesi de iki yıl kadar sürer. İnsana buyurduk ki hem bana hem de annene babana şükret, unutmama ki sonunda bana döneceksiniz.” (Lokman, 31/14)

“Rabbin şöyle buyurdu: Allah’tan başkasına ibadet etmeyin. Anneye ve babaya güzel muamele edin. Şayet onlardan her ikisi veya birisi yaşlanmış olarak senin yanında bulunursa, sakın onlara hizmetten yüksünme “Öff!” bile deme, onları azarlama onlara tatlı ve gönül alıcı sözler söyle. Şefkât ile tevazu ile onlara kol kanat ger ve şöyle dua et: Ya Rabbi onlar küçüklüğümde nasıl beni ihtimamla yetiştirdilerse, ona mükâfat olarak sen de onlara merhamet buyur.” (İsrâ, 17/23-24)

Annelerine saygılı davranmayan, muhtaç olduğunda canı kadar onu aziz tutup, bakımını görümünü yapmayan evlatlar, dünya ve âhiretleri adına iyi düşünmelidirler.

Kadın, geleceğin ümit nesli çocukların talim ve terbiyesi, hânenin huzur, güven ve ahengi, toplumun emniyeti adına insanlık mektebinin ilk hocası ve terbiyecisidir. O zevk metaı, eğlence mevzuu, reklâm malzemesi yapıldığı talihsiz dönemlerde, zillete mahkûm olmuştur.

Kendini tanıyıp, yaratılış çizgisini bulan, meleklerle yarışacak seviyede gece gündüz ilâ-yı Kelimetullah yolunda fedakâr, cefakâr, hasbi, kahramanca çalışan kadınlarımız var. Tıpkı istiklal mücadelesinde erkeklerle beraber cephelerden cepheye koşanlar gibi.

“Ana başa taç imiş, her derde ilaç imiş,

Bir evlat pir (padisah) de olsa, anaya muhtaç imiş.”

Bir dostum, doksanlık annesine bir gül gibi bakıyor, onu hiç incitmemeye çalışıyor, Kur’ân’da ifade edildiği gibi “Of bile demeyin!” (İsrâ, 17/23) ilâhî emrine uyuyor, hizmetinde bulunuyordu. Ben diyor, bir gün annemi ziyarete gittim. Beni dizine yatırdı, saçımı sakalımı tarıyor, yanağımdan öpüyor ve beni seviyordu.

‘Ana benim saçım sakalım ağardı, dedeyim, torunlarım var, utanıyorum.’ deyince, suratıma bir şefkât tokadı indirdi, ve ‘Sen ne de çabuk büyüüverdın!’ dedi. İşte anne, işte evlat. Biz kime benzemek istiyoruz.

Bir başka dostumun annesi felç olmuştu. Yedi yıl yatakta kalmıştı. Oğlu onu hoşnut edememiş, o hâlimden rahatsızlık duymuştu. Gün geldi anne vefat etti. Çok geçmeden oğlu felç oldu, annenin aynı yattığı ve oturduğu yerde yedi yıl yatalak yaşadı. Hep ağlardı ve “Ben annemin bedduasını aldım, onun cezasını çekiyorum.” derdi, Allah’tan af dilerdi.

Bizim nezdimizde kadınlar, anneler her zaman başımızın tacı ama yine de anneler günü münasebetiyle yirmi üç yıldır duasından mahrum kaldığım anneme ve bütün annelere Rahmeti Sonsuzdan af diliyor, kaybedilen değerlerine yeniden kavuşmaları adına bütün annelere ve kadınlara saygılarımı sunuyorum.

KENDİNİ BİLMEK

İrademizin dışında geldiğimiz şu dünyada, çok büyük lütuflara mazhar olmanın yanında, büyük sorumluluklarla da mükellef kılınmışız. Bu lütuflar denizinde bizleri yüzdürene karşı şükran borcumuz var. Aynı zamanda yaratılanlarla da huzur ve güven içinde, mutluluk içinde olmanın yollarını aramak ve her canlıya karşı vazifelerimizin de farkında olarak hayatımızı sürdürmemiz gerekiyor. Hele bu yaratılanların en şerefli, en güzeli insan ise mükellefiyetlerimiz biraz daha artıyor.

“Hanginizin daha güzel iş ortaya koyacağını denemek için, ölümlü ve hayatı yaratan O’dur.” (Mülk, 67/2) âyetiyle işaret buyurulduğu gibi, Cenâb-ı Hak insanı güzel ve hayırlı işlerde, toplumun huzurunu tesis edecek ıslahçı rol oynamada yarışmaya davet etmektedir. Bütün güzelliklerin, başarıların Cenâb-ı Hak’tan, kötülüklerin ise insanın kendi nefsinden olduğu açıkça bildirildiği hâlde, akla kapı açıp iradeyi elimizden almayarak bizi imtihan etmektedir.

Allah (celle celâluhü) yaratılan her şeyi güzel yaratmıştır:

“Allah’ın buyruklarını umursamayan şu insanların kendi tercihleriyle yaptıkları işler yüzünden karada ve denizde (bütün dünyada) bozukluk ortaya çıktı, nizam bozuldu.” (Rum, 30/41)

Halbuki Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Düzelmış olan ülkeyi ifsat etmeyin. Hem endişe hem de ümitle O’na yalvarın. Muhakkak ki Allah’ın rahmeti iyi kimselere yakındır.” (Âl-i İmrân, 3/56)

“Hayır, onların işleyip kazandıkları şeyler, kalplerinin üzerine pas tutmuştur.” (Mutaffifîn, 83/14)

Merhameti sonsuz Rabbimiz, helâkimize sebep olacak günahlardan bizi uzak tutmak için ihtar ediyor:

“De ki: Dünyayı gezin de daha önce geçmiş toplumların akibetlerinin nasıl olduğuna bakıp anlayın.” (Rum, 30/42)

Bu tür ilâhî beyanlardan anlamayan toplumları musibetlerle ikaz etmektedir. Allah korusun musibetlerle têdip edilmeden evvel, hayatımızı Cenâb-ı Hakk’ı hoşnut edecek şekilde tanzim etmek zorundayız. İnsanların bakışına göre değil, gizli açık, büyük küçük, her şeyi bilen, gören Rabbim bana nasıl bakıyor, hoşnut ve razı mı? Ona bakmak lazımdır. Razı olduğu ve olmadığı hükümler, apaçık olarak Allah (celle celâluhû) Kelam’ında ifade edilmiştir.

Helâkımıza sebep olanlardan ve dinimizce men edilenlerden bir tanesi de gıybettir. Gıybet, aile ve toplum için tahribat gücü büyük bir felakettir. Ölmüş kardeşinin etini yeme¹⁶ teşbihiyle anlatılan tiksindirici, nefret verici bir iştir. Mühim bir Zat: “Düşmanıma bile gıybetle ceza vermekten nefsimi yüksek tutuyorum ve tenezzül etmiyorum. Çünkü gıybet; zaif, zelil ve aşağıların silahıdır.” diyor. Bu mevzuda başka beyan aramaya ihtiyaç yoktur.

İşte Kur’ân’ın; “Ey iman edenler! Zandan çok sakının. Çünkü zanların bir kısmı günahdır. Birbirinizin gizli hâllerini araştırmayın. Kiminiz kiminizi gıybet etmesin. Hiç sizden biriniz ölmüş kardeşinin cesedini dişlemekten hoşlanır mı? İşte bundan hemen tiksindiniz! Öyleyse Allah’ın azabından korkun da bu çirkin işten

¹⁶ Bkz.: Hucurât, 49/12.

kendinizi koruyun. Allah tevhabdır, rahimdir. (tevbeleri kabul eder, merhamet ve ihsanı boldur.).” (Hucurât, 49/12) âyeti bu işin ne kadar çirkin olduğunu açıkça ifade buyurmaktadır.

Mezkur âyetle ifade edildiği gibi “*Sakin mü’minlerin ayıp ve kusurlarını araştırmayın!*” ferman buyurmuş. Onun için; Allah hiçbir kimseyi başkalarının muhasebecisi tayin etmemiştir. Herkes kendi muhasebesine bakmalıdır. Mevla şöyle buyuruyor: “*Ey iman edenler! Siz kendinizi düzeltmeye bakın!..*” (Mâide, 5/105) Allahu Teâlâ bizi, huzurunda utandıracak, başımızı aşağı düşürecek günahlarımızdan kurtarmak ve affetmek için, tevbe kurnasında yıkanıp tertemiz hâle gelmemizi emretmektedir.

İşte böylesine hayat-ı içtimaiyye ve aile yuvaları için, gerçekten çok büyük bir tehlike olan bu gıybet hastalığından, Allah’a sığınmamız gerekmektedir. Bugün ehl-i iman bile bu sıkıntıdan kendilerini koruyamıyor, herkes kendine göre bir haklılık iddiasıyla bu hastalığa bulaşıyor. Nefis şeytandan aldığı sinyalle bütün güzelliklere karşı gözleri kör, en küçük bir arızaya karşı da saldırıya geçebiliyor. Bediüzzaman Hazretleri, “*İnadın gözü kördür. Meleği şeytan, şeytanı melek gösterir.*”¹⁷ buyurmuştur.

İnsanın en az gördüğü kendi kusurlarıdır. Onun için sık sık aynaya bakıp kendini kontrol etmeli, sürekli Cenâb-ı Hakk’ın huzurunda bulunuyor olmanın şuurunda olmalıdır. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) “*Mâlâyani şeyleri terk etmesi Müslümanın İslâmiyetine ait güzelliklerindendir.*”¹⁸ buyurmuştur.

Allah’ın hoşnutluk ve rızası, her yerde ve her fırsatta Allah’ı anmaktan, müzakare etmekten geçer. Onun için insan kendini biraz zorlamalı, her vesileyi, sohbeti cânân vesilesi yapmalı, kendini bilip kendini tanımalıdır. Kendini bilen, Rabbini de bilir. Rabbini bilen de kendini bilir.

¹⁷ Bkz.: Bediüzzaman Said Nursî, *Sözler*, s. 784.

¹⁸ Tirmizî, *Zühd* 11.

KIYMETİ BİLİNMEYEN GENÇLİK

Hayatın sonu ya ‘ah’tır veya ‘oh’tur. İnsan, hayatını pazardan satın almış ya da yolda bulmuş değildir. Kendi mülkü olmadığından dolayı da nefsinin arzuları ve şeytanın desiseleri istikametinde ve Allah’ın gadabına vesile olacak şekilde ömrünü, gençliğini, bâdi hevâ, boş yere tüketemez. Rüzgâr gibi uçup giden gençlik ve hayat yerini ihtiyarlığa, elem ve kedere, sıkıntılara bıraktığı an, insan işte o noktada ya ‘ah’ der veya ‘oh’ der.

İnsana ah dediren yukarıda da ifade edildiği gibi imandan, Kur’ân’dan, Allah ve Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz’dan, haram-helâl mülahazasından, Mahkeme-i Kübrada gençliğin, hayatın hesabını verme gerçeğinden mahrum olma, yeyip içip yan gelip yatma, sürekli gülüp oynama anlayışdır.

Bu gerçeği görmek, hayatın acı tablolarını seyretmek için ara sıra kabristanları, hastaneleri, uzaktan da olsa hapishaneleri ve sokak hayatı yaşayan genç, ihtiyar insanları görmek, zannederim bize çok şeyler anlatacaktır.

Hayat ve gençlik, bize Allah’ın bir mevhibesi, bir hediyesidir. Nice gençler vardır ki taze, şirin, en tatlı hayatını, en acı ve acınacak hâle çevirebiliyorlar. Akibeti görmeyen kör hissiyatıyla, nice

ehli imanın hanım ve kızlarının huzurlu yuvalarını dağıtarak, nice anne babaları perişan duruma düşürerek, nefsinin esiri ve şeytanın maşası hâline getirerek, neticede kapatılamayan kabir kapısının önüne gelir ve işte orada ‘ah ah’ ederek; gençliğimi, hayatımı, ömrümü bad-i heva boş yere sarfettim, der, saçını başını yolar ama ne fayda!

İman nurdur. Eğer iman olmazsa her yer geceye benzer. İnsan gece kör gibidir, gece karanlığında hiçbir şeyi göremez. Görmesi için ışık lazımdır. İşte iman elektrik lambası misali kalbi hayatımızı ve dünyamızı aydınlatır. Nereye ayağımızı basacağımızı gösterir, hedefimize, maksudumuza ulaşmamıza yardımcı olur.

Gençlik altın gibidir. İman, mesuliyet duygusu olmazsa, götürür onu mezbeleliğe, çamura sokar. Kendi eliyle kendini yangına atar. Hem dünya hayatını hem de âhiret hayatını yakar. İnsana verilen bütün kabiliyetler (şehvet dahil) meşru, helâl yolda kullanmak içindir. Haram lezzetler zehirli bal gibidir. Tatlı gibi görünür ama binler derece o zevk ve lezzetten ziyade elemeler, hüzneler, kederlerle doludur.

Evet, gençlik ve hayat kat’iyyen gidecek. Her gün on binlerce, genç-ihthiyar, hasta-sağlıklı, bebek-çocuk herkes gidiyor. Kimse durduramıyor. Biz de gideceğiz. O hâlde gençlik ve hayat helâl dairede kullanılmazsa hem dünyada hem kabirde hem de âhirette kendi lezzetinden daha çok belalar, elemeler getirecek neticede “Ah ah, ne yaptım ben!” dedirtecek.

Büyük bir meydanda idam sehпасı dikilmiş. Binlerce insanla birlikte seni de oraya getirdiler. Hâkim idama karar vermiş. Sıra bekleniyor. O idam sehпасının etrafı her türlü nimetler, eğlenceli oyunlar ve nefse hitap eden güzelliklerle donatılsa, sonra da sana “İster bir avukat tut, müdafaa hazırla, ister şu lezzetlerden sıran gelene kadar istifade et.” dense, hangisini yaparsın? Bana ne idamdan, diyebilir misin?

Hayat da gençlik de bize bir emanettir. Emanetler, emanet sahibine -suistimal edilmeden- iman ve hizmet yolunda, bir şükür olarak, Allah'a ve Resûlullah'a itaatte sarf edilmelidir. O zaman hayat ve gençlik mânen bâki kalacak, ebedi bir gençlik kazanmasına sebep olacak. Ayrılık vakti geldiğinde, dünyadan elveda, dostlardan da el firak, 'ah ah' değil, 'oh oh' 'elhamdülillah' dedirtecektir.

Her insan, her canlı ister istemez bir gün hayata 'elveda' diyecek, bu dünyadan, âlem-i berzaha geçmek üzere kabre girecek. Ondan kimse kurtulamayacaktır. Oraya girme vakti belli değil; ilâhî emrin ne zaman geleceğini, bizi Rabbimize kavuşturacak Azrail'in (aleyhisselâm) önümüze ne zaman çıkacağını bilmiyoruz.

Böylesine önemli bir mesele karşısında zavallı insanın o idam ve zindanı ebedîden kurtulması, kabir çukurunu saadeti ebediyeye çevirmesi yalnız Allah'a ve Resûlullah'a iman ve itaat ile mümkündür. Bunu ifade eden binlerce peygambere, milyonlarca evliyaya, la yüad velâ yuhsâ ehl-i imana kulak vermek suretiyle; göz önündeki kabri, hazine-i ebediyeye ve saadeti dareyne çevirme imkânı olacaktır.

Hayatın sonunda 'ah' yerine 'oh' demenin tek yolu gençlik emanetini, sahibinin istediği tarzda kullanmaktan geçer.

KIYMETİNİ BİLEMEDİĞİMİZ ZAMAN

Zaman sel gibi akıyor. Gençlik ve ömür süratle geçiyor. Cenâb-ı Hakk'ın akla kapıyı açıp iradeyi serbest bıraktığı şu dünyada, tekvinî emirlere muhalefetin neticesi olarak, zaman çarkları arasında sürekli ezilen Müslümanlar, İslâmî ruh ve şurudan mahrum kalmanın sancısını, çile ve ıztırabını yaşamaktadırlar.

Mü'min, bu sıkıntılardan kurtulabilmek için, klasik mânâda bir İslâmî anlayıştan daha ziyade, sahabe anlayışı içinde bir kimlik, bir vitrin oluşturmak zorundadır. Bunun gerçekleşmesi de kimseyi ürkütüp korkutmadan, sevgi, şefkât ve merhametle insanları kucaklamaya, muhtaçların elinden tutmaya, ihtiyaçlarını görmeye, kardeşlik şuurunu tesis etmek suretiyle, ailevî ve içtimâî huzuru tesis etmeye bağlıdır. Aynı zamanda eşya ve kâinatın diliyle Allah'ın (celle celâluhü) kudretini okumak, okutmak ve bu yolla Rabbimizi sevmek ve sevdirmekle mümkün olur.

İnsan kâinata Allah hesabına bakamazsa ve kâinatı bu şekilde okuyamazsa dünyanın dış görünüşüne takılır kalır ve hayatın âhirete bakan tarafını unuttur ve ihmal eder. Halbuki insan âhiret

için yaratılmış olduğundan, hep ebede talip olmuş, yok olup gitmekten hep korkmuştur. Buna rağmen ölümden hep ürküp kaçmış, ölmeme arzusu ile yanıp tutuşmuştur.

Dünyada ihtiyarlık ve ölüme çare bulunamadığına göre, her arzuya cevap veren Allah (celle celâluhû), bu arzuların cevabını âhirete bırakmıştır. Âhiretin tarlası ve vitrini olan dünyada, nümunelerini gösterdiği nimetlerle, vadettiği ebedî ve ölümsüz hayata dikkat çekmiş, hiç de hakkımız olmayan Cennet ve Cemalullâh'la müjdelemiştir.

Rabbimize kavuşmanın en büyük vesilelerinden olan Azrail Aleyhisselâm'dan ve ölümden korkmaktan daha ziyade, onlarla dostluk kurmak, ölümün yüzüne gülmek ve bu dostluğa vesile olacak Allah ve Resûlullah'ın ahlâkıyla ahlâklanmak, Kur'ân ve İslâm'ın emirleri doğrultusunda hayatımızı tanzim etmek gerekmektedir.

Bizler ister istemez öyle bir âleme gidiyoruz ki Allah Teâlâ, imanla, şehadetle gitmeyi nasip etsin, dünyanın bin yılı, âhiretin bir günü bile olmayan bir âleme gidiyoruz. O Cennet ki bin yıllık bir ân-ı seyyale rû'yet-i cemâlini görmeye mukabil gelmeyen Cemâlüllâha gidiyoruz. Onun için var gücümüzle elimizdeki imkânları değerlendirmemiz gerekiyor.

Gerçek mü'min Azrail'den korkmaz, onunla dostluk kurmanın yollarını araştırır. Kabirden korkmaz, bizden ne istiyor ona kulak verir. Hâkimler Hâkimi Allah (celle celâluhû), büyük mahkemede hesaba çekmeden evvel, burada hesabını vermeye gayret eden insan, inşaallah gerçek mutluluk ve huzuru yakalamış olacaktır.

Hayat iki nefesten ibaret: Birini aldık, birini vereceğiz. Bu emaneti nerede ve ne zaman vereceğimiz belli değildir. İşte en kıymetli zamanımız olan son nefeste, iman ve şehadetle Rabbimizin huzuruna gidebilmek için, ömrümüzü ve zamanımızı israf

etmeden değerlendirmenin, ihmal edilmemesi gereken en önemli vazifemiz olduğunu unutmamak gerekir.

İlâhî huzurda pişman olmayacak şekilde boşluklarımızı doldurmak hedefimiz olsun. Zaten mü'min yarın pişman olacağı bir işi yapmaz ve yapmamalıdır.

KUR'ÂN-1

Kur'ân, bütün kelâmların kaynağı ve özüdür. Hiç kimse onun üzerine söz söyleyemez. Tarih boyu bazı insanlar Kur'ân'la çok mücadele etmişler fakat hep gülünç duruma düşmüş ve mahcup olmuşlardır. Bundan sonra da uğraşacaklar ama kıyamete kadar, noktasına dokunamayacak ve devamlı aynı mahcubiyeti yaşayacaklardır. Çünkü O, Allah kelâmıdır.

Sûre-i Bakara'nın hemen başında Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

“Elif Lam Mim. İşte Kitap! Şüphe yoktur O'nda. Rehberdir müttakilere. O müttakiler ki görünmeyen âleme inanırlar. Namazlarını dikkatle ifa ederler. Kendilerine ihsan ettiğimiz nimetlerden infâk ederler. Hem sana indirilen kitabı hem de senden önce indirilen kitapları tasdik ederler. Âhirete de kesin olarak inanırlar. İşte bunlardır Rableri tarafından doğru yola ulaştırılanlar. Ve işte bunlardır felah (kurtuluş) bulanlar.” (Bakara, 2/1-5)

Vicdanlarını, yuvalarını, dünyalarını ve âhiretlerini huzurlu yapmak isteyenler Kur'ân okumalı, anlamalı, okutmalı ve anlatmalıdırlar. Aynı zamanda çocuklarına da öğretmelidirler. Aileler, çocuklarının altın değerinde olan boş zamanlarını çok iyi değerlendirmelidirler.

Hiç olmazsa mânâsını bir mealden takip ederek bizi yoktan yaratan, her şeyi emrimize musahhar kılan Rabbimiz, Kur'ân lisanıyla bizden ne istiyor, merak etmelidirler. Unutulmamalıdır ki Kur'ân'sız bir dünya çok karanlık, çok boğucu ve çok sıkıcıdır. Vicdanlarını Kur'ân nuruyla aydınlatanlarsa, hayatın en acımasız sıkıntılı anlarında bile mutlu ve huzurludurlar.

Kur'ân'a yabancı olan, bilerek veya bilmeyerek O'na dil uzatanlara, sadece acımak gerekir. Liyakatları varsa 'Allah (celle celâluhû) basiretlerini açsın.' diye dua etmek en uygunudur.

Ve yine sûre-i Bakara'da Cenâb-ı Hak şöyle buyurmaktadır:

"Eğer kulumuza indirdiğimiz Kur'ân'ın Allah'ın sözü olduğu hakkında şüpheniz varsa, haydi O'nun sûrelerinden birine benzer bir sûre meydana getirin ve Allah'tan başka güvendiklerinizin hepsini çağırın, iddianızda haklı iseniz." (Bakara, 2/23) .

Kur'ân meydan okudu ve önce tamamının benzerini (Tur, 52/33-34), sonra on sûrenin benzerini (Hud, 11/13-14), müteakiben bir sûresinin benzerini (Yunus, 10/38), daha sonra da bir sûresinin, her hangi bir yönden benzeri olabilecek bir naziresini (Bakara, 2/23) yapmaya çağırdı.

İşte bunların hiçbiri olmadı. Beşer aciz kaldı. Evet 15 asırdır O'nun karşısına çıkanlar hep rezil, hep zelil oldular. Çünkü O, Allah (celle celâluhû) kelâmıdır, kıyamete kadar hükmü devam edecektir. *"Kur'ân'ı Biz indirdik. O'nun muhafızı biziz."* (Hicr, 15/9) diye buyuran Allah (celle celâluhû) kelâmını koruyor ve koruyacaktır. Tarih boyu her zaman üç yaşındaki çocuklar bile O'nu mükemmel okurken, beş yaşındaki çocukların ve âmâ insanların, O'nu ezberlediğini görünce devamlı beşer hayran olmuştur. O'nu okuma ve ezberlemede kolaylık, muhtevada derinlik, tertip ve düzeninde insicamla ahenk gösteriyor ki O Allah (celle celâluhû) kelâmıdır ve müttakilere hidâyettir.

Kafaları lüzumsuz yere işgal eden nesebi gayri sahih bir sürü bilgiler, hakikatleri perdeliyor. Kur'ân ve sünneti sahiha ile o kir ve pasların temizlendiği dönemlerde, beşer kabiliyetinin birden inkişaf ettiği ve geliştiği müşahade edilmiştir.

Bütün inananlar, gönül ve irşad erleri, ruh mimarları bulundukları konumun gereğini yerine getirmeli ve fırsatları en iyi şekilde değerlendirmelidirler. Sürekli gelişen ve derinleşen bir iman ve iz'an sahibi olarak, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ı, ilâhî ahlâka uygun olarak anlamak için ilim peşinde koşmalıdırlar. Yoksa maneviyat fukaraları, küfür ve ilhad mukallitleri hiçbir bilgisi olmadan, araştırmadan, Müslümanların hâline bakarak, peşin hükümle bil-meyerek veya kasıtlı bir şekilde Kur'ân'a ve O'nu temsil etmeye çalışan samimi Müslümanlara saldırarak ve yollarını kesmeye, hizmetlerine engel olmaya çalışacaklardır.

Kur'ân kâinatın ruhu gibidir. O yok olsa Allah (celle celâluhû) kâinatı yok eder. Tıpkı ruhun cesetten ayrılması gibi. Kur'ân'dan elimizi gevşettiğimiz takdirde, bedeni arzular ruhu sarar. İnsan da dünyaya, fâni olan arzulara dalar. Ölümü, âhireti unuttur. Allah'ı (celle celâluhû) hatırlamaz hâle gelir. O zaman elemi, kederi, sıkıntıları atmak ve tatmin olmak için kendisini eğlenceye, kumara, içkiye, uyuşturucuya verir. Halbuki onlar dert ve sıkıntıyı artırır. Zira: "Gayri meşru lezzetler; zehirli bala benzer, lezzeti nispetinde elemi de vardır." gerçeğiyle hayata bakılırsa, o çok zevkli görülen, nefsin hoşuna giden hayatın neticesi çok acıdır. Çünkü hayatı zehirleyen o gayri meşru lezzetler; ihtiyarlıkta, kabirde ve âhirette çok sıkıntı verecektir.

KUR'ÂN-2

Allah (celle celâluhû) her kuluna sermaye vermiş ve dünyaya göndermiştir. Bir kısmı dünyanın cazip şeylerine takılıp kalırken, bir kısmı ise akıl, irade, göz, kulak gibi paha biçilmez sermayelerin ve üzerinde yaşadığı dünya ve içindeki bütün nimetlerin verilış gayesini araştırıp, ona göre değerlendirmişlerdir. Elbette görenle görmeyen, deli ve akıllı bir olmadığı gibi, kâinatın yaratılışını, canlıların en şerefli insanın mesuliyetini açık ve net bir şekilde haber veren, Allah'ın insanlar için gönderdiği Kur'ân'a inanana inanmayan, kulak verenle vermeyen, hükmüyle amel edenle etmeyen bir olmayacaktır.

“Gevşemeyin, mahzun da olmayın, mü'min iseniz üstünsünüz.” ve “Hepiniz toptan Allah'ın (kopmaz) ipine (dinine-Kur'ân'a) sımsıkı sarılın. Bölünüp ayrılmayın. Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın...” (Âl-i İmrân, 103) buyuran Hz. Allah'ın ezeli ve ebedî kitabı Kur'âna sahip çıktığın ve sıkı tutunduğun takdirde rahat edecek, huzur duyacak ve mutlu olacaksın.

Henüz İslâm güneşi doğmadan insan hayatının hiçbir değeri kalmamıştı. Kadın pazarda satılıyor, kız çocukları diri diri toprağa gömülüyordu. Küçük, basit sebeplerden dolayı

kabile savaşları, kan davaları bitmiyor, insanlar vicdansızca öldürülüyordu. Medine'de Evs ve Hazrec kabileleri 120 yıldır savaş hâlindeydiler. O dönemde hak hukuk gözetilmediği gibi, mal, can ve namus emniyeti diye bir şey kalmamıştı. Tabiatına ters sistemler, fitratına muhalif içtima-i yapı karşısında insan, gırtlacağı sıkılmış gibi rahatsız ve huzursuzdu. Ne zaman İslâm'la tanıştı, Kur'ân ahlâkıyla bütünleşti, âdeti Cennete bir kapı açıldı da gül bahçelerinde reftare geziyor gibi kendinden geçti.

İşte böyle bir dönemde henüz Müslüman olmayan, Hz Ömer (radıyallahu anh) yaşadığı bir vâkayı Müslüman olduktan sonra şöyle anlatıyor:

“Hayatımda iki şey vardır ki Müslüman olduktan sonra bunlardan biri beni ağlatıyor, diğeri ise güldürüyor. Bir gün sevimli bir yaşta-ki kız çocuğumu kıra götürdüm. Onu diri diri gömeceğim çukuru açarken üzerime toz toprak bulaşmıştı. Kızım gelip, babacığım üzerin kirlenmiş deyip temizlemeye çalışıyordu. Zavallı bilmiyordu ki biraz sonra onu o kuyuya atacaktım. Sonra elini ayağını bağlayıp diri diri o kuyuya atarken, ‘babacığım babacığım’ diyen o çocuğun çığlıklarına ve feryatlarına kulak tıkayarak, üzerine toprak attığım o günleri hatırlıyor ve küfrün insanı ne kadar vahşi hâle getirdiğini düşünüp ağlıyorum.

Diğeri ise helvadan put yapıyorduk, acıkınca da o putu yiyorduk. Müslüman olduktan sonra o hâl hatırıma geliyor ve kendimi gülmekten alamıyorum.”

Bir gün birisi geldi: “Yâ Resûlallah, ben kız çocuğumun elini ayağını bağladım. Diri diri baş aşağı kuyuya attım. Çocuğun çığlıklarını duymadım.” deyince, Allah Resulu (sallallahu aleyhi ve sellem) hıçkırarak ağlıyor ve “*Bir daha anlat, İslâm'dan evvelki şu vahşeti, insanlar bir daha duysun.*” buyuruyordu.

Günümüzde cismaniyetine bir ölçüde sahip çıkılan nesiller, kalbi, ruhu, âhireti ihmal edildiğinden dolayı, diri diri öldürülen kız çocuklarından daha perişan durumdalar. Onlar kuyuya diri diri

atılıyorlardı ama masum oldukları için Cennet kuşu olup uçup gidiyorlardı. Bugün ise Allah ve Resûlullah'tan, ahlâk-ı Kur'âniyeden mahrum oldukları için ebedi hayatlarını kaybediyorlar.

Bu acı ve ağlatıcı tablolar karşısında işte Kur'ân mesajı:

“Ey mü'minler; içinizden hayra çağırın, iyilikleri yapıp, kötülükleri önlemeye çalışan bir topluluk bulunsun. İşte selamet ve felahı (kurtuluşu) bulanlar bunlar olacaktır.” (Âl-i İmrân, 3/104)

Dünya ve âhiret huzuruna, vicdan ve aile mutluluğuna tâlip olanlar, Kur'ân'a ve onu anlatan eserlere sınıksız sarılsın. Yanılmaz ve yanılmaz başta Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'nun günümüzdeki temsilcisi bulunan rehberleri bırakmasın. Yoksa zemin çok kaygan, kayma ve düşme tehlikesinden kurtulmak, ancak ve ancak Allah'ın kopmaz ipi Kur'ân'a tutunmakla ve Resûlullah Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) rehberliğiyle mümkün olacaktır.

KÜÇÜK MÜ BÜYÜK, BÜYÜK MÜ KÜÇÜK?

Nice küçük gibi görünen şeyler vardır ki büyükten daha güçlüdür. Hatta mikrop gözle görülmeyecek kadar küçüktür, sivri-sinek insana nispetle küçüktür ama her ikisi ve benzerleri insana haddini bildirecek kadar marifetlidirler. Birisi gelir damarına girer, kanını emer, gider haberin olmaz, diğeri dev gibi insanları yere serer, işini bitirir.

Küçücük çekirdek koca ağacı sırtında taşır. Göz küçüktür ama ruh o pencere ile kâinatı seyreder. Allah'ın kudret kalemi ile yazdığı o kâinat kitabını insan onunla okumaya çalışır. İnsan dünyaya nispeten, dünya da kâinata göre küçüktür ama dünya insanla, kâinat da dünya ile değer kazanır, kıymet ifade eder.

Kâbe de küçük bir binadır. Fakat yeryüzünün kalbi, Allah'ın beytidir. Kalb de küçüktür ama bazen kâinatı bir köşesinde misafir eder. Günahlar ve sevaplar da böyledir. Nice küçük görünen günahlar büyüklerden daha büyüktür. Allah'ın yasak ettiği bir lokma, bir bakma, bir tutma, dünya ve âhiret, çok şey kaybettirir.

Merhum Bediüzzaman Hazretleri: “Her gûnahta küfre giden bir yol vardır.”¹⁹ derken bu hakikata işaret buyurmaktadır.

¹⁹ Bediüzzaman Said Nursî, *Lem'alar*, s. 9.

Öyle küçük gibi görünen günahlar, şüphe ve tereddütler vardır ki (Allah korusun) insanı küfre alır götürür de farkına bile varılamaz. Küçük günahlar işlene işlene bir gün bulutun güneşi engellediği gibi kalpteki iman nurunu engeller ve kalbi kararır. Bunun için günahları küçük görüp ihmal etmemeli, derhal tevbe ve istiğfar edip, manevî bir gusülle temizlenilmelidir. Sevaplar da öyledir.

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem): “*Bid’aların ve dalâletlerin istilası zamanında Sünnet-i Seniyye’ye ve hakikati Kur’âniye’ye temessük edip hizmet eden, 100 şehit sevabı kazanabilir.*”²⁰ buyuruyor. Yoldan bir engelin alınmasına, yaşlı bir insana yardım edilmesine, ihtiyaç sahibi insanın imdadına koşulmasına ve bir yetimin başının okşanmasına kadar hiçbir şeyi küçük görmemeli, hatta kanadı kırılmış bir kuşa, susuz kalmış kedi ve köpeğe su verip yardım etmenin bile, çok şey kazandıracağına inanmalı ve bunları değerlendirmelidir.

Allah Resûlü’nün beyanından, yoldan çıkmış, iffetini koruyamamış bir kadının, susuzluktan yerleri yalayan bir köpeğe su vermesiyle Allah’ın affına mazhar ve ehl-i Cennet olarak müjdelendiğini öğreniyoruz. İmanlı, namazlı bir kadının bir kediyi hapsedip açlıktan ölmesine sebep olmasıyla Allah’ın gazabına düşer olduğunu, yine Efendimiz’den (sallallahu aleyhi ve sellem) öğreniyoruz.

Bazen bir kibrit, evleri şehirleri yok edebilir. Bir kelime Kâbe’den daha mukaddes bir gönlü, kalbi tarumar edebilir. Bir gıybet ömür boyu kazanılan amelleri yakar yıkar ve yok edebilir. Binaenaleyh, mü’min günah işlememede hassas olduğu kadar, başkalarının günaha girmesine sebebiyet vermeme hususunda da aynı hassasiyeti göstermeli ve bu hususta temkinli ve dikkatli davranmalıdır. Gıybet haramdır ama mü’minleri bu haramı

²⁰ Taberânî, *el-Mu’cemü’l-evsat* 5/315.

işlemeye sevk edecek davranışlardan kaçınmak da mü'minin en önemli vazifelerindendir.

Mü'min yarayı kaşıyıp kabuğunu kaldırıp azdırmamalı, kangren olmaya sebebiyet vermemelidir. Gücü yetiyorsa tedavi etmeye çalışmalıdır. Arıların yuvasını deşip saldırtmamalı, ateşe benzin dökülmemelidir. Necis şeyleri karıştırıp, etrafı kokusuyla rahatsız etmemelidir. İmkân nispetinde kardeşinin boynundaki yılan ve akrebi, korkutup zarar verdirmeden almaya çalışmalıdır.

Vazifemiz yakmak yıkmak, kırmak dağıtmak, hislerimizi akıl ve mantığın önüne sürerek hareket etmek değil, tatlı dil, güler yüz, sevgi ve hoşgörü ile gönül yapmaktır. Gönül insanlarına da bu yakıştır.

LİDER VE REHBER

Lidersiz ve rehbersiz doğruyu bulmak, gerçeği tanımak ve hedefe ulaşmak mümkün değildir. Lider vardır, küfür ve dalâleti temsil eder. Raiyetini inkâr-ı ulûhiyete ve sapıklığa götürür. Lider vardır, menfaat zebunudur. Midesinin, bedenî arzularının esiridir. Başkalarının sırtından geçinir.

Lider vardır, İnsanlığın İftihar Tablosu Hz. Muhammed'in (salallahu aleyhi ve sellem) temsilcisi gibi görünür. Fakat Allah'ın (celle celâluhû) dini kolaylaştırma adına tanıdığı ruhsatları istismar eder. Dünya ve menfaat yörüngeli hareket eder. Bunların hiçbirisi hedefe varamaz. Yollarda engellere takılıp kalırlar. Zira bunların içi başka dışı başkadır. Gözlerinin gördüğünü kalp gözleri görmez. Kulaklarından girenler de kalplerine oturmaz.

Bu tür liderlere tarihin her döneminde rastlamak mümkündür. Niçin? Çünkü bunlar esbaba takılıp kalmışlar, Müsebbibü'l-esbâba ulaşamamışlardır. Sorumluluk ve mesuliyet duygusu yoktur bunlarda. Onlarda hak-hukuk, haram-helâl mefhumu âdetâ ölmüştür. Ölümü, kabri, hesabı unutmuş, gurur, kibir, çıkar düşüncesi ve rahat yaşama arzusu başlarını döndürmüştü ve onları sarhoş etmiştir.

Elbette kendini kontrol edemeyen, inandığı gibi yaşamayan bu zavallıların, başkalarını yönlendirmesi, yol göstermesi, onlara dünya ve âhiret mutluluğunun kapısını aralaması mümkün değildir.

Lider vardır, insanlığın, hususiyle milletin kaderi, kendi kaderi olmuştur. Onların rahatı, huzuru için kendini gerekirse feda eder. Makam mansıp, şan şöret, ona yılan çıyan gibi gelir, kaçar onlardan. Zaman zaman tiksinti duyar. Aç ve susuz da kalsa, izzeti imaniye ve İslâmiyeden gelen onuruyla, gururuyla yaşar ama o, kendi nefsi için kimseden bir şey istemez.

Onun sinesi gece gündüz çile ve ızdırap doludur. Sürekli ağlar güldürebilmek için. Aç kalır doyurabilmek için. Bir anne sefkâtıyla bağrına basar raiyetini. Katlanır onların her türlü sıkıntılarına. Gönüllerini imanla kanatlandırıp Rıza ufkuna uçurabilmek ve Cennet yamaçlarında dostlarıyla buluşturabilmek için. Onun en büyük ideali derdi ve sancısı budur.

Yaratılanların en şerlisi, Allah'ı tanımayıp inkâr edenlerdir. En hayırlısı da imanla müşerref olanlardır. Allah (celle celâluhü) insan yarattığı hâlde, akıl ve iradelerini kötüye kullanarak, mahlûkatın en şerlisi durumuna düşen bu kullarını, en hayırlılar hâline getirebilmek için, peygamberler, rehberler göndermiştir.

Gerçek önderler ve liderler peygamberlerdir. Allahu Teâlâ Hazretleri onları, hususi olarak tebliğ ve temsil için göndermiştir. Onlar, bir ömür boyu tevhit ruhunu gönüllere yerleştirebilmek için, kavimlerine karşı mücadele vermişler ve bu uğurda çekmedikleri çile, görmedikleri eza ve cefa kalmamıştır.

Ne zaman fetret ruhları sarmış, işte o zaman insanlar kapitanını, rehberini, liderini kaybetmiş, çizgiden çıkmış ve rotasını şaşırmıştır. Mahlûkatın en şerefli iken, en şerlisi durumuna düşmüştür.

Merhameti sonsuz Rabbü'l-Âlemin, bu defa saadet-i beşeri temin edecek, kâinatın varlık sebebi, İnsanlığın İftihar Tablosu Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizle yeryüzünü şerefleştirmişti. O'nun teşrifıyla karanlıklar aydınlanmıştı. O, insanı utandıracak ahlâkî erozyonlardan beşeri kurtarıp, sahili selamete çıkarmak için, hükmü kıyamete kadar geçerli, saadet ve huzur kaynağı Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'la gönderilmiştir.

Hayatının gayesi bu olan, bu iş için hususi ısmarlama Allah'ın intihap ettiği Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) her hâliyle örnek, ahlâk-ı âliyenin en son temsilcisi olması itibarıyla, kısa zamanda gönüllere sevgiden bir taht kurmada O'nu muvaffak kılmıştır. Beşer gerçek mutluluk ve huzuru, emniyet ve güveni O'nunla bulmuştur.

Aradan on beş asır geçmesine, şeytan saltanatının da her sokak başını tutmuş olmasına rağmen, insanlık bütün dünyada, O'nun vaat ettiği Cennet iklimine koşmakta, mutluluk ve huzuru ancak orada bulmaktadır.

Niçin? Çünkü, hiçbir hareketi, söz ve davranışı aldatıcı değildir. Vahiy kaynaklıdır. Allah'tan aldığı emir ve yasakları uygular. Fıtratı beşere uygun olan O ilâhî emirlere, Cenâb-ı Hak, Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) model yapmıştır. İnsanlar ne kadar O modele uyar, O'na yaklaşır, hayatlarında uygularlarsa, o nispette dünya ve âhiret mutluluğunu elde etmiş olur ve Cennetin kokusunu daha dünyada iken almaya başlarlar.

MAL CANIN YONGASI

Atalarımızdan tevarüs eden bir söz vardır; “Mal canın yongasıdır.” diye. İnsan bir şeyin üzerinde ciddi durmazsa onun muhtevasını da anlayamaz. Bunu niye söylemiş ecdadımız; mal kazanma karşılığında, canından, ömründen bir şeyler veriyor da ondan. Bundan dolayı mal, can kadar kıymetli hâle geliyor. Onun içindir ki insan, candan bir parça olan malını kolay kolay veremiyor. Evet, can gibi mal da bizlere Allah’ın bir emanetidir. İnsan dünyaya gelirken getirmediği malı, giderken de götürme imkanına sahip değildir. Çünkü mülk gerçek mânâsıyla Allah’ındır.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Vefat eden bir insanı üç şey takip eder, malı, nesli ve ameli. Bunların ikisi avdet eder (mal ve nesli), kabirde ise sadece ameli ona arkadaşlık yapacaktır.”²¹

Kim malını, canını Allah yolunda, insanlığın saadeti uğrunda harcama yapabilir? Allah’a gönülden inanmış, ruh derinliğine ermiş, dünyada misafir olduğunun şuurunda olanlarla beraber, her şeyin imtihan edilmek üzere kendisine emanet edildiğinin

²¹ Buhârî, Rikak 42; Müslim, Zühd 5.

farkında bulunan insanlardır ki malını Hak yolunda harcar ve bu uğurda hiçbir fedakârlıktan geri durmaz.

Bir milletin ayakta kalması, uzun ömürlü olması, sağlam karakterli bulunması dört esasa bağlanmıştır:

1. Malını Allah yolunda, insanlığın saadeti uğrunda harcayan zenginin cömretliği,

2. Menfaat, makam, şan, şeref elde etmek için değil, insanlığın saadeti adına ilmini Allah için kullanan âlimin ilmi,

3. Raiyyetinin hukukunu koruyan, onlara adâletle muamele eden idarecilerin, hâkimlerin adâleti,

4. Kendisine sahip çıkan, ihtiyaçlarını karşılayan, toplum içinde kendilerini rencide etmeden, onları mağdur ve mahzun duruma düşürmeyenlere karşılık, zenginin malında gözü olmayan, işini dürüst yapan, âlime saygılı, idarecilerine itaatkâr olan fakirlerin duası.

İşte bu dört sınıf, bir milletin temel kaideleridir. Bu temel kaidelerin sağlıklı olmasını temin edecek olan, Allah inancı sağlam, mesuliyet duygusuyla mücehhez nesiller olacaktır.

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), zekâtın zengin ile fakir arasında bir köprü olduğuna dikkat çekmişlerdir.

Zengin kendi menfaatini, saltanatını düşünerek fakirin hakkı olan zekâtı, sadakayı, kurban ve benzeri yardımları yapmaz ise o zaman fakirin zenginin malında gözü kalacaktır. Allah korkusu, âhiret endişesi ve mesuliyet duygusu da yoksa fırsat eline geçince saldıracak, tahrip edecek, yakıp yıkacaktır.

Allah için yardımlaşma içtimâî dengeyi, huzuru temin edecektir. Bu tür yardımlaşma vicdanlarda müthiş bir rahatlama itminan ve huzur meydana getirecektir.

Evet, zekât, sadaka gibi yardımlar malı eksiltmez. Daha iyi netice verir. Tıpkı; budanan ağacın daha güzel meyve vermesi gibi.

Bakınız Cenâb-ı Hak ne buyuruyor:

“Ey iman edenler! Kazandığınız şeylerin ve yerden sizin için çıkardığımız nimetlerin iyi olanlarından Allah yolunda harcayın!... Şeytan sizi (hayırda harcamakla) muhtaç olacaksınız diye korkutur, sizi cimriliğe ve çirkin şeylere teşvik eder...” (Bakara, 2/267-268)

“Ey iman edenler! Ne alışverişin, ne bir dosttan yardım beklemenin ne de bir kimseden şefaât ummanın mümkün olmadığı bir gün gelmeden önce size nasip ettiğimiz şeylerden harcayın!...” (Bakara, 2/254)

Mülkün hakiki sahibi Allah’tır. Biz ise emanetçiyiz. Cenâb-ı Hak, kullarının bir kısmını ilimle, bir kısmını mal ile bir kısmını hastalık, bela ve musibetlerle imtihan ediyor, bakalım hangisi daha iyi amel edecek diye.

Allah’ın bize emanet ettiği malımızdan fakirin hakkı olan zekât ve sadakaları, fakir olan, geleceğin ümit neslini yetiştirmede sarf edebilirsek çift taraflı kazanç elde etmiş oluruz.

En güzel yatırım olan eğitime yapılan bu destekle, hem fakir bir ailenin çocuğunu yetiştirmiş hem de dünya ve âhiret istikbalini kazandırmış oluruz. Bu vesileyle biz de ebedî hayatımıza yatırım yapmış ve Allah’ın rızasını kazanmış oluruz.

MANEVÎ YAPININ İMARİ

İnsanlara karşı sevgi ve saygı, gizli-açık her işte, bir gün ilâhî huzurda hesap verileceği şuuru içinde olma ve hayatı buna göre tanzim etme, sağlam bir imana bağlıdır. Bunun yanında başkalarının saadet ve huzuru için, gerektiğinde kendi saadet ve huzurundan vazgeçme, zâlimin zulmüne mâni olup mazlumun hakkını koruma, toplumda adâlet ve dengeyi temin etme de mânevî dinamiklerimizin korunması ile mümkün olabilir. Bu bakımdan, insan, mânen ne kadar güçlü olursa olsun, bugünü koruyabilmek için, mânevî kaynak ve dinamiklerden sürekli beslenmelidir.

Eğer bu beslenme devam etmezse, suyunu alamayan filizin kuruması gibi, farkına varmadan kişinin bir kısım lâtifeleri söner, duyguları pörsür, ibadet ve hizmet aşkı yok olur. Bu duruma düşen insan; süratli gelişen hâdiselere ayak uyduramaz, onları kontrol altına alamaz ve neticede ya o hâdiselerin ağırlığı altında ezilir yahut o ülfet içinde ölü gibi yaşamaya mahkûm olur.

Her şeyi hikmetle yaratan Allah (celle celâluhû), daha başka özelliklerin yanı sıra; akıl, şuur, idrâk ve anlayış gibi melekeler ve göz, kulak, el, ayak gibi organlarla donattığı ve bu itibarla mahlûkatın

en şerefli kıldığı insanı, başıboş bırakmamış ve ona birtakım mesuliyetler yüklemiştir.

Bugün için en önemli sorumluluk, erozyona uğrayıp kaybolan değerleri yeniden yeşertmektir. Bunun için herkes eline tohumlar almalı, yollara düşmeli ve onları serpecek bir zemin aramalıdır. “Çaresi olan bir şeyde ye’s’e düşülmez.” prensibiyle hareket etmeli, var gücüyle çalışmalıdır.

Bu vazifeyi yerine getirirken, insanı muvaffakiyete götüren en önemli faktör ümittir. Ümidi şahlandıran da imân ve ilimdir. Ye’s insanı sefâlete ve zillate atar, onu besleyen ise iman zaafî ve cehalettir.

Ye’s, dehşetli bir hastalıktır. Bu hastalık âlem-i İslâm’ın kalbine girmiş, kuvve-i mâneviyâtımızı kırmış, ahlâkımızı ve bizi öldürmektedir. Ye’s sebebiyledir ki aydınımızın kendisine itimad kalmamış, “Bizden adam olmaz.” düşüncesi iliklerimize işlemiş, ilimde, teknikte geri kalmışız. Fakirlik, cehâlet ve iftirakın elinde oyuncak hâline gelmişiz. Bu durumdan istifade edenlere kızmak yerine silkinip kendimize gelmemiz gerekmiyor mu? Yüce Kur’ân, “*Rahmet-i ilâhiyeden ümitlerinizi kesmeyiniz.*” (Zümer, 39/53) buyurmaktadır.

Şartlar ne olursa olsun, hâdiseler üzerimize ne kadar acımasızca gelirse gelsin, Rahmet-i ilâhiyeden ümit kesmemek, ye’sin burnunu kırıp ümitle şahlanmak, bütün tehlikeleri aşmanın ilk şartıdır.

Bizim tarihimiz ümit kahramanlarıyla doludur. Asrımızın beyin yapıcısı ve aynı zamanda çile ve ızdırıp insanı Bediüzzaman Hazretleri şöyle der:

“Ben, dünyaya iştittirecek derecede kanaat-ı katiyemle derim: İstikbal yalnız ve yalnız İslâmiyet’in olacak ve hâkim, hakâik-i Kur’âniye ve imaniye olacak. Öyle ise şimdiki Kader-i İlâhî ve kismetimize razı olmalıyız...”

“...Eğer biz, ahlâk-ı İslâmiye’nin ve hakâik-i imaniyenin kemalâtını ef’alimizle izhar etsek, sair dinlerin tâbileri elbette cemaatlerle İslâmiyet’e gireceklerdir.”²²

Bu ümîde sahip olmanın yanında insan bilmelidir ki bütün eksik ve kusurlar kendi nefsinden kaynaklanmaktadır. Bütün güzellikler, muvaffakiyetler ve nusret ise Allah’tandır. Nefisten kaynaklanan arızalardan kurtulmanın yolu: “Size iki şeyi emanet ediyorum; onlara sımsıkı sarılıp sahip çıkarsanız kurtulursunuz; onlar da Allah’ın Kitabı ve Peygamberinin Sünneti’dir.”²³ hadîs-i şerifinin rehberliğine teslim olmaktan geçmektedir. Zira Kur’ân ve sünnet, doğruluğu tasdik edilen iki kaynaktır.

Meşhur İngiliz tarihçisi Mr. Carlyle, Hıristiyan âlimlerine neşriyatıyla şöyle diyor:

“En evvel kulak verilecek sözlerin en lâıyğı, Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) sözüdür. Çünkü hakiki söz onun sözleridir.”

Alman birliğini kuran Prens Bismark da şöyle der:

“Ben, bütün Kütüb-ü Semaviye’yi tetkik ettim. Tahrif olmalarına binaen beşerin saadeti için aradığım hakiki hikmeti bulamadım. Fakat Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) Kur’ân’ını umum kitapların fevkinde gördüm. Her kelimesinde bir hikmet buldum. Bunun gibi beşerin saadetine hizmet edecek bir eser yoktur. Böyle bir eser beşerin sözü olamaz. Buna “Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) sözüdür.” diyenler, bilimin zarureti inkâr etmiş olurlar. Yani onun, Allah kelâmı olduğu açıktır.” der.

İçtimâî hayatın esası ve bütün mânevî hastalıkların tedavisinde en müessir esaslardan biri de doğruluktur. Küfür, nifâk ve münâfıklık zararlı bir yalancılıktır. İman ve sıdk da bir doğruluktur. Kurtuluş, yalnız doğrulukta olur. Bediüzzaman: “Her

²² Bediüzzaman Said Nursî, *Emirdağ Lâhikası-2*, s. 128.

²³ İmam Mâlik, *Muvatta*, Kader 3.

söylediğin doğru olmalı, fakat her doğruyu söylemek doğru değildir.” derken, önemli bir gerçeği ifade etmektedir.

İçtimai hayatı, saadet ve huzura sevk eden hususlardan biri de muhabbetir. Muhabbete en yakın şey yine muhabbetir.

Ferdin, ailenin ve toplumun huzurunu alt üst eden düşmanlık, çirkin ve zararlı bir sıfattır. Dünyanın değişik yerlerinde vukû bulan harpler, savaşın beşer için nelere mal olduğunu gözler önüne sermiştir.

Meşveret, Müslümanların hayat-ı içtimaiyedeki saadetinin anahtarıdır. Cenâb-ı Hak aşağıdaki âyetlerde istişârenin ehemmiyetine dikkat çeker:

“Onların aralarındaki işler istişâre ile dir.” (Şûrâ, 42/38)

“İnsanlara yumuşak davranman Allah’ın merhametinin eseridir. Eğer katı yürekli ve kaba biri olsaydın, senin etrafından dağılıverirdi. Öyleyse onların kusurlarını affet, onlar için mağfiret dile ve işleri onlarla istişâre et. Bir kere azmettin mi, yalnız Allah’a tevekkül et. Allah, muhakkak ki mütevekkilleri sever.” (Âl-i İmrân, 3/19)

Ayağımıza vurulan zincirler şûrâ ile çözülür. Bediüzzaman Hazretleri: “Yaşasın sıdk, ölsün ye’s; muhabbet devam etsin, şûrâ kuvvet bulsun, bütün levm ve itâb ve nefret hevese tâbi olanlara olsun.”²⁴ derken, dünya ve âhiret saadetimiz adına bizlere rehberlik yapıyor.

²⁴ Bediüzzaman Said Nursî, *Tarihçe-i Hayat*, s. 96.

MUHTAÇ GÖNÜLLERE EL UZATMAK

Allah'ın rızasına kilitlenen ruhlar, o rızaya ulaşmaya vesile saydıkları mağdur, mazlum, zillet ve sefalet içinde ezilen, itilen, kovulan insanların imdadına yetişme adına, dünyanın kaç yerinde eğitimle kafalarını aydınlatmaya, ruhlarını kanatlandırmaya gayret ettikleri gibi, kurban ve diğer yardımlarla da karınlarını doyurup, sıkıntılarını paylaşmaya koşturmaktadırlar.

Bu kahraman fedâiler, Anadolu'yu ve dünyayı aralarında paylaşarak kar kış demeden kendi aile, çoluk-çocuğunu ve ana babalarını terk ederek, yıllardır midesi et görmeyen, ayağında çorabı bulunmayan ailelerin yüzünü güldürmek, çikolatanın tadını bilmeyen çocukları sevindirmek için gittiler, gidiyorlar ve gidecekler inşaallah.

O yiğitler, kar kış demeden en ağır sıkıntılara katlanarak yüzleri güldürdüler, onlar adına gözyaşları döktüler. Allah için hüznü dolu yüzleri güldürmek, aç ve sefil insanları, bilhassa çocukları doyurup giydirmek için çıkılan bu hizmet kervanını, Resûlullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hulafe-i Râşidîn Efendilerimiz de teşrif buyurarak şereflendirmiş ve bereketlendirmişlerdir.

Allah Resûlû (sallallahu aleyhi ve sellem) et dağıtan, yardım verenlerin listelerini yaparken, Hz. Ömer (radiyallahu anh) Efendimiz ve diğer halifelerin de oraları ziyaret ettikleri defalarca müşahade edilmiştir.

Bu kahramanca yapılan hizmetler, şer düşüncelerin önünü kestiği gibi, insî ve cinnî şerirleri ve şeytanları da çatlatacak hâle getirmiştir. Buna rağmen bu çalışmalar ehl-i imana inşirah vermiş, ümitleri coşturan bir ortam oluşturmıştır.

Bütün bunları bizlere kazandıracak, günahlardan arındıracak, ruhlarımızı aydınlatacak, Allah'ın lütuflarına kavuşturacak nice güzelliklerden bir tanesi de muhtaç gönüllere maddî-manevî hizmet ve yardım götürmektir.

Bu yıl da sevginin, sevincin en uygun mevsimi olan kurban bayramının atmosferine girdik. İdrak ettirene şükürler olsun. Allah (celle celâluhû) hizmet yolunda nice yıllara ulaştırsın bizleri. Her yıl yüz binlerce ailenin yüzü güldürülmesine rağmen, dünyanın birçok yerinde el uzatılamayan mağdur, mazlum, hüznün içinde boyunları bükük, gözleri yaşlı, yüzü gülmeyen yetim, özürlü insanlar vardır.

Sevdiklerini bu uğurda kaybeden, buruk insanlar da vardır. Bunlardan birisi de sinesi hizmet aşkıyla dolu, evini, çoluk çocuğunu bırakıp, bayramı hizmet yollarında geçiren, et ve yardım dağıtmak üzere gittiği Hakkari dönüşünde maddî hayatını kaybeden, bu vesileyle gerçek hayata kanat açıp uçarak sevdiklerine kavuşan Kahramanmaraşlı iş adamı, estağfirullah, hizmet adamı, değerli kardeşimiz Mehmet Zülkadiroğlu'nun aile efradıdır. Bununla beraber maddî-manevî değerleri adına yüzlerce ciğerpare evlatlarını kaybeden aileleri de burada hayırla yâdediyor, Cenâb-ı Hak'tan sabır diliyoruz.

Onlar, inşaallah şehittirler. Belâ ve musibetlere birer paratoner olmuşlardır. Allah (celle celâluhû), haklarında öyle takdir buyurmuştur, kadere razı olup itiraz etmemeliyiz. Bizler için ne zaman,

nerede ve nasıl, davet vuku bulacağı hususunda onların şehâdeti bizlere de ibret olmuştur.

Bu vesileyle kederli olan ailelerine, anne babalarına, kardeşlerine, yakınlarına ve hizmet arkadaşlarına, sevenleri olarak baş sağlığı diliyor, kendilerini rahmetle anıyoruz.

Her insan, her canlı doğduğu gün kabre bir adım daha atmaktadır ve ölümden kurtuluş da mümkün değildir. Önemli olan, hesapların sorulacağı, sırların çözüleceği, hâkimler Hâkimi Allah huzurunda hesap vermeye hazırlık içinde olmaktır. Öleceğimizi, hesap vereceğimizi hepimiz biliyoruz ama ona doğru yaklaştığımızı bir türlü kabullenemiyoruz.

Kur’anda Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

“Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyoruz. Ancak bize döndürüleceksiniz.” (Enbiyâ, 21/35)

“İnsanlardan öylesi vardır ki Allah’ın rızasını kazanmak için kendisini feda eder. Allah da kullarına pek merhametlidir.” (Bakara, 2/207)

Mü’minin dünya ve âhirette pişman olmayacak şekilde hayatını tanzim etmesi ve her an ilâhî davetin muhtemel bulunduğu şu dünyada, Allah huzurunda mahcup olmayacak şekilde, sahip olduğu imkânları değerlendirmesi gerekmektedir.

MUSİBETLER VE VAZİFELERİMİZ

Zaman sel gibi akıyor, rüzgâr gibi uçuyor. Ömür o kadar süratle geçiyor ki insan onun farkına varmakta zorlanıyor. Yıllar evvel tanıştığımız bir dostumla kaderin hakkımızda verdiği bir kararlar mesai arkadaşlığı yaptık. Beraber, geleceğimizin ümidi nesilleri yetiştirme adına bir eğitim müessesesinde çalıştık. Yüce Mevla'nın yarın hakkımızda vereceği kararları bilemediğimizden dolayı, karşımıza çıkacak menfi-müspet hadiselerden de elbette haberimiz olmuyordu.

Bir gün kardeşimizin üzerine tomruklar yıkıldı ve belden aşağı tarafı tamamen ezildi. Doktorların milyonda bir kurtulma şansı tanıdığı bu kazaya rağmen, imanının gücü, arkadaşlarının ve yakınlarının duası ile elde ettiği moral ve sabırla tehlikeli dönemi aşmak suretiyle 19 yıldır hayatını sürdürmektedir.

Her türlü itirazıma rağmen, bu kardeşimizin hüsnüzannından kurtulamadım. Bu dostum adına vekâleten niyet ettiğim Hac yolculuğuna Frankfurt'tan çıkarken bir dostumuz, Resûlullah Efendimiz'i aynı uçağa binerken gördüğünü söyledi. O anda ruhumu iki şey sardı. Birincisi seviniyordum; çünkü Resûlullah'a (salallahu aleyhi ve sellem) gidiyordum. O'nun mübârek köyüne, mübarek

beldeye, huzur iklimine gidiyordum. Kardeşimiz adına vazife yapacaktım. Diğerisi ise hüzüdü, üzüldüm. Çünkü o mübarek ve mukaddes vazifeyi kardeşimiz bizzat kendisi yapsaydı, Kâbe'nin etrafında mecnunlar gibi bizzat kendisi tavaf yapabilseydi, Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) gözyaşları ile ziyaret edebilseydi, Cennel-ül Mualla'yı, Cennetü'l Bakî'i, Uhud'u ve bütün ziyaret mahallerini kendisi bizzat görebilseydi. Fakat inancım odur ki o bu sevapları, başına gelen musibetlere karşı Allah'a olan güveni, tevekkülü ve sabrı ile çoktan elde etmiş kazanmıştı. Allah'ın lütûfları ve nimetlerine karşı sabrı ve şükrü ile elde etmişti. Zira 19-20 yıldır hâlerinden hiç şikayet etmemişti.

Hiç kimseyi Allah'a karşı tezkiye etmeye hakkımız yok ama zahiri sebepler açısından tevekkülüne, teslimiyetine, sabrına şük-rüne şehâdetde bulunabilirim.

Her yolculukta olduğu gibi âhiretin her safhasını bizlere hatırlatan bu Hac yolculuğu, dünyadan âhirete olan son daveti hatırlatıyordu. İhramlarını giymiş, mahşeri hatırlatan Allah ve Resûlullah âşıklarıyla, dünyanın dört bir yanından hava, deniz ve karayoluyla mecnunlar gibi gözyaşı dökerek, âhiret ticaretinin en kârlı olduğu Kâbe'ye gelen genç-ihthiyar, samimi, hasbî, fedâkar kadın erkek kardeşlerimizle, birlik ve beraberlik içinde Lebbeyk'ler, dua ve zikirler, umre, tavaf ve say'lerle vakitlerini en iyi şekilde değerlendirmeye çalışan, birini diğerine tercih edemeyeceğimiz tatlı dilli, güler yüzlü arkadaşlarımızla vazife yapmak, doğrusu zevkine doyulur gibi değil. Bu tablolar bizlere her an kapımızın çalınması mukadder olan bir misafirhanede olmamız itibarıyla Rabbimizin davetine hazır olmamız gerektiğini hatırlatıyordu. Dünyada geçici ayrılıklara bile tahammül edemeyen insanlığın, âhiretteki ebedî ayrılıklara nasıl tahammül edeceği hesap edilmelidir, dünyada evlatlarını ihmal eden Allah ve Resûlullah'tan mahrum bırakan nice anne babalar, o gün evlatlarından kaçacak, evlatlar da; Niçin

bana Rabbimi tanıtmadın, dinimi peygamberimi öğretmedin, bana rehberlik yapmadın!’ deyip peşlerine düşeceklerdir.

Önemli olan herkesin şahsî sorumluluğudur. İnsanlık korkunç sefalet ve zillet içinde kıvrılırken, kurtuluşu intiharda ararken, mazisi çok şerefli olan ama şu anda sahipsiz bulunan nesiller, şefkâtlı eller beklediği bir devirde, kendimizi ciddi bir şekilde kontrolden geçirmemiz gerekmektedir.

Evet, insan nazlı ve nazık bir çocuğa benzer. Çocuğun aciz ve zayıf olmasında bir güç vardır. Ağlaması, boynunu bükmesi, hâl diliyle aciz ve zayıf olduğunu ifade etmesi karşısında nice kuvvetliler, anne babalar pervane olur, etrafında döner hizmet ederler. İnsan da Allah (celle celâluhü) karşısında çocuk gibi aczini, zaafını, fakrını kabullenerek, ibadet ve duayla hâlini Allah’a arz etse umduklarına nail, korktuklarından emin olur.

Zatında insan, et ve kemikten ibaret, çürümeye mahkûm zayıf bir mahlûktur. Bazen bir sivrisineğe bir mikroba mağlup olurken, Allah vermesin, beklenmedik bir anda, gençliğin bağrında (kardeşimizde olduğu gibi) bir kaza ile hayat yörüngesi değişebiliyor. Onun için insan, gurur ve kibir ve enâniyeti bırakmalı, kulun Allah’a en yakın olduğu secdeye başını koymalı, hâliyle, tavrıyla, kavliyle Rabbi’ne durumunu arz etmelidir. O zaman hayat, acısı ile tatlısı ile güzelleşir, huzur ve itminana kavuşur.

İman, bulunduğunuz hâlin daha iyisine, güzeline bakıp rahatsız olmak değil, kendinizden aşağıda olanlara bakmayı öğretiyor. Mesela bir gözümüz varsa, iki gözü olmayana bakıp ibret almamızı istiyor.

Bugün bizler, sebeplerde kusur etmeme şartı ile Allah’ın hakkımızda menfî-müspet verdiği kararlara râzı olup sabretmeliyiz.

NASIL BİR HAYAT?

Hayatın bir ağaç gibi meyve vermesi için, bazı esaslar belirlenmeli ve bu esaslar çerçevesinde yaşanmalıdır. İmanın esasları, inanan her insan için vazgeçilmezdir. İnanan insan, hayatını imanla şekillendirmeli; kimseyi kırmadan, gönlünün ilhâmlarını muhtaç sinelere boşaltmalıdır. Bu esaslar öylesine sindirilmeli ki kalb canlı kalabilsin. Kişi her dem imanını yenilemez, kendini iç kontrolden geçirmez ve iç dinamiklerini kontrol etmezse, yanlışlıklar yapabilir.

İnananlar, *‘Mü’min günlük hayatında kötülüklere uzak, iyiliklere yakın durmalı.’* kaidesini esas almalıdır. Mü’min, yarın pişman olacağı bir işi yapmamalı, vicdanının tasdikini almadan konuşmamalıdır. Şu bir gerçektir ki Allah’ın rızası düşünülmeden, İlâhî hikmetler gözetilmeden söylenen her söz, yapılan her iş, mü’mini mahcup ve mesul edebilir.

İnanan her insan; “Rabbimi ve İnsanlığın İftihar Tablosu’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) anlatamayacak ve Onları ruhumda yaşatamayacaksam, hayatın ne mânâsı kalır ki?” düşüncesinde olmalıdır.

Mü’min imanıyla, gayretiyle, ihlâs, samimiyet, vefâ, sadâkât ve tavırlarıyla bir emniyet unsuru olmalıdır. O, başkalarının günah

ve kusur karnesini araştırmamalı, kendi nefsiyle yaka paça olmalı, bir mum gibi yanarak etrafını aydınlatmalıdır. Ancak, inanan insan Kur’ân ahlâkıyla ahlâklandığında, Müslümanlara isnat edilen ‘terörist, yobaz, tehlikeli’ gibi karalamalardan kurtulabilir. Muhasebe ve murâkebesini ciddi yapan bir Müslüman, Allah’ın bizleri, başkalarının kusur ve günahlarını ortaya çıkarmak için göndermediğinin şuurundadır. İnanan bir insan, vicdanında şu hakikati duymalıdır. Keşke, insanların kusurlarından daha çok, iyi ve güzel taraflarını görüp takdir etsem, keşke başkalarının hatalarına karşı kör, sağır ve dilsiz olsam. Mü’min, çevresindekilerin dedikodusunu yapmaktansa; “*Allah’ım bizi düşürme, düşenleri de kurtar.*” deyip dua etmelidir. Unutmamalıdır ki “*Sizi de yaptığınız şeyleri de yaratan Allah’tır.*” (Saffet, 37/96)

Dinimiz günah ve kusur araştırmayı yasaklamış, başkalarına hüsn-ü zanla bakmayı emretmiştir. Dahası, dinimiz bizlerden duyduğumuz haberlerin kaynağını araştırmamızı, kesin bilgiyle hareket etmemizi istemektedir:

“*Ey iman edenler! Eğer size bir fâsik haber getirirse, onu araştırın. Yoksa bilmeyerek bir kavme sataşırsınız da sonra yaptığınıza pişman olursunuz.*” (Hucurât, 49/6)

İnsanlarla bir arada yaşamayı mümkün kılan üç temel unsur vardır. Bunlar, his, akıl-mantık ve ortak kazanımlar başlığı altında toplanabilir. İnsanlar arasındaki münasebetler bunlarla kurulur. Bazen hisler, bazen akıl-mantık, bazen de ortak kazanımlar ağır basar. Hissî beraberlikler döneminde, her ne kadar samimiyet ve heyecan birliği varsa da kişiliklerin idealler etrafında bütünleşmesi yoktur. Fakat ortak heyecanın oluşturduğu maddî kazançlar ve statüler devreye girince, heyecan birliği çözülür, ortak heyecanın bastırdığı egolar ortaya çıkar. Dolayısıyla egoların çatışması başlar. Bundan dolayı mü’minlerin hayatının düzenli olması için bazı temel esaslar sürekli hatırlatılır. Bu

esaslardan biri de birlik ve beraberliktir. Zira ittifakta rahmet, ihtilafta, tehlike vardır.

Ayrıca insanın öncelikle kendisinin hiç olduğunu fark etmesi gerekir. Sonra, fitratının acz, zaaf, fakr ve şefkâtle yoğrulduğunu aklen, mantıken, ilmen, vicdanen ve kalben idrâk ederek, bütün güzelliklerin Allah'tan, günahların nefisten, olduğunu anlaması gerekir. Zira mü'min, 'Güzellikler bendendir.' diyemez. Günahlarından dolayı ise kendi nefsine yüklenir. Onu yeni işlemiş gibi ızdırıp duyar ve iki büklüm olur. Cenâb-ı Hak bu samimi özür dilemenin, gözyaşlarının ardından bambaşka bir güzellik ve huzur lütfeder. Allahü Teâlâ ile irtibatta olmanın yerini hiçbir şey tutamaz. İnsan için en güzel nimet, O'na karşı kulluk vazifesini eksiksiz yerine getirme gayretidir.

Mü'min, Allah'ın rızasını kazanma konusunda, korku ve ümit arasında yaşar, akıbetinden emin değildir fakat Allah'ın rahmetinden de hiçbir zaman ümidini kesmez. Bazı Hak dostları, hayatta iken korku kapısını sonuna kadar açık tutmak, ölüm anında ümi-de yapışmak gerektiğine işaret ederler.

Bu hususa Kur'ân'da şöyle işaret edilmektedir:

"De ki Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etmede ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah dilerse bütün günahları mağfiret eder. Çünkü Gafur ve Rahim'dir: Çok affedicidir, merhamet ve ihsanı fazladır. Size azap gelip çatmadan önce, Rabbinize dönün ve O'na teslim olun, O'na itaat edin. Yoksa yardım göremezsiniz. Size azap farkına varmadığınız yerden ansızın gelip çatmadan önce Rabbiniz tarafından size gönderilen hükümlerin en güzeline tâbi olun." (Zümer, 39/53-55)

NAZAR VE NİYET

İnsanlar, bakışları ve niyetlerine göre yerlerini alır ve ona göre hareket ederler. Gözleri miyop, bakışları bulanık olanlar gerçekleri net görmekten mahrumdurlar. Cenâb-ı Hakk'ın kudret ve iradesiyle nazarımıza arz ettiği, takvanın bir boyutunu teşkil eden şu kitab-ı kebîri kâinatı okuması, neşredilen bütün güzellikleri görmesi, teşhir edilen ilâhî sanattaki incelikleri sezmesi için, akıl, irade, şuur, göz ve benzer baha biçilmez duygu ve uzuvlarla donatılması, doğrusu ibret vericidir.

İnsan zahmetsiz, ücretsiz sahip olduğu bu nimetleri, yaratılış maksadına uygun değerlendiremediği, kullanamadığı takdirde, varlık âlemine karşı yabancı ve düşman nazarıyla bakacak ve onlardan istifade edemediği gibi mesul duruma düşecektir.

Halbuki Cenâb-ı Hak, hayat başta olmak üzere, akıl, irade, şuur ve göz, kulak, dil gibi duyguları ve uzuvları, kendisini tanıtmak üzere yaratmış ve insana emanet etmiştir.

İnsan, Allah'ın bu kadar ahenk ve sistem içinde yaratıp bizlerin emrine verdiği kâinata, O'nun hesabına baksa, yapacağı her işini O'nu hoşnut etmek, rızasını kazanmak için niyet edip hareket etse, yaratılan bütün varlık içinde kendi yerini görmüş

ve Allah'ın kendisine ne kadar değer verdiğini müşahede etmiş olacaktır.

“Evet bu hayat ve bu beden şu azim dünyaya direk olacak kabiliyetle değildir. Zira, onlar demir ve taştan değildir. Ancak, et, kan ve kemik gibi mütehalif şeylerden terekküp etmiştir...”

Maddesi itibarıyla her an ölmeye, çürümeye mahkum olan insanın, esas itibarıyla vazifesi, Cenâb-ı Hakk'a parlak bir ayna olmaktır. Allah'ın küre-i arz sarayındaki hazinelerini görmek ve göstermektir.”²⁵

Çocukluğumda şu hadise beni oldukça etkilemişti. Birgün hocam cep saatini çıkardı ve bize saatini göstererek, ‘Benim saatim kaç?’ diye tek tek orada bulunan herkese gösterdi. Sonra saatini cebine koyup, “Saatın markası neydi?” diye sorunca, herkes birbirinin yüzüne baktı ve kimse bilemedi. Niçin? Saatın markasına bakma niyeti yoktu da ondan.

Onun için insan, kâinata ve eşyaya hangi niyetle bakarsa öyle görür. Allah hesabına bakarsa her zerresinde O'nun kudretini, O'nun mührünü, O'nun taklidi mümkün olmayan imzasını görür. Kim de küfür hesabına, esbab hesabına bakarsa o da onu görür, inkâr-ı uluhiyete saplanır.

Birgün köye bir zat gelir. Kahvede halka; “Şu dağı görüyor musunuz?” der, evet, derler. “Dağın başındaki ağacı görüyor musunuz?” Evet, derler. Peki, “-Hâşâ- Allah'ı görüyor musunuz?” der, hayır, derler. -Hâşâ ve kellâ- Yok ki göresiniz, der. Tam o sırada camiden çıkan imama: “Bu adam böyle böyle diyor. Hocam siz bu konuda ne dersiniz?” Dediklerinde Hoca; “Bu zatı görüyor musunuz?” der, evet, derler. “Bu zatın başındaki şapkayı görüyor musunuz?” der. Evet, derler. “Peki bu zatın aklını görüyor musunuz?” Hayır, derler. Hoca; “Bu adamın akli yok ki göresiniz, delinin sözüne itibar edilmez.” diye cevap verir.

²⁵ Bediüzzaman Said Nursî, *Mesnevî-i Nûriye*, s. 45.

Evet, kâinatta her şey ‘Allah’ der. Nasıl yabancı bir insan, kendi diliyle ‘Allah’ dediği zaman biz anlamayız. Aynen öyle de her varlık kendi hâl diliyle, Allah, der. Evet, O’nun hesabına duymak ve görmek çok önemlidir.

“İşte bak, Allah’ın rahmetinin eserlerine! Ölmüş toprağa nasıl hayat veriyor! İşte bunları yapan kim ise ölüleri de O, diriltecektir. O, her şeye hakkıyla kâdirdir.” (Rum, 30/50)

Üstad Bediüzzaman Said Nursi’nin tesbitiyle; niyet ve nazar, sevabı günaha, günahı sevaba çevirir. Mesela; bir insan yetim bir çocuğu alır, büyütür, ileride bu çocuğu hırsızlıkta kullanmak, yol kesici şâki yapmak için. Bir diğer insan, yetim bir çocuk alır, o çocuğu Allah için büyütür, topluma kazandırmak, ahlâk-ı âliye ile yetiştirmek maksadıyla bunu yapar. İkisi de yetim büyüttü ama niyetleri farklı olduğundan dolayı; biri sevap kazanırken, diğeri günah kazanır.

Kapıya bir dilenci gelir. Bir insan, git çalış, der kapıdan kovar. Bir diğeri, zavallı aç, perişan, der ona acır, yardım eder. Bunların biri sevap, diğeri günah kazanır. Niyetlerine göre mükâfat veya mücazat alırlar. Bir insan görünmek için namaz kılsa veya oruç tutsa, yapmacık olduğundan sevap değil günah kazanmış olur.

Örneklere görüldüğü gibi, niyet ve nazar, sevabı günaha, günahı sevaba tebdil ediyor. Binaenaleyh, hayatta ne yaparsak yapalım niyetlerimiz ve nazarlarımız samimi olmalı, tâki yaptığımız her amel öbür tarafta işimize yarasın, amellerimiz boşa gitmesin.

NEDEN GEÇ KALDINIZ?

‘Bir lokma bir hırka’ derler ya, ağlayan çocuklarının ihtiyacını bile göremeyen, başını sokacak bir yuvası dahi bulunmayan, sıkıntı, çile ve ızdırap içinde kıvranan Anadolu insanı, çaresizlikten bir fırsat bulup Avrupa’ya çalışmaya gider. Vatanını, ana babasını, ailesini, çoluk çocuğunu bırakıp geldiği Avrupa’da, ekseriyetle en ağır işlerde, maden ocaklarında, döküm atölyelerinde, yol ve inşaat işlerinde çalışmaya başlar.

Dilini dahi bilmediği Avrupa’da, vatan, aile, çoluk çocuk hasretiyle yanmanın yanında öyle çalışır ki zaman zaman: “Kendi vatanımızda böyle çalışsaydık, memleketimiz Avrupa gibi ihya olurdu.” der.

Mazisi çok şerefli bu milletin evlatları memleketimizde iken maalesef, bilgisizlikten, rehberliksizlikten, altın değerindeki ömürlerini ve sağlıklarını kahvehanelerde, sigara dumanı içinde, kâğıt/kumar masalarının başında tüketiyorlar, israf ediyorlar ve enerjilerini boşa harcıyorlardı.

Avrupalıya giden insanımız, bir an evvel çalışıp biraz para biriktirerek dönme niyetinde olduğu hâlde, ha bugün ha yarın derken nice aileler, yavaş yavaş bulundukları yapıya alışıyor ve büyüyen

çocuklarını da oradaki okullarda okutmaya mecbur kalıyorlardı. Okutuyorlar ama ne takip var ne kontrol, çocuklar başıboş ve sahipsizdirler. Çünkü anne de çalışıyor baba da.

Kendi değerlerimizi, kültürümüzü, çocuklara öğretecek ne okul var ne de öğretmen! Yıllar geçiyor bir ezan, bir Kur'ân sesi duyamıyorlar. Hiç olmazsa bir bayram namazlarını kılmak istiyorlar ama ne cami var ne de imam. Birgün bir cenaze oluyor, ne yıkayacak gassal var ne de gömülecek kabristan. Bu tabloları gördükçe, ibadetlerini ihmal etseler bile, kalbi iman dolu Anadolu insanının içi yanıyor ve buna mutlaka bir çare bulmaları gerektiğine inanıyorlar.

Hemen faaliyete geçip bir mescit açıp, içine de bir imam getirip, cuma ve bayram namazları vesilesiyle bir araya geliyorlar, vaaz ve hutbe dinliyorlar, sonra da tanışıp dertleşiyorlar. Kapalı yerlerde okunsa bile ezan ve caminin havasını teneffüs etmeye başlıyorlar. Ne var ki yollarına kurulmuş şeytan tuzaklarından kendilerini kurtarsalar bile, maalesef evlatlarını ve genç nesillerini korumaya güçleri yetmiyor. Çünkü ayrı din, ayrı kültür, ayrı hayat tarzı olan buraların eğlence, uyuşturucu ve sefaletlerinden nesillerini kurtaramıyorlar.

Sefalet, zillet ve nefis-i emmare gençliği esir almış oluyor. Bu esarete devlet kanunları da yardımcı oluyor. Herkes dilediği gibi yaşıyor ve hareket ediyor ama bu duruma anne baba bile müdahale edemiyor. Yıllar su gibi akıyor, ömür rüzgâr gibi geçiyor. Orada doğup büyüyen genç neslin büyük çoğunluğu metruk, so-kağa terk edilmiş vaziyete geliyor.

İnsanımız bu düşüşten, bu terk edilmişlikten kurtulmak için çareler arıyor. Bir yerlerden gelecek hakikat soluklu haberleri, müjdeleri, mesajları -karınları doymasına rağmen- ruhlarını doyuracak esintileri beklemektedir.

Bu hâlettteki insanlarımızın bulunduğu bir beldeye bir seyahatim olmuştu. Avrupaya yaptığım bu seyahatte, yer yer insanlarımızla

görüşmelerimizde hissiyatımı derinden etkileyen bazı vak'aların örneklerini burada arz etmekte fayda mülâhaza ediyorum.

Bir program sonunda, dar dairede, oradaki insanlarla görüşüyor, sohbet ediyor, çaylarımızı yudumluyorduk. O sırada etrafımda dolaşan bir kişi dikkatimi çekmişti: Dertli olduğu ve derdine bir çare aradığı her hâlimden belli, gözleri kanlanmış, ürkek bir insan. Yanımızda dolaştığına göre bana bir şeyler söyleme fırsatı kolluyordu. Bir fırsat bulup *“Konuşmak kolay, milletin hissiyatına seslenip onları ağlatmak da kolay, ama benim elimden kapırdığım çocuklarıma sahip olmam için çaren var mı? Dört kızım polise sığındı, evde bir tane var, onu nasıl koruyacağım söyle!”* diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bu manzara unutulacak bir manzara değildi ve senelerdir de gözümün önünden gitmiyor.

Fransa'da, yine böyle bir sohbette, gençliğin Allah'ın büyük bir nimeti olduğunu, neslimize sahip çıkamadığımızı, ihmal ettiğimiz neslin suç ortağı olduğumuzu anlatınca, bir delikanlının çığlık koparıp, kendini yere attığını, bir hayli ağladıktan sonra başını kaldırıp, *“Yıllardır neredeydiniz? Bu gerçekleri bize niçin anlatmadınız? Ben yarın ölsem vallahi gençliğimin hesabını Allah'a veremem seni Allah'a şikayet edersem darılır mısın?”* demişti.

En yakından en uzağa kadar binlerce ihmal edilen, elinden tutulamayan nesiller ortada iken, acaba hangimiz böyle mesuliyetlerden kurtulacağımızı iddia edebiliriz, bilemiyorum.

Yıllar evvel ilk Avrupaya gelen işçilerden Mehmet isminde bir zat, Alman bir ailenin evini kiralyor. Ev sahibi, Mehmed'e, geceleri yatıp kalktığını, bir şeyler okuduğunu görünce soruyor. Mehmet de; bizi yaratan, yaşatan, rızık veren, bizi mahlûkâtın en güzeli olarak, akıl, irade, şuur sahibi kılan Yaradana teşekkür ettiğini, dua ve ibadette bulunup, Kur'ân okuduğunu, söylüyor. Bilahare İslâm'ı merak edip araştıran bu aile Müslüman oluyor ve Mehmed'i yemeğe davet ediyor; yemek sırasında ev sahibi, *“Mehmet, neden buraya altı*

ay evvel gelmedin, niçin geç kaldın? Benim dindar bir babam vardı, kiliseden çıkmıyordu, şu anlattıklarını duysaydı, o da iman edip âhiretini kurtarırdı!” demekten kendini alamıyor.

Doksanlı yıllarda bazı arkadaşlarım Rusya’ya, oradan da Ortaasya devletlerine gitmişlerdi. Geldiklerinde gözyaşları içinde ve pür heyecanla şunu anlatmışlardı. ‘Bir köyde ihtiyar bir nine, bizim geldiğimizi duymuş, heyecanla merkebine binip gelmiş, programlara katılmış. Tanıştıktan sonra, “Benim bir kahvemi içmeden giderseniz hatır korum.” demiş ve köyüne davet etmişti. Davet için yola çıktık, köye ulaştık. Köylüler yollara dökülmüş, çoluk çocuk bizi karşılamışlardı. Kurbanlar kestirip değişik iklimlerde bulunan nine, yüksek bir sedir üzerinde bastonuna dayanarak “Evlatlarım hoş geldiniz, şeref getirdiniz ama geç kaldınız. Çünkü; yetmiş yıldır, bu sedir üzerine çıkıp Türkiye’ye doğru dönerek, yollarınızı gözeten, gelecekler bir gün gelecekler, diyen dedeniz, altı ay evvel vefat etti. Sizi görüp hasretini gideremedi, neden geç kaldınız?” dedi ve ağlamaya başladı.’

Dünya çapında araştırmalar ve tecrübeler şunu gösteriyor. İmana liyakatı olup insani değerlere önem veren o kadar çok insan var ki bu insanlar ellerinden tutacak, rehberlik yapacak, yavruklarını yetiştirecek kimseleri bekliyorlar.

Bugün dünya çapında eğitim ve kültür adına, insanların dostça yaşamaları adına gösterilen gayretlerin boşa gitmediğini, ayrı dil, ayrı din ve ayrı renk sahibi bütün insanların bu fedakârlıklar karşısında, fevkalade memnuniyetlerini ifade ettiklerini müşahade ediyor ve seviniyoruz.

Maddî-manevî yardım bekleyen bu insanları, âhiretlerinin kurtulması adına, ne olur daha fazla bekletmeyelim. Var gücümüzle çalışalım, gayret edelim, dişimizi sıkıp dayanalım ki ne Allah huzurunda şikayet edilelim ne de mahcup olup sorumlu duruma düşelim.

NESLİMİZİN MUTLULUĞU

İnsanlık korkunç bir boşluk ve manevî bunalım içinde kıvrılmaktadır. Bu bunalıma çare olacak dinin temel dinamiklerini, ahlâkî kurallarını ortadan kaldırmak için, var gücüyle çalışan menfaat şebekeleri ve küfür ve dalâlet yobazları vardır.

Dil, din, ırk, renk ve kültür farklılıkları istismar edilerek, insanları birbirlerine düşürüp düşman yapmak suretiyle ideallerine ulaşmak istiyorlar. “Sen çalış ben yiyeyim.” “Ben tok olduktan sonra başkası ölse bana ne!” felsefesiyle hareket ederek, sırf kendi midelerini ve bedeni arzularını düşünerek, milleti ve topyekûn insanlığı değişik bahanelerle sefaletle atmak ve zillete mahkûm hâle getirmek suretiyle, onları köle gibi esaret içinde kullanmaya devam etmek istemektedirler.

Onun içindir ki insanları birbirine yaklaştıracak, birbirini tanıyıp sevdirecek eğitim ve diyalog gibi, birbirini ziyaretler gibi, insanların en tabii hakkı olan bu tür müspet hareketler engellenmeye çalışılmaktadır.

Bu menfî engellemeler karşısında, eğitim gönüllüleri ve ruh mimarları, hiçbir engele ve tuzağa takılmadan, iman ve irade gücüyle ümitleri şahlandırmak suretiyle, Allah’ın emrimize verdiği

güneşten, hava ve sudan müşterek istifade eden insanlığa, iman ve İslâmiyet'in aydınlık ikliminden istifade etmeleri, güven ortamında bulunmalarını sağlamak için, herkesi kendi konumunda hoş görürler. Bahçenin güzelliği renklerin, meyvelerin çeşitliliğinde olduğunu, herkesin kendi iradesiyle, demokratik hür bir ortamda, “*Medenilere galebe ikna iledir.*” prensibiyle hareket ederek, kimsenin vicdanını baskı altına almadan yürürler.

Onlar, belli bir dönem sıkıntı yaşamış olsalar bile, hiçbir zaman karanlığa ve karamsarlığa düşmemiş, rüyaların gerçek olması için, vazifelerini yapıp sabırla hep mevsimini beklemişlerdir.

Onlar, maddenin yanında mânâyı, fiziğin yanında metafiziği, dünyanın yanında âhireti esas almış, bugünü değerlendirmenin yanında geleceğe de açık olduklarının şuuruyla hareket etmiş, ümit ve inançlarıyla boşlukları doldurmaya çalışmışlardır.

Onlar, maddeye inandıkları kadar âhiret ve ebediyete de gönül vermişlerdir. Onun için onların inşa edecekleri dünya pazarında en geçerli meta; sevgi, huzur ve güven olacaktır.

Onların, her hadiseyi aşmaya, her engeli geçmeye yetecek inançları, tevekkül ve teslimiyetleri olduğundan, o inançları sayesinde hiçbir engele, hadiseye, komplolara takılmadan yaşayacak ve yollarına devam edeceklerdir.

Bizlere, maddî-manevî bu mirası bırakan ecdadımızın, kim bilir kaç defa yolları kesildi, onlara ölüm tuzakları kuruldu? Onlar ne tüneller geçtiler, böyle engelleri aştılar. Onların her şeylerini vererek bize emanet ettikleri bu değerlerimizi yatarak, rahata ve rehavete gömülerek koruyamayız.

Hiçbir dönemde bizim kadar rahat ve huzur içinde dine hizmet dönemi yaşanmamıştır.

Allah'ın lütfettiği bu fırsat ve imkânları değerlendirmek bize düşüyor. Cenâb-ı Hak, “*Şükrederseniz artırırım, nankörlük*

ederseniz azabım çok şiddetlidir.” (İbrahim, 14/7) buyuruyor. Biz her nimeti kendi cinsinden değerlendirip, Rabbimize kretmek zorundayız.

Gelecek nesillerimizin mutluluğu, bu günkü fedekrların mirası olacaktır. Bugün bizler dünkü fedakrların mirası değil miyiz? Bizi ayakta tutan bütün dinamiklerimiz, onların canlarıyla satın aldıkları dinî ve tarih değerlerimiz değil midir?

Varlığımızın beksı, sürekli genç ve dinî kalmamız, bu değerlerimizi ne pahasına olursa olsun korumamıza bağlıdır. Her adımını dikkatle atmak, kendini rahata salmadan, hayatında boşluk bırakmadan yaşamak, “Hizmette nde, ücrette geride duran” nesiller yetiştirmek zorundayız. Yoksa varlığımızı sürdürmemiz mümkün değildir.

Evet, içinde bulunduğumuz altın dönemi basiret, şuur, idrak ve sabırla değerlendirdiğimiz ölçüde, gelecek nesillerimiz maddî-manevî değerlerinden kopuk olmayacak, aynı ruh ve mânâyı daha güzel temsil edeceklerdir.

O'NSUZ DÜNYA MUTLU OLAMAZ

Küfrün ve dalâletin korkunç atmosferi içinde kıvranan ve boğulma durumunda olan, çamura batmış insanların bir defa daha kurtulmasını murat buyuran Allah (celle celâluhû) onların elinden tutacak, rehberlik yapacak, kurtuluş sahiline davet edecek, kendilerine çok şefkâtli, varlık âleminin sultanı, İnsanlığın İftihar Tablosu Hz. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) göndermiş ve O, topyekûn insanlığın kurtuluş ümidi olmuştur.

O'nun teşrifiyle geceler gündüze, harabeler ümranlara, kin, nefret ve adavet düşüncesi, şefkât, merhamet, muhabbet ve uhuvvete dönüşmüştür. O'nun gönüllerde dirilmesiyle, gözlerden akan yaşlarla ölmüş vicdanların dirildiğini, kalple aklın, ruhla cesedin, dünya ile âhiretin gerçek mânâda buluştuğunu ve bütün varlıkların birbiriyle dost ve emr-i ilâhiyle birbirine muavenet ettiklerini müşahade ediyoruz

O'nun teşrifiyle; kâinatın okunan bir kitap olduğunu, insanların yaratılan varlıkların en şerefli ve en üstünü bulunduğunu, insanın asıl ve en önemli vazifesinin kulluk ve ubudiyet olduğunu öğrendik.

O'nunla kışlar bahara, topraklar yağmura gark oldu. O'nunla

mazlumun gözyaşları dindi. Zalimin zulmü sona erdi. Hak ve adâlet yerini buldu. Meleklerin ve insanların yüzü güldü. Çünkü O, rnek insandı. O'nu örnek alanlar, her türlü müşküllerini z-mş ve vicdanî mutluluğa ermişlerdir.

Bugün bütün sıkıntıların altında O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) tanıyamama ve O'nun şahsında Allah'ın bütün kullarına gönderdiği İslâm'ı bilememe ve yaşayamama yatmaktadır. Kaptanını kaybetmiş bir geminin sahile ulaşamaması gibi, O'nu kaybeden ve O'nu bulamayan beşer, dünyada zillet ve sefalet içinde kıvranmakta, kan ve irin içinde boğulmaktadır.

Dünyada insan olan her yere gitme ve O'nu tanıtma mecburiyetindeyiz. Çünkü; insanlık her devirden daha ziyade O'na ve O'nun getirdiği, hükmü kıyamete kadar geçerli İslâma muhtaçtır. İnsanlık O'nu tanıdığı ve rehberliğinde hareket ettiği zaman kurtuluşa erecek, mutluluk ve huzura kavuşacaktır.

Dünyada kendileri için değil, insanlığa hayatlarını adayan kalp ve kafa mimarları, kışın bütün şiddetine rağmen bahar tohumlarını, O'nun rehberliğinde atmışlar ve onların bir gün yeşerip meyve vereceğini de mjdelemişlerdir:

*“Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim. Siz inşaallah cennet-âsâ bir baharda gelirsiniz”*²⁶

Evet, bütün güzelliğiyle baharın emarelerini, dünyanın her yerinde müşahede ediyoruz. Fakat bu güzelliklere göz diken, onlardan ciddi bir şekilde rahatsız olan yılanlar ve akrepler var. Engelleri aşmak, hedefe ulaşmak (gönüllerin iman nuru ile aydınlanması) ve emeklerin zayı olmaması ve hedefin şaşırlmaması için, gelen mesajlara iyi kulak verilmesi gerekmektedir. Bunun için İnsanlığın İftihar Tablosu Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz'in, gerçek temsilcilerinin rehberliğinde fevkalade

²⁶ Bediüzzaman Said Nursî, *Emirdağ Lâhikası*-2, s. 100.

tedbirli, temkinli ve aynı zamanda; azimli, kararlı ve sabırlı hareket ederek, ciddi bir fedekârlık gerekiyor.

Evet, O'nu kaybetmekle kışın bütün şiddetine maruz kalmış, maddî-manevî bütün değerlerini kaybetmiş, gecenin karanlığında yolunu yitirmiş olan, dalâlet ve küfür içinde boğulan neslin kurtarılmasına ihtiyaç vardır. Onları en muhtaç oldukları iman ve Kur'ân hakikatleriyle, İslâm'ın aydınlık dünyasıyla tanıştırmak ve hakikate davet etmek, sevgi ve şefkâtle onları kucaklamak gerekiyor. Ayrıca onları şâkilerin tuzağından, şeytana esir, nefse köle olmaktan kurtarmak ve koruma yollarını göstermek de ayrı bir vazifedir. Bunun için, Cenâb-ı Hakk'ın havl ve kuvvetine dayanıp, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz'in rehberliğinde; şefkâtle, güleryüz ve tatlı dille insanlığı kucaklamak bir mesuliyettir.

O'nsuz bir dünyada, insanlığın mutlu olması asla mümkün değildir. Çünkü O, ins ve cinnin kurtuluşu için gönderilmiş, rehber bir peygamberdir.

O'NU TANIMAK

Kâinatın varlık sebebi Nebiler Sultanı Hz. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) ne kadar tanıdık ve ne ölçüde anladık? 'Kutlu Doğum' vesilesi ile O'nu anmak, anlatmak, anlatılanları dinlemek güzeldir ama yeterli midir? Bu soruya, 'Yeterlidir.' cevabını veremeyiz.

Fetret devrini kısa zamanda Saadet Asrı'na çeviren Nebiler Nebisi'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) tanımaya çalışmalıyız. Bunun yolu da O'nu dünyaya gönderen, O'nun vesilesiyle kâinatları yaratan, her şeyi sisteme koyup emrimize veren Hazreti Allah'ı bilmekten geçiyor.

Bugün insanlığın çektiği bütün sıkıntılar, başına gelen musibetler, felaketler, büyük çoğunluğu itibarıyla iman zayıflığından kaynaklanmaktadır. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) vahşilerden daha çok vahşet sergileyen insanları, -Allah'tan gelen ilâhî mesaj, Kur'ân'ın hükümlerini hayata taşıyarak- kısa zamanda âdeta mekleştirme seviyesine yükseltti.

Talebe, öğretmenini iyi dinler ve kitabını iyi anlamaya çalışırsa başarıyı yakalar. Allah'a inanmayanlar, şeytanın esiri ve nefsin kölesi olanlar, Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) anlayamazlar.

Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) tanımayanların ise Kur'ân'ı anlamaları mümkün değildir. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Kur'ân'ın yaşanan bir örneğidir. O, canlı bir Kur'ân'dır. Onun için Kur'ân bizi, O'nu örnek almaya davet eder. Bu davete, 'evet' diyen ve O'na gönül veren herkes, başta Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) olmak üzere, rahle-i tedrisinde yetişen Sahabe Efendilerimizi örnek alıp günümüzle saadet asrı arasında gönül köprüsü kurarak, İslâm'ın iki temel kaynağı olan Kur'ân ve Sünnet'e sımsıkı bağlı kalmalıdır.

Bununla beraber, ilim ve teknoloji nimetinden istifade ederek, gelişen dünya şartları ve dönen dolaplar arasında alabora olmaktan ve Avrupa modernizminde de boğulmadan iradenin hakkı verilmelidir.

Hazreti Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) örnek almak O'nun sünnetini belli bir anlayışa hapsetmek değildir. Efendimiz'in getirdiği mesajı, muhteva derinliği içinde özünü kavrayarak, davranışlarımıza yön vererek ve bu şuurla, asırlarca ihmale uğramış, tozlar arasında çürümeye terk edilmiş kaynaklarımızın ihyasına çalışarak yaşantımıza aksettirmeliyiz.

Dil unutulunca din de unutulur, dil bilinmeyince din de bilinmez. Ne var ki elimizdeki imkânları, günün şartları içinde en iyi bir şekilde değerlendirip, mutluluğa giden bu yolda nefsimizi, neslimizi ve ruhumuzu saran helâket ve felaketlerden yeniden kurtarma gayreti içerisinde- üzerimize düşeni yapmaya çalışmalıyız.

Kutlu Doğum, kararmış dünyamızın aydınlanması, ölmüş ruhlarımızın yeniden ihyası için çok büyük bir fırsattır. Bu fırsatı geçici hislere bırakmamalı, ömür boyu hayatımıza, gece ve gündüzlerimize yayarak her şahsa bu davanın sahibi olduğu şuurunu tebliğ ve temsil yoluyla öğretmeliyiz.

Gerçek iman, toplumsal barışın temeli ve garantisidir. Sevgi imandan gelir. Sevgiyle de iman elde edilir. Nebiler Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) “*İnsanlara Allah’ı sevdiren ki Allah da sizi sevsin.*”²⁷ buyuruyor. Allah’ın seni ne kadar sevdiğini bilmek istersen, O’nu (celle celâluhû) ne kadar sevdiğine bakmalısın. Allah’ı seven, Resûlullah’ı da sever. Sevmeyen sevilmez.

²⁷ Bkz.: Suyûtî, *el-Camiu’s-Sağîr* 1/251.

ÖNEMLİ OLAN

İnsan için en önemli husus, kendi iradesiyle gelmediği bu dünyadan, makamı, mevkii, rütbesi, serveti, şan ve şöhreti ne olursa olsun, netice itibarıyla bu âlemi bırakıp, yakasız ve cepsiz son gömleği giyip geldiği âleme, Mevla'nın huzuruna hesap vermeye gideceğine inanmasıdır.

Sevgililer sevgilisine kavuşma iştiağı içinde olan insanı, bir gün dostları ve sevenleri gözyaşları ile ebedî âleme uğurlayacaktır. İnsan öyle bir hayat yaşamalı ki Allah ve Resûlü'nün hoşnutluğunu kazanıp, âhiret dostlarının kendisini kucaklayacağı bir şekilde, ilâhî huzura çıkabilsin.

Her fert hayatını yaratılış gayesine uygun tanzim etmeli, Mevla'ya gönül vermiş olmanın mutluluğu içinde, mukaddes değerlerine sahip çıkmalı ve yaratılanların en şerefli olan Allah kullarına, dünya ve âhiret mutluluğunu kazandırma yolunda, hissesine düşeni yapma gayreti içinde olmalıdır. Aynı zamanda, sırtına yüklenen maddî-manevî mükellefiyetin ağırlığını vicdanında duymalı, geceleri gündüzlere katarak koşmalıdır.

İşi kavrayıp, idrak edenler, gündüzlerin aydınlığını gecelerde yakalayıp dua dua yalvaran, ihlâs, samimiyet, vefa ve sadakat

içinde topyekun insanlığın; küfürden, dalâletten kurtulması yolunda gayret gösterenlerdir.

İman gönüllüleri, kremizi, ev halkı; büyüklerini, ana baba; kklerini, evlatları, kardeşleri kabul edip, dil, din ve renk ayırmadan, sevgi, şefkât ve merhametle kucaklamalı, herkese seviyesine göre i'-yı kelimetullahı ulaştırmalı, Allah ve Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) sevdirmelidir.

Yaratılan her varlık, ister istemez Yaradan'a dönecektir. Dünyanın her şeyi kabir kapısında sona erecektir. Evlatların ve dostların kabre kadar yolcu edip geri döndükleri bir zamanda, kişinin en önemli ve en emin arkadaşı sâlih ameller olacaktır.

nemli olan; Allah huzurunda bizi utandıracak, mahşerde mahcup edecek, haramlardan, günahlardan, yılandan, akrepten kaçar gibi sakınmak, şayet düştü isek, kalkmasını bilmek, tekrar aynı bataklığa, aynı çukura düşmemek için gayret göstermek, pişmanlık duyup toparlanmak, kaybedilen günleri telfi adına gönülden tevbe ve nedamette bulunmaktır.

Bize düşen Allah'a ve Reslllah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) verilen sözden, can tenden ayrılıncaya kadar dnmemektir. "Cehennem'den korkuyorum." denildiği hâlde günahlardan kaılmıyorsa, "Cennet'e aşıkım." denilip ameli sâlih işlenmiyorsa, 'Peygamberleri ve Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) seviyorum, dendiği hâlde sünnetlere karşı alka yok ise o zaman herkesin 'aleyküm enfsekm' (Mâide, 5/105) ilâhî ikazına kulak verip kendisini gözden geçirmesi lazımdır.

RAMAZAN'DA UMRE VE HAC FARİZASI

İslâm nurunun ilk defa dünyaya neşredildiği, medeniyetin beşiği, insanlığın saadet kaynağı Medine-i Münevvere'ye ayak bastığımızda, dâvâ-yı İslâm'ın ilânı, şeâir-i İslâm olan Ezan-ı Muhammediyi işittiğimizde sanki ilk defa Bilal-i Habeşi Hazretleri'nden dinliyor gibi gönüllerimiz huzurla, sürurla dolduğunu gördük.

Dünyanın her yerinden ilâhî davete aşkla, şevkle, heyecanla gelen milyonlarca ehl-i iman, çocuklar, gençler, ihtiyarlar, değişik dilde ve renkte bütün Müslümanlar, İnsanlığın İftihar Tablosu Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek köyünde, saadet mescidinde iftar vaktinden bir iki saat evvel hazırlanan sofraların etrafında yerlerini almışlar fakat, emir bekleyen bir ordu gibi, sair zaman helâl olan nimetlere dahi el uzatamıyor, iftar etmek için Ezan-ı Muhammediyi bekliyorlar.

Hazreti Allah'ın kullarına, "Emrime itaat ettiniz, şimdi nimetlerimi hakettiniz, buyurun!" demesi mânâsındaki "Allahü Ekber, Allahü Ekber" diye ezan başlar başlamaz, dalından taze kopmuş hurma, zezem ve bir parça pide ile iki dakikada milyonlarca insan iftar yapıyor, bir lokma ve bir hurma dahi israf olmuyor.

Herkes birbirine ikram etmek için adeta yarışıyor. Ne güzel bir ahlâk, ne müthiş bir disiplin, ne müthiş bir bereket!

Cenâb-ı Hak bir vesileyle Ramazan ayında umre yapmayı nasip etti. Hava sıcak, ciddi bir şekilde ter ifrazatı olduğu için vücut fevkalade susuz kaldığından iftar vaktini iştiyakla beklerken hasret kaldığımız suyun ne büyük nimet olduğunu bir defa daha vicdanımızda duyduk. İftar yaparken Rabbimize karşı duyduğumuz hamd ve teşekkür duygusunu Allah her zaman vicdanımıza duyursun inşaallah.

Bu vesileyle çocukluğumda başımdan bir hadiseyi hatırladım. 9-10 yaşlarında iken üç arkadaş dağdan odun toplamaya gitmiştik. Ramazandı, ocukluk hevesiyle oruca niyetlenmiştik. Akşama doğru, iftara yakın dağdan dönerken işin doğrusu çok susamıştik. Yolumuzun zerindeki çeşmelere gelince; "Arkadaşlarım, yapmayın, vakit az kaldı, sabredin!" dedimse de oruçlarını bozdular. Rabbimiz, ocukluklarına bağışlasın inşaallah. Ben o gün iftar ederken o içtiğim suyun tadını ve güzelliğini hâlâ unutamıyorum.

İnsanın maddi-manevi sahip olduğu nimetlerin kıymetinin şuuruna varabilmesi, ya o nimetlerden mahrum kalmasına veya derin bir iman şuuruna ermesine bağlıdır. Bu iman nimetinin şuurundan mahrum olanlar veya gafletle nimetlerin kıymetini bilemeyenler, yeryüzünde binlerce insan açlıktan ölürken, orduları besleyecek ekmekleri ve yemekleri çöpe atmakta, israf etmektedirler.

Dünyada Cennetin bir köşesi bulunan Medine-i Münevvere'de Allah Resûlünü ziyaret etmek, Onun nurlu atmosferinden istifade etmek, davaları uğruna canlarını severek feda eden Sahabe Efendilerimizi ziyaret edip şefaatlerine mazhar olmak ne büyük bir ikram. Allah şefaatlerinden mahrum bırakmasın.

Hasret ve gözyaşlarıyla Medine-i Münevvere'den ayrılıp, dünyadan tamamen bizi tecrid havası veren ihrama sarılarak, kâinat mescidi kebirinin mihrabı olan, Sidreti'l-Münteha veya Beyt-i

Ma'mur'un iz düşümü olan Kâbe-i Muazzama'yı ziyaret etmek, mecnunlar gibi yer yer kendinden geçen ehl-i imanın her hâli, tavır ve davranışları, Allah'ın rızasına kilitlenmiş, değişik renkte, farklı yaşta kadınlar, çocuklar, yaşlılar, gençler, farklı dil, farklı renkte milyonlarca insan, bir kumandandan emir alan ordular gibi Allah'ın huzurunda saf bağlayıp Allahu Ekber deyip O'nun büyüklüğünü ve kendi küçüklüğünü ilan ve mahşeri sembolize eden o tablolar, doğrusu gözleri yaşartıyor, sineleri imanla tezyin ediyor. Sanki Peygamberler, Sahabeler, evliyalar, asfiyalar sofrasında, onlara ait sohbet-i cânan meclisinde, Huzuru Rabbü'l-âleminde hayatın hesabını verir gibi zikir ve fikir okyanuslarına götürdüğünü vicdanınızda duyuyor ve yaşıyor gibi oluyorsunuz.

Cenâb-ı Hak; oraları cümle ümmeti Muhammed'e nasip eylesin.

Ramazanda bir umre ziyareti. Doyduğumuz ve duyduğumuz bu güzel ziyaretin arkasından mevsim Kurban ve Hac Mevsimi. Allah'ım bizleri ne güzel nimetlerle nimetlendirmişsin. Şükür ve hamd, zerrât adedince Sana Ya Râb!

Bugünlerde Hac mevsimi olması itibarıyla ilâhî davete icabet ederek dünyanın her yerinden bu davete icabet şuuru içinde Beytullah'ta, Arafat'ta Mina ve Müzdelife'de vazife yapmak üzere heyecanla, aşkla, şevkle koşmanın yanında, İnsanlığın İftihar Tablosu, kâinatın yaratılış vesilesi, Nebiler Sultanı Efendimiz Hazreti Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) ziyaret edebilme heyecanı. Uhud, Kuba Mescidi, Kibleteyn, Yedi Mescitler gibi ziyaret yerlerinde ibadet etme, dua etme, Cenâb-ı Hak'tan affını dilenmek için gayret etme heyecanı ve niyetiyle yola çıkma. Ne kadar güzel bir ziyaret. Bütün bu güzellikler karşısında şeytanın tuzaklarından da kurtulmak gerekir.

Tuzağa düşmemenin yolları elbet vardır. Bunları oraya gidecek kardeşlerimle paylaşmak isterim. İbadet niyetiyle Allah'ın rızasına

kilitlenmenin çok kazançlı bir yol olduğunu söylemek isterim. Bu sefer de faydalı olur düşüncesiyle aşağıdaki maddeleri kardeşleri-me arz etmek istiyorum.

- Eksik kusur görmeyelim, g yetiyorsa gönül kırmadan tatlı dil, güler yüzle hataları tashih edelim.

- Olumsuzluk ve yanlışlıklar karşısında sabrederim.

- Sürekli imanımızı takviye edecek güzel şeyleri okuyalım, zik-redelim.

- arşıda, pazarda vakit ldrmeyelim, ıksak bile ihtiyaçlarımızı temin ettikten sonra ziyaret mahallerine hemen dönelim.

- Katiyen kimseyi tenkit etmeyelim ve münakaşaya tevessül etmeyelim.

- Mutlaka gücümüz yettiği ölçüde beş vakti, cemaatle haremi şerifte kılalım.

- Tavaş ve sa'y yaparken sadece dua okuyalım, konuşmayalım, sanki Efendimizle beraber gibi derin bir şuurla ve tefekkür içinde vazifemizi yapalım.

- Bir daha Allah ya nasip eder veya etmez, son defa yapıyor gibi şuurlu bir şekilde vazifelerimizi yapalım.

- İman hizmetine öncülük yapanlara ve bu uğurda koşturan mü'minlere, Müslümanlara dua edelim.

- Kur'an ve iman hizmeti yolunda ve aile büyüklerimizden ahirete genlere dua edelim.

Hayatımızı bize bahşeden; yaşadığımız sürece bizlere en güzel yolları gösteren, hayatımızdan lezzet almamızı sağlayan Rabbimize şkrlr olsun. Selam ve dualarımız Sırat-ı Mstekimde olanların üzerine olsun.

REHAVETİN TEHLİKELERİ

Dünyada külfetsiz nimet olmadığı gibi, hedefe çilesiz ulaşmak da mümkün değildir. Çile, bedene eziyet ve sıkıntı vermek değildir. Allah yolunda bütün engelleri aşmanın, hakikate ulaşmanın, hayatın güzelliklerini görme, zevk ve şuuruna ermenin adıdır. Hakikat yolcusu çile ile saflaşır. Maksuduna onunla ulaşır. Çilesiz yürünen yolun, yaşanan hayatın tadı yoktur. Çilesiz elde edilen ilmin ve servetin kıymeti bilinmez.

Geleceğe ümit verenler, çile ve ızdırap yüklü yüreklerdir. Hayatında bir defa inlememiş, ağlamamış, çile ve ızdırap çekmemiş, fakat rahat ve rehavete gömülmüş insanların, insanların hayrına yapacağı pek bir şey yoktur.

Çilekeş insanlar, kendilerinden ziyade başkaları için yaşayanlar, var olmanın zevkini herkese duyurmaya ve anlatmaya çalışanlardır. Tohum çile çekip çatlamadan sümbül veremez. Kar kış olmadan bahar gelmez. Yağmurun müjdesi şimşek ve gök gürültüsüdür. Binaenaleyh, insan, çilesi çok bir yolcudur. Hususiyle inananlar için geçilmesi zor tüneller, deryalar ve engeller vardır. Aynı zamanda korkular, açlıklar, fakirlik, hastalık, kaza, belâ, musibet ve kıtlıklar vardır.

“Yoksa siz, daha önce geçmiş ümmetlerin başlarına gelen durumlara m ruz kalmadan Cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlar  yle ezici mihnetlere, öyle zorluklara d  ar oldular, öyle şiddetle sarsıldılar ki Peygamber ile yanındaki m  minler bile “Allah’ın vaad ettiği yardım ne zaman yetişecek?” diyecek duruma geldiler. İyi bilin ki Allah’ın yardımı yakındır.” (Bakara, 2/214)

Durgun sular kokuşur ve buharlaşır, yerini   le bırakır. İşlemeyen demir pas tutar,   r r. Dağların tepesindeki kar buz erir, kendisine şırl şırl, pırl pırl, berrak tertemiz yol bulur, etrafını yeşerterek akar. Neticede nehir olur, g l olur. Dünya rahat yeri değil, hizmet yeridir.

M k fat yurdu  hirettir. şayet dünya rahat yeri olsaydı, Allah, en seçkin kulları olan peygamberlerini burada rahat ettirirdi.

“...Olur ki hoşlanmadığınız bir şey sizin için hayırlı olur. Olur ki sevip arzu ettiğiniz bir şey sizin için şerli olur. Gerçeği Allah bilir, siz bilmezsiniz.” (Bakara, 2/216)

“Herkesin yöneldiği bir cihet (y n) vardır, haydi  yleyse hep hayırlara koşun, yarışın...” (Bakara, 2/148)

Kendini rahata ve rehavete salanların, muhtemel sıkıntılara karşı hazırlıklı bulunmayanların, şana şöhrete, makam mansıba ve şehvete takılma, yollarda dökülüp kalma ihtimalleri kuvvetlidir.

RUHSUZ DÜNYA

Ruhsuz ceset ne ise İslâmsız dünya da odur. Madde mânâ ile güzelleşir. Beden, ruhla; ilim, imanla; dünya, âhiretle; mektep, talebe ve öğretmenle; kışla asker ve komutanla güzelleşir, değer kazanır ve bir mânâ ifade eder. İnsan da Allah'a ve âhirete inananın kendisine kazandırdığı şuur ve yüklediği misyonu yerine getirmesiyle, maddî-manevî değerlere sahip çıkmasıyla ve hizmete gönül vermesiyle, ihlâs, vefâ ve sadâkatıyla davanın derdini, çile ve ıztırabını vicdanında duymasıyla değer kazanır.

Bugün dünya çapında insanın, (müstesnalar hariç) insan olmanın hakkını verdiği söylenemez. Bunlar, umumiyetle şeytan saltanatının pençesinde, bedenî arzularının ve nefsinin esiri ve zebunu durumundadır. Hayatı ve zamanı israf etmenin yanında, saymakla bitiremeyeceğimiz paha biçilmez mevhibelerin kalp, akıl, şuur, el ayak, göz kulak, dil dudak gibi nimetlerin kıymet ve değerini bilememekte Cennet ve Cemâlüllah gibi bir kazanç yolu varken, elemi lezzeti içinde gizli zehirli bir bal hükmünde olan kısacık şu dünya hayatına ömrünü sarf etmekte ve Allah'ın sonsuz nimetlerine karşı da nankör durumuna düşmektedir.

Halbuki rahmeti sonsuz olan Allah (celle cellh); insana doğruyu eğriden, iyiye kötüden, haramı hellden ayırt etme imkânını lt-fetmenin yanında, bunları anlayacak; anlatacak kabiliyetlerle donatmış ve tezyin etmiştir. Bütün bunlara rağmen insan; basiretsiz, şuursuz, kr, sağır ve mecnun gibi yaşamakta, maddî-manevî değerlerini, çıkarları ve menfaatleri için fed etmektedir.

Sırrı teklif olan şu dünyada, sırrı yakalayamamış kişi, kendisine emanet edilen kuvvetle, kabiliyetlerle, adaleti tesis edeceği, gariplerin, yetimlerin sahibi olacağı ve bu yolda hizmet vereceği yerde, mağdur ve mazlumu ezmekte, yuvaları yıkıp, namusları payimal etmekte kullanmaktadır.

Netice itibarıyla hayatın sonu kabre dayanacaktır. Kişi, bütün dost ve akrabalarından, evlad-ı iyalinden ayrılacak, ister istemez tek başına baştığı toprağın altına girecek ve hayatının hesabını vermek zorunda kalacaktır. Fâni bir dünya için, Allah ve Resûlüne, gönderilen hak din olan İslâm'a ve O'nun emir ve yasaklarına baş kaldırıp isyan etmeye değer mi?

Allah (celle cellh) dildir, merhameti sonsuzdur. Rahmeti gadabına galiptir. Tevbe kapıları ardına kadar açıktır. Böyle bir fırsatı değerlendirmek için mübarek Ramazan ayı ne güzel bir aydır. Allah'ın lütufları, kişinin tevecchleri nispetindedir. İnsan, iradesinin hakkını verirse, Allah da lütuflarını gönderir, rahmeti ile muamele eder.

O'ndan uzak kalmak, maddî ve manevî kuraklığın başlamasına sebep olur. Maddî ve manevî bütün musibetlere karşı paratoner olacak tevbe ve istiğfarda bulunarak, O'nun rahmet kapısını şuurluca almak lazım. Öyle bir rahmeti sonsuz Rabbimiz var ki gırtlğına kadar günaha batmış kullarına bile merhamet kapısı sonuna kadar açıktır. Zümer süresi 53. yette Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyor.

“De ki: Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etme-

de ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah bütün günahları affeder. Çünkü O, ğafur ve rahimdir. (çok affedicidir, merhamet ve ihsanı fazladır.)"

Yine Zümer sûresinde, "Size azap gelip çatmadan önce, Rabbinize dönün ve O'na teslim olun, O'na itaat edin. Yoksa yardım göremezsiniz." (Zümer, 39/54) buyurulmaktadır.

Şu misal, dönüşün, kendine gelişin, silkinmenin, Sahibini bulmanın hazzını ortaya koyar. 21 yaşında İslâma uyanmış bir delikanlı Ramazan ayında ilk defa oruç tutuyor. İftara yarım saat kala, bahçeye serilen sofradaki soğuk suya gözlerini dikeyor, sürekli suya bakıyor. Sofra başında bulunanlardan biri, delikanlının çok susadığını zannediyor. İnsanoğlu her zaman aldandığı gibi o kişi de kanaatine aldanıyor. Beyin ve gönül mimarının, "Eyvah aldandık, şu hayat-ı dünyeviyeyi sabit zannettik. o zan sebebiyle bütün bütün zayı ettik. Şu güzeranı hayat bir uykudur, rüya gibi geçti, şu temelsiz ömür bir rüzgâr gibi uçar gider." dediği gibi o da o genç hakkında yanılmıştı. Ezan okundu, haklı olarak Müslümanlar sofrada oruçlarını açtılar. O genç ise bardağındaki sudan bir yudum aldı, onu da yutmadı, ağzında tuttu, tuttu sonra da yuttu ve ayağa kalkıp şöyle seslendi:

– Ey Müslümanlar! Ben yeni Müslüman oldum. Yirmi bir yıldır bu suyu içiyorum ama kıymetini bugüne kadar hiç düşünmedim. Şu an inandığım Allah'a teşekkür ediyorum, emrettiği oruç sayesinde şu bir yudum suyun, hayat olduğunu anladım ve iliklerime kadar hissettim.

Aslında bu manzara hissedişin, duyuşun resmiydi. İftar sofrasındakileri tefekküre sevk eden, duymaya, görmeye yönelten bu tabloydu, doğrusu görmeye değerdı.

Ruh, ceset bütünlüğünün sağlanması için bugünkü Müslümanlar, içinde bulundukları mübarek Ramazan ayının feyiz ve bereketinden istifade ederek, Rabbe karşı kulluklarını sergilemelidirler.

Yaşantılarıyla da insanlara örnek olmalıdırlar. Mü'minler, yer-yüzünde örnek alınarak hidayete vesile olmaya başladıkları gün, ruhsuz yapının dirilişine vesile olacaklardır.

* Bu olayı yaşayan bizzat M.Ali şengül'dr.

SAĞLIK

Her şey gibi hayat ve sağlık da Allah'ın bize bir emanetidir. Spermden insanı programlayan, anne karnında şekillendiren, yaratılanların en eşrefi, en güzeli hâline getiren, sonra can veren, cedit bir şekilde yaratan ve bize teslim eden Allah'tır.

Bu kadar mükemmel, paha biçilmez, meleklerden daha âli yaratılan insanoğlunun, kendisine emanet olarak verilen bu özelliğini koruması ve zâyi etmemesi gerekir. Verilen emanetin kıymetini bilmez ve emanatı suistimal ederse “belhüm edal” tokatını yer, hayvandan da aşağı düşer.

İnsan, ümidini kaybetmeden, düştüğü çukurdan çıkmak için çırpınıp gayret gösterir, Allah'tan özür diler ve tevbe ederse, o zaman Allah da uzanan bir el gönderir. Bu el onu düştüğü yerden çıkarır, aslı değerine yükseltir. Aynen altının çamura düşmesiyle değerini kaybetmemesi gibi.

Bazgunler ve haftalar çeşitli konulara tahsis edilerek gün ve hafta olarak değerlendirilir. Bunlardan bir tanesi de kanser haftasıdır. Kanser ismi bile insana soğuk gelmektedir. Ama ne gariptir ki kansere sebebiyet veren bütün vesilelerden bir kısım insanlar ürkmüyor, korkmuyor, korunma teşebbüsünde bulunmuyor.

Atalarımız; “Mal canın yongasıdır.” demişler. İnsan, enerji sarf ederek, vücudunu kullanarak, kendi emeğiyle mal kazanıyor.

Bundandır ki hiç kimse malını, parasını götürüp kendi eliyle denize atmıyor, elinden alındığı zaman da canı yanıyor. Ne gariptir ki insanoğlu canını malı kadar koruyamıyor.

Mesela sigara, alkol kanserin sebeplerindendir ama onu içiyor ve kullanıyor. Bunun için belli aralıklarla sağlık kontrolü yaptırması gerekiyor ama arabası kadar ona önem vermiyor. Spor yapmıyor, fazla kiloyu risk saymıyor, kontrolsüz bir beslenme uyguluyor.

Kur’ân’da Hz. Allah: “*Yiğın için fakat israf etmeyin.*” (Araf, 7/31) “*Saçıp savuranlar, şeytanların kardeşleridir.*” (İsrâ, 17/27) buyuruyor. Bu emir ve ikazına rağmen; yetimler, garipler, fakirler ve milyonlarca insan açlıktan ölürken p bidonları ekmek ve yemekle dolup taşıyor. Yürekleri sızlatan korkunç bir israfın hayata hâkim olduğunu müşahede ediyoruz.

Üstün olmamız, itibarımızı ve sağlığımızı korumamız, ahlâkî değerlerimize sahip çıkmaya, maddî ve manevî Allah’ın nimetlerine şükürle muamele etmeye bağlıdır. Bu mevzuda hayatımızı yeniden gözden geçirmeli ve ciddi bir muhasebe yapmalıyız.

Şeytan insanı boşluklarından vurur, asırların boşluklarını kapatmak, açılan yaraları sarmak, acıları, gözyaşlarını dindirmek gönüllerin fethiyle olur. Gönüllerin fethi ise acıları paylaşarak azaltmak ve sevgileri paylaşarak çoğaltmakla olur. Yağmursuz toprak yeşermiyor, gözyaşları olmadan l kalpler dirilmiyor. Mü’min, bir hayat boyu sürekli diriltmek için koşmalı ve güldürmek için ağlamalıdır. Tarih boyu bu dâvânın ilesini, sıkıntılarını çekenler gerçekten inanan, mesuliyetini vicdanında duyanlar olmuştur.

İnsan kendini, maddî-manevî emanetleri koruma adına sürekli zorlamalıdır. Sıhhat bunların başında gelir. Beden sıhhatına önem verildiği kadar iman sıhhatına da önem verilmelidir. Her yer ve zamanda sözlerini evirip çevirip Allah’a ve âhirete imana getirmeli, mesuliyet ve mükellefiyetini unutmamalıdır. Aksi hâlede yollarda takılıp kalma ihtimali kaçınılmaz olur.

SEVGİ

Sevgi evrensel bir dildir. O dilin açamayacağı kapı yoktur. Sevgi, Allah için olursa muteberdir. Otlar, ağaçlar, hayvanlar hep bu dilden anlarlar. Tatlı dil, güler yüze her zaman kapılar açılır. Sevmeden sevilemeyiz. Kendimizi sevdirmeden de sevdiklerimizi sevdiremeyiz.

Sevgi mârifetin bağrında gelişir. Mârifetsiz sevginin âhirete hiçbir faydası yoktur. İslâm'da sevmek Allah için olur. Anne ve babalar evladlarını Allah için severler. Çünkü onlar, anne babaya Allah'ın emanetidirler. Evlatlar da anne babalarını severler. Dünyaya gelmelerine vesile oldukları, Allah ve Resûlullahı sevdirdikleri ve saadeti dareyni kazandırdıkları için.

O Allah ki bizi bizden daha çok sever, sevdiği içindir ki varlıkların en güzeli olan insanı yaratmıştır. Bundan dolayıdır ki mü'min de Allah-ı sever. Sevdiği içindir ki O'na itaat eder, tekliflerini reddetmez. Çünkü; bizi de işlerimizi de yaratan O'dur. Duyuran, doyuran, gördüren, koşturan ve konuşturan O'dur. Kalbi saat gibi işleten, mideye iştah verip dünyayı sofraya gibi önüne koyan, dile müfettişlik görevini yaptıran O'dur. Sinir sistemini, kan

dolaşımını, beyin fakültelerini vs. ihsan eden O'dur. Esrarını kavramakta zorlandığınız paha biçilmez aklı, şuur ve idraki de yine O hediye etmiştir. Bütün bu nimetler karşısında O'nu sevmemek O'na itaat etmemek insana yakışır mı?

“Ey insan, nedir seni O kerim Rabbin hakkında aldatan?” “O değil mi seni yaratan, bütün vücut sistemini düzenleyen ve sana dengeli bir hilkat veren.” (İnfitar, 82/6-7)

Âl-i İmrân sûresinde Cenâb-ı Hak, “Ey Resûlüm, de ki Ey insanlar eğer Allah'ı seviyorsanız, gelin bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Ğafurdur, Rahim'dir” (çok affedicidir, engin merhamet ve ihsan sahibidir) buyurur. (Âl-i İmrân, 3/31)

“...Mü'minlerin Allah'a olan sevgileri ise her şeyden daha ileri ve daha kuvvetlidir.” (Bakara, 2/165)

İnsanın en önemli vazifelerinden birisi, Allah'ı tanıyıp O'nu sevmesidir.

O'ndan sonra sevmeye en layık olan, Allah'ın sevip de kâinatı yarattığı, O Zât'ı bizlere örnek ve rehber yaptığı Hazreti Muhammed'dir (sallallahu aleyhi ve sellem).

Allah (celle celâluhû), Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“De ki: Ey mülk ve hâkimiyet sahibi Allah'ım! Sen mülkü dilediğine verir, dilediğinden onu çeker alırsın! Dilediğini aziz, dilediğini zelil kılarırsın! Her türlü hayır yalnız senin elindedir! Sen elbette her şeye kâdirsin!” (Âl-i İmrân, 3/26)

Kalplere iman ve sevgiyi sadece Allah koyar. Tohuma hazırlanmış bir tarla gibi, imana hazır sinelere Hakk'ı anlatma ve sevdirmeye rolünü bize yaptırmaktadır. Biz de birilerinin rehberliği altında hakikate uyandık, doğruyu ve gerçeği öğrendik.

Nazargâh-ı ilâhî olan kalb ile evvela Allah sevilir ve sevilmelidir.

Meşru ve helâl olan her şey sadece O'ndan dolayı sevilir. Allah buyuruyor:

“Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım ve akrabanız, ter dökerek kazandığınız mallar, kesada uğramasından endişe ettiğiniz ticaret, hoşunuza giden konaklar, size Allah’tan ve Resûlünden ve O’nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ve önemli ise... o hâlde Allah emrini gönderinceye kadar bekleyin! Allah öyle fasıklar güruhunu hidayet etmez, umduklarına erdştirmez.” (Tevbe, 9/24)

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuşlardır: “Kimde üç haslet bulunursa, o kimse imanın lezzetini almış olur:

1. Allah ve Resûlünü (sallallahu aleyhi ve sellem) her şeyden daha çok sevmek.
2. Sevdiğini ancak Allah için sevmek.
3. Allah, kendisini küfürden kurtardıktan sonra, tekrar küfre dönmeyi ateşe (Cehenneme) girme gibi kabul edip nefret etmek.”²⁸

Bizi sevmeyenlerle aynı gemide yaşıyoruz. Onlar bizi sevmeseler de biz onları seviyoruz. Çünkü; yaratılan varlıkların en şereflişi insandır. Onların âhiretlerini kurtarma mükellefiyetini yüklenmişiz. Onlar bu gemiyi batırmaya çalışsalar da bizler yüzdürmek zorundayız. Onlar ortalığı fesada vermeye çalışsalar da biz ıslah etmeye gayret göstereceğiz. Onlar yangın çıkarmaya çalışsalar, biz de itfaiyeci olarak söndürmeye çalışacağız.

Sevmek varken kötülük niye! Sevgi bütün işleri âsan eyler.

²⁸ Buhârî, İman 9; Müslim, İman 67.

SIRLI HAYAT

Hayat elle tutulan gözle görülen bir şey değildir. O ilâhî bir emanettir. Ne var ki insanoğlu yolda bulmuş gibi onun kıymetini bilememekte, suistimal edip israf etmektedir. Kişiyi bir musibet, bir hastalık isabet ettiğinde, kıymetini biraz anlar gibi olsa da sıhhatine kavuştuğu veya musibet geçtiği an yine unuttur. Can hulkûma gelip hayata veda edeceği ve âhiret yolculuğunun başlayacağı an anlayacak ama iş işten geçtiği için o anki pişmanlık bir işe yaramayacaktır.

Hayatın bebekliğe, çocukluğa, gençliğe ve ihtiyarlığa bakan yönleri vardır. Ciddi arıza yoksa hayatın ilk iki dönemi anne-baba ve yakınların üzerinde titrediği, şefkâtle bağrına bastığı, yemeyip yedirdiği, giymeyip giydirdiği dönemdir. Gençlik ise yavaş yavaş sorumluluk yüklenilen, hayata hazırlanılan, maddî-manevî değerler yüklenmeye namzet olunan dönemdir. Tabii, iyi yetişmiş, ruh kazanılmış ise. imandan, ahlâktan mahrum, sorumsuz, arzularının esiri bir gençlik için ise dünya, âdeta geçici, aldattıcı, yalancı bir Cennet görünümü arz eder.

Dünyanın yalancı Cennet görünümü; saçların ağarmaya başladığı, bellerin büküldüğü, hastalıkların bedeni sarmaya

başladığı ânâ kadar devam edebilir. O an geldiğinde ise dünyanın fânî, geçici zevklerinin insanı nasıl aldattığını, nasıl bir eğlence ve oyalanma yeri olduğunu fark eder, tabii fark edebilirse. Bu mevzu ile alâkalı asrın manevî mimarının feryatlarına kulak verelim, bakalım ne diyor: “Eyvah aldandık, şu hayat-ı dünyeviyeyi sabit zannettik. O zan sebebiyle bütün bütün zayi ettik. Şu güzeleran-ı hayat bir uykudur, rüya gibi geçti; şu temelsiz ömür bir rüzgâr gibi uçar gider.”

Evet, hayat iman olmazsa uykudaki tatlı veya acı bir rüya gibi geçer gider. Ancak imanla, amel-i sâlihle, haramlardan haşerattan kaçır gibi kaçmakla, bir de bize bu hayatı hediye eden Rabbimizin emirlerine uygun hareket etmekle, bu rüyayı hakiki hayata tebdil etme imkânını elde etmiş oluruz.

Kâinata nazar-ı ibretle bakmak, Esma-i ilâhiyenin tecellisi bulunan rahmet eserlerini okumak, fizik ötesi âleme göre hayatı tanzim etmek suretiyle, ebedî âleme kapılar aralanır. O zaman dünyaya niye geldiğimizin farkına varır, Allah’ın nâmütenahi nimetleri karşısında nankör olmaktan kurtuluruz.

Üzerinde seyahat ettiğimiz şu dünya tayyaresinde, âfâki âleme baktığımızda her an, her zaman bulutların hareketinde, gök gürültüsü ve şimşeklerde, denizlerin dalgalarında, ağaçların hışırtısında, kuşların civıltılarında, güneş, ay ve yıldızların hareketinde, velhasıl zerreden kürelere, semekten sistemlere, her şeyin O’nu dinlemekte, O’nu anlatmakta, O’nun inayeti ile hayatlarını devam ettirmekte olduğunu müşahade ederiz.

Kur’ân-ı Mucizü’l-Beyan’da Cenâb-ı Hak: “Biz gökleri, yeri ve ikisinin arasındaki varlıkları eğlenmek için yaratmadık! Evet, onları hak ve hikmetle, ciddi maksat ve gayelerle yarattık, ama onların çoğu bunu anlamazlar.” (Duhan, 38-39) buyurur.

Dünyaya bir defa geldik, ikinci bir şansımız yok. Biz istediğimiz ve dilekçe verdiğimiz için insan olmadık. Allah diledi. Bizi

yarattığı varlıkların en şereflişi olarak insan ve insanlar içinde de ehl-i iman yaptı. Donanım eksiksiz, elden ayağa, kalpten beyne, ruhtan cesede kadar her şey mükemmel. Binaenaleyh, paha biçilmez kıymet ve değerdeki bu emaneti, bu cevherleri kirletmeden, köreltmeden, bize emanet edildiği gibi tertemiz teslim etme gayreti içinde olmamız gerekir.

Bakmak ayrıdır, görmek ayrı. Kâinatta olup biten bütün hadiselerle göz baktığı kadar, kalb gözü'nün de görmesi, Allah'ın rahmet eserleri üzerinde derin derin tefekkür edip okuması lazımdır. Evet, bakan göz, gören basirettir. Allah dilemeden kimse doğruyu-eğriyi göremez. *“Onların arasında sana bakanlar da var. Fakat gözleri görmeyenlere sen nasıl doğru yolu gösterebilirsin, hele basiretleri de yoksa!”* (Yûnus, 43) ilâhî beyanı bu hakikati ifade etmektedir. Görmekten maksat, tekvini kanunları hallaç edip ibret almaktır.

“Evet, Biz ileride onlara delillerimizi gerek dış dünyada, gerek kendi öz varlıklarında göstereceğiz; tâ ki Kur'ân'ın, Allah tarafından gelen gerçeğin ta kendisi olduğu onlar tarafından da iyice anlaşılacak. Rabbinin her şeye şâhid olması yetmez mi?” (Fussilet, 53) gerçeği de bu hususta yolumuza ışık tutmaktadır.

Allah, inanan inanmayan, kâfir mü'min her kuluna âdil davranmış, eş değerde kabiliyetler, latifeler, uzuvlar lûtfetmiştir. Kendilerine geçici olarak verilen bu emanetleri yerinde değerlendirmek, suistimal etmeden emir ve yasak sınırlarını korumak, insanın iradesine bırakılmıştır. Allah varlıkların en şereflişi ve en güzeli olarak yarattığı kuluna zulmetmez. İnsan kâinata nazar-ı ibretle, Allah'ı hatırlatacak bir nazarla bakamadığı, fizik ötesi âlemleri okuyamadığı gibi, bir de geçici dünya zevkleri ve menfaatlerini elde etme yolunda, nefsinin esiri, şeytanın mel'abesi, oyuncağı durumuna düşerse, kendi kendine zulmetmiş olur.

Kâinatta her şey Allah'ın eser-i sanatı, hâl diliyle konuşan Hakk'ın dilidir. İnsanları imana, amel-i sâlihe, tefekkür ve ibadete, iz'an ve ihlâsa davet eder. İradî olarak kulu Allah'a yaklaştıracak vesileler aramaya sevk eder. Allah Teâlâ, semavî-arzî felaketlerle, ruhî-bedenî hastalıklarla, gelenlerin gitmesi, gidenlerin gelmemesiyle kendisinin ve dünyanın fânî, her şeyin geçici olduğunu bize hatırlatarak hatalardan dönmemizi, günahlardan arınmamızı irade buyurur.

Allah, vakti saati gelince anne-babaya emanet ettiği yavrusunu elinden alır, imtihan eder. Beklenmedik bir anda, gençliğin baharında Azrail (aleyhisselâm) kapıyı çalar. Zelzele, tsunami gibi musibetlerle sebepler sükût eder. İşte o zaman Müsebbibü'l-esbab olan Allah'ın hükmü açıkça cereyan eder.

Karşı koymaya gücümüzün yetmediği belâ ve musibetler gelmeden, çaresi bulunamayan ihtiyarlık ve ölüm gelip çatmadan uyanmalı, tevbe ve istiğfar ile günahlardan temizlenmeli, yıkanmalı ve sonra da Rahmeti Sonsuz'un merhametine sığınmalıyız.

TAŞIDIĞIMIZ MESULİYET

Dünyaya gelen küçük-büyük her varlığın bir rolü, bir vazifesi vardır. Yaratılanların en şerefli olan insanın, en önemli ve birinci vazifesi, Cenâb-ı Hakk'ı tanımak ve tanıtmaktır. El ayak, göz kulak, akıl ve irade olmadan, hayat olmadan hiçbir şey yapılamaz. İnsanın âlet olarak kullandığı bütün bu ve benzeri uzuvları meccanen bize hediye eden Allah'tır. Yaratılan bütün varlıklar, zerreden kürelere kadar her şey O'nun mülkü, O'nun emrinde ve tasarrufundadır.

Dünyada her şey fânî, bâkî olan sadece Allah'tır. Başta insanlar olmak üzere her fânî misafirdir. Bu misafirlik nerede ve nasıl bitecek belli değildir. Hikmetini bilelim, bilmeyelim her varlık bir vazife yapmak üzere buraya gönderilmiştir. Cenâb-ı Hak, her canlı gibi insanları da seviyelerine göre bir işte istihdam edecektir ve etmektedir.

Bu istihdam döneminde insanların başına maddî-manevî neler gelecek, nelerle imtihan olacaklar bilmiyoruz. Onun için Allah akla kapıyı açmış, iradeyi elden almamıştır. Değişik imtihanlara tâbi tutulan ve kendilerine rol verilen insanlar olarak, bize ait sorumlulukları yerine getirmekle mükellefiz. Cenâb-ı Hak bugün böyle takdir eder, yarın bu rolü değiştirir.

Bundan dolayı insanın tâbi tutulduğu bu imtihanı kaybetmemesi, rolünün hakkını vermesi için, rahat ve rehaveti, atalet ve meskeneti terk edip meşru dairede çalışması gerekir. Kanaati acizanem, Rabbimiz ile olan irtibatı sıkı tutmak, nefsin ve şeytanın esiri ve kölesi olmamak için, her an herkesin kendisini kontrol altında bulundurması ve en ağır şartlarda bile, ne yapılması gerekiyorsa, üzerine düşen ne ise onu yapması lazımdır.

Katıyen ye'se düşmeden, nefis ve arzuların baskısı altında kalmadan, akıl mantık ve iradeye birinci derecede rol vererek, Allah'ın emir ve yasaklarına da saygılı kalmak suretiyle, insan başta olmak üzere bütün mahlûkatın hukukuna riayet ederek, zulümden, nifaktan uzak kalarak, şefkât ve merhametin temsilcisi olmaya çalışmalıdır.

Allah'ı hoşnut etmeye ve rızasını kazanmaya her işini vesile yaparak, kişinin kendi işi gibi sorumluluğunu hissedip, mükellefiyetini yüklediği meselenin ciddi bir şekilde hakkını vermesi en önemli vazifesidir.

Bu vazifenin ikincisi, mesuliyetini yüklediği işleri, bir ibadet neşvesi içinde deruhte etmek, herkes için geçerlidir.

Üçüncüsü de Cenâb-ı Hakk'ın; anne babaya “Evlatlarınız hakkında âdil olun.” buyurduğu gibi, raiyeti altında çalıştırdığı insanları, birer evladı, kardeşi gibi görüp, onlara karşı âdilane davranarak, hiç kimsenin hak ve hukukuna tecavüz etmeden haklarına riayet etmesidir.

Çalışan insanlara karşı gayz, kin ve nefretten uzak, âdilane davranmak suretiyle, hizmet ve iş disiplini içinde ve aradaki münasebetleri zedelemeyecek kadar vakar ve ciddiyetle, ama şefkât, merhamet ve mülâyemet içinde bulunmak da buna eklenebilir.

Dördüncü olarak, hayatlarının her karesinden, yaptıkları her işten, Hâkimler Hâkimi Allah huzurunda hesap verecek şekilde

bir tavır ve davranış içinde olmaya mecbur ve mükellef olan insanın hiçbir şeyi zâyi olmuyor, bundan dolayı bütün sırların önümüze konacağı, ekrana yansıtılıp “oku” deneceği bir âleme sevk olduğumuzu unutmamalıyız.

Bütün bunlar gitme mecburiyetinde olduğumuz âlemin ciddiyetini ve sorumluluklarımızı hatırlatması açısından önemli vazifelerdir. Zira dünyada bile bir karakola, mahkemeye davet ettikleri zaman, etten kemikten müteşekkil bir insan karşısında dahi, insanoğlu ne diyeceğinin hesabını önceden yapmaya çalışır.

Binaenaleyh, insan istese de istemese de Allah huzuruna gitme mecburiyetinde olduğundan dolayı, hesabını verebilecek şekilde hayatını kontrol etmek zorundadır. Uhdemize aldığımız devlet ve hizmet müesseseleri mîri malıdır. Milletın malıdır. Onlarda milyonların hak ve hukuku vardır.

Sadece fikir versin diye ifade ediyorum. Geçenlerde bir bacımız tarafından gönderilen bir mektubun içindeki (isimsiz olan bu mektubun içinde 500 ytl vardı) yazı, beni çok etkilemişti. Mektupta: “Hocam ben sizi gıyabınızda tanıyorum, ben felçli bir hanımım, vücudumun yarısı tutmuyor ama o yarım elimle örgü yapmak suretiyle kazandığım bu paraları vakıf hizmetlerine gönderiyorum.” ifadeleri yazılıydı.

Bu bacımızın fedakârlığı hüzünlü bir sevinç üfledi kalbime. Musibetlere paratoner böyle kişilerin fedakârlığı, dünyada Allah’ın rahmetinin celbine vesile, ne muhlis ve muhlise insanlar var dedirtiyor insana. Doğrusu bu olay üzerimde unutulmaz bir iz bıraktı ki hatırladıkça duygulanırım.

İşte böyle insanların hukuku var üzerimizde. Binaenaleyh bu millete ait olan müesseseleri kendi malımız gibi, canımız gibi korumaya ve sahip olmaya çalışmalıyız. Zira bunlar bize emanet edilmiştir.

Hisler katiyen akıl, mantık ve iradelerin önüne geçmemelidir. Zira taşıdığımız mesuliyet, sıradan insanların taşıdığı mesuliyet değildir. Mesela; yabancı bir insan, yaşlı bir zatın kalbini kırsa, o yaşlı zat bir süre sonra bunu unutabilir ama kendi evlatları veya yakınları yaparsa, anne-babanın buna tahammül etmesi ve unutmaması çok zordur. İşte hizmetin sorumluluğunu yüklenenlerin durumu da evladın anne babayla olan durumu gibidir.

Bilmeyerek birisi Allah'ı inkâr etse, tevbe ve istiğfar ettiğinde Allah onu affedebilir. İnandığı hâlde iradî olarak ihanette bulunanların durumu herhalde farklı olur. Çünkü Allah'a inanıp söz verenler, O'ndan gelen maddî-manevî bütün değerleri korumakla mükelleftirler.

Bu gün ehli iman ve Kur'an; gerçeklerden mahrum, dünya ziynetlerine mahkûm bütün insanlara örnek olmak durumundadırlar. Farklı milletler ve insanlar ahlâkî âliye-i İslâmiyeyi temsil edenlere inanıyor ve güveniyor; bu insanları yalancı çıkarmamak için güven ve emniyet duygusunu artırmak ve devam ettirmek gerekir.

Dünya çapında Allah'ın lütfedip başarılı kıldığı eğitim, kültür yoluyla, ticari hayattaki dürüstlikle, güzel ve mükemmel olan İslâm'ı yaşayarak örnek olmak suretiyle insanlığa ulaştırmalı, böylece dinimizin, milletimizin ve devletimizin itibarını hem yükseltmeye hem de korumaya çalışılmalıdır.

Bir konferans sonrası, doksan yaşlarına yaklaşmış, hayatının oldukça zor anlarını yaşayan bir Yahudi âlimi, "Başınız dik olsun. Hiçbir zaman ezilmeyin. Bugün ne Hristiyanlığın, ne Yahudiliğin ne de Budizm ve Hinduizm'in insanlığa vereceği bir şey kalmıştır. Eğer kıyamet kopmadan insanlığın bir defa daha yüzü gülecekse, o ancak İslâm ve onu temsil edenlerle olacaktır. İnsanlığın yüzü âhir zamanda ancak onlarla gülecektir." derken, o dünyaya ümit soluklayan, barış köprüsünü kuran eğitim gönüllüleri ve ümit

kahramanlarını ne kadar önemli vazifeler beklediğini, nasıl bir mesuliyet taşıdıklarını hatırlatıyordu.

Türkçe olimpiyat yarışmaları vesilesiyle dünya gündemine oturan Türk milletinin, dünya çapındaki itibarının her geçen gün artmakta, bütün dünyada bayrağımızın dalgalanmakta olduğunu görüyor ve iftihar ediyoruz. Bütün bu çalışmalarda kahraman Anadolu insanının da büyük emekleri ve fedakârlıkları olduğunda şüphemiz yoktur.

Bugün bütün dünya bu işleri kolaylaştırarak, bu hizmet erbabını bağırlarına basıyorlarsa, ciğerpare evlatlarını, güvenerek onların açtığı okullara teslim ediyorlarsa, demek ki memnunnlar. Kamboçya, Vietnam, Laos ve Burma gibi ülkelerde bile, bu hasbî ve fedkr ruhlar okullar açtı, güven telkin ettiler ise demek fitrat-ı beşere en uygun olan bu güzelliklerden kaynaklanmaktadır.

2007 Nisan ayında Tuskon'un Pasiad'la ortaklaşa yaptıkları Pasifik İş Adamları programına iştirak eden iş adamları ve bakanlar; Türk milletinin oralarda açmış olduğu okullar için teşekkür edip memnuniyetini belirtiyor ve "ocuklarımızı sizin ğretmenlerinize teslim ettik." diyorlar. Bugün dünyanın birçok yerinde ekonominin alt yapısını oluşturan gönüllüler hareketinin eğitim seferberliği, tescilli bir marka gibi güven oluşturmuştur.

Eğitimdeki yatırım ve alt yapı yavaş yavaş kaliteli insan unsurunu netice verdiği gibi, insan unsuru da ticari alt yapıyı oluşturacaktır. Bugün ticari hayattaki alt yapı ve başarı bunun ispatıdır.

Bu noktalara kolay gelinmemiştir. Gittikleri ülkelerde çok öğretmenler ölümle burun buruna mücadele vermişlerdir. İnsanlığın saadeti adına, gelecek neslimize sevgi ve kardeşlik dolu bir dünya bırakabilmek için bütün bu zorluklara katlanmışlardır.

Biz ahlâkımızın güzelliklerini bütün insanlıkla paylaşmak zorundayız. Biz dünyada, dünya için yaşamıyoruz. Dünya her şey değil, burada misafiriz. Ölümsüz ve ebedi dostlar diyarına hazırlanmak durumundayız.

Başımıza gelen bütün sıkıntılar kendi kusurlarımızdan kaynaklanmaktadır. Bütün güzelliklerin ise her hareketimizin tesbit edildiğine ve bunların hesabının sorulacağı güne inanmakla elde edileceğine inanıyoruz.

Kalbi ile Allah arasındaki engelleri kaldırma gayreti içinde bulunan inançlı bir insanın, kimsenin ne malında, ne canında ne de namusunda gözü olamaz. Meşru ve helâl yollarla çoluk çocuğunun rızkını, bir çorbayla da olsa devam ettirmeyi düşünür. İş hayatında helâl kazanç için dürüst çalışmayı esas alır.

Allahu Teâlâ Hazretleri, insanı spermden, meyveyi ve ağacı çekirdekten yaratıyor. Hz. Âdem'den Hz. İsa'ya kadar her peygamberde mucizeler yaratmış ve Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) şahsında da binlercesini göstermiştir. Mesela O'nun anında diktiği ağacın meyvesi görülmüştür. Allah buna muktedir, her zaman, her yerde, her şeyi yaratabilir ama Cenâb-ı Hak, kudretine perde yaptığı sebepler tahtında tedricilik sistemini uyguluyor. Biz de bu sisteme uygun hareket etmek durumundayız. Cenâb-ı Hakk'ın ekstradan ikramı, ihsanı olmadan hiçbir işte Sünnetullah'a aykırı bir iş başarılamaz. Biz, sebepler tahtında üzerimize düşen vazifeleri, kendi işimiz gibi doğru bir şekilde yapmak, milletimize ve ekonomik hayatımıza katkıda bulunmak zorundayız.

TEBLİĞDE DERİNLİK

Fetret devri, cehâletin insanlığı kasıp kavurduğu, ahlâkî zaafın emniyet ve güveni yok ettiği, zillet ve sefaletin, kin ve nefretin ufku sarıp kararttığı bir devirdir. O devir ki çocukların sevgiden, şefkâttten, ihtiyaçların hürmet ve saygıdan, kadınların her türlü hak ve hukuktan mahrum kaldığı, kuvvetlinin zâlim, zayıfın mazlum ve esir olarak yaşamaya mahkum edildiği bir devir.

Cehaletin ruhları sardığı her dönemde, her şeyi yaratan, yaşatan, sevk ve idare eden; kâinatın sahibi, mâlikî ve hâkîmî olan Rabb'ül- âlemin, her devirde yolunu şaşıran, istikametini kaybeden kullarının ufkunu aydınlatmak, onları sırat-ı müstakîme yönlendirmek için binlerce peygamberler ve rehberler göndermiştir.

Cenâb-ı Hak, âhir zamanda yolunu, yönünü yitirmiş, huzur ve güvenini, mal, can ve namus emniyetini kaybetmiş, bedenî arzularının altında ezilen kullarına, dünya ve âhiret mutluluğunu, ebedî saadeti bir defa daha tattırmak için, bedeviyet ve cehaletten kurtaracak, medeniyet ve gerçek insanlık ufkuna yükseltecek Nebiler Sultanı'nı, hükmü kıyamete kadar geçerli Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ı tebliğ etmek üzere göndermiştir.

Cenâb-ı Hakk'ın kullarına olan şefkât ve merhametinin en son temsilcisi bulunan, İnsanlığın İftihar Tablosu Efendimiz Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Âdem'le başlayan tevhit davasını sinelere yerleştirme adına mükemmel bir alt yapı oluşturmuştur.

İkra' emri celiliyle omuzuna yüklenen sorumluluğun altında iki büklüm olan Nebiler Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), aynı zamanda çile ve ızdırıp içinde kıvranıyor, hakaretlere maruz kalıyordu. Efendimiz'in i'lâ-yı kelimetullah yolunda çektiği bu sıkıntılara karşı Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyor: “Şimdi, bu söze (sözlerin en güzeli Kur'an'a) inanmazlarsa, demek sen onların ardına düşüp nerdeyse kendi kendini yiyip tüketeceksin.” (Kehf, 6)

“Onlar iman etmiyor diye üzüntüden nerdeyse kendini yiyip tüketeceksin.” (Şuara, 3)

“Size kendi aranızdan öyle bir peygamber geldi ki zahmete uğramanız ona ağır gelir. Kalbi üzerinize titrer, mü'minlere karşı pek şefkâtli ve merhametlidir.” (Tevbe, 128)

Kalplere imanı sadece Allah koyar. Her şey O'nun kudret elindedir. Allah dilediğine verir, dilediğini alır, azizi zelil, zelili de aziz yapar. Peygamberler dahil hiç kimse, evladı, sevdikleri de olsa, onların kalbine iman, sevgi koyamaz. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Efendimiz'in (aleyhissalatu vesselam) vazifesi de tebliğdir, temsildir.

Bize düşen, Efendimiz'in tebliğ ettiği emirlere harfiyyen riayet etmek, men ettiği şeylerden de yilandan, akrepten kaçır gibi kaçmak olmalıdır. Fâni ve geçici hiçbir şeye takılıp kalmamak, dünya karşısında eğilmemek, arzuların esiri olmamaktır.

İnsanlığın battığı, tükendiği yerde yatılmaz. Habibim kalk uyar insanları, sıcak döşeklerde yatmakla olmaz bu işler. Allah'ın sana gördüreceği vazifeleri hakkıyla yerine getir. “Ey örtüye bürünen! Ayağa kalk ve insanları uyar.” (Müddessir, 1, 2)

Evet, Muhammedî ruhla ikinci diriliş gerçekleşecektir. Allah'a ve Reslllah'a vefâ borcunu ödeyen yiğitlerden olma gayreti bize düşmektedir.

Tebliğde derinlik, kullukta samimiyet, davada vefa ve sadakat, Allah'ın inayetinin davetcisidir. Dünya ve âhiret mutluluğu da buna bağlıdır.

TEHLİKE HUDUDU

“Mal canın yongası” derlerdi büyüklerimiz. Çocukluğumda, “Nasıl mal canın yongası olur?” diye düşünürdüm. Şimdi anlıyorum ki can vermeden, enerji sarf etmeden, terleyip yorulmadan mal elde edilmiyor. İnsan gençliğini, ömrünü veriyor bir ev, bir dükkân ve araba sahibi olabilmek için. Ne sıkıntılar, ne zahmetler çekiyor, ne korkunç fedakârlıklarda bulunuyor, bunlara kavuşabilmek için. Biraz rahat edeyim diyeceği tam bu anda, bu defa hastalıklar ve ihtiyarlık kapısını çalıyor. Başım, dişim, belim derken insanın canı kadar sevdiği, hasretiyle yandığı, başta İnsanlığın İftihar Tablosu Efendimiz’le (sallallahu aleyhi ve sellem), anne babasıyla ve bütün dostlarıyla buluşmasına en büyük vesile olan Azrail aleyhisselamı karşısında buluyor. İşte dünya böyle.

Ya âhiret... Evet, âhiret de burada kazanılacaktır. İnsanın, onu kazanabilmesi için, dünyayı âhiretin tarlası olarak değerlendirip yaptığı ve yapacağı her işini, gençliğini ve ömrünü, Allah’ı hoşnut ve Resûlullah’ı memnun edecek şekilde meşru ve helâl dairede tanzim etmesi gerekir. Allah-u Zülcelal Hazretleri, “*Allah, karşılık olarak Cenneti verip mü’minlerden canlarını ve mallarını satın almıştır...*” (Tevbe, 111) buyurmaktadır. Nefis ve malı satmak demek,

bunları Allah'ı hoşnut ve razı etmek için, iman ve Kur'ân hizmetinde değerlendirmek demektir.

İnsanın dünyada mutlu ve âhirette huzurlu olması için, ücretsiz, zahmetsiz şu hayatı bahşeden ve hayata lüzumlu bütün malzemeleri; su, toprak, hava ve güneşi, sayısız ve hesapsız nimetleri mevsim be mevsim taze taze lütfeden Rabbimiz Allah (celle celâluhü) buyuruyor ki *“O’dur ki yeryüzünde bulunan her şeyi sizin için yarattı.”* (Bakara, 29)

“Ey insanlar! Hem sizi hem de sizden önceki insanları yaratan Rabbinize ibadet ediniz. Böyle yapmakla her türlü zarardan korunmayı ümit edebilirsiniz.” (Bakara, 21)

“O Rabbiniz ki yeryüzünü size bir döşek, göğü de bir kubbe yaptı. Gökten yağmur indirip, onunla size rızık olarak çeşitli mahsuller çıkardı. Öyleyse siz gerçeği bilip dururken sakın Rabbinize eş koşmayın.” (Bakara, 22)

Allah'ın emirlerine muhalefet, insanı tehlike sınırına çekebilir. “Her günaha küfre giden bir yol vardır.” gerçeğinden yaklaşılarak, günaha hayat tanımamak, derhal tevbe etmek, istiğfar etmek suretiyle, şeytanı sevindirip gadab-ı ilâhîyi celbedecek sınırdan uzaklaşıp Allah'ın sonsuz rahmetine sığınmak gerekir.

Hazreti Âdem, sürçtüğünü, yanıldığını, ayağının kaydığını fark ettiği an, derhal nefsinde zulmettiğini itiraf edip, özür diledi ve Cenâb-ı Hakk'a şöyle iltica etti.

“Ey bizim Rabbimiz, kendimize yazık ettik. Şayet sen kusurumuzu örtüp bize merhamet buyurmazsan, büyük kayba uğrayanlardan oluruz.” (A'raf, 23)

Önemli olan hata ve cürüm işledikten sonra, derhal pişmanlık duyup Allah'ın rahmetine sığınmaktır. Bu bir mü'min sıfatıdır.

Takva duygusu, “Emirlere itaat ve yasaklardan kaçmaktır.” Hayâ hissi ise utanmak, örtülmesi gereken yerleri örtmektir.

Namusunu korumak, nefsini ve neslini her türlü erozyon yuvalarından uzak, sağlıklı bir şekilde devam ettirmek çok önemlidir. Zira fert, aile ve toplumun dünya ve âhiret mutluluğu buna bağlıdır. Onun için Kur'ân-ı Azimüşşan en güzel elbisenin takva (Allah korkusu) elbisesi olduğuna dikkat çekmekte, “Unutmayın en güzel elbise, takva elbisesidir.” (A'raf, 26) buyurmaktadır.

İmanın nurlu beyanı ve ışığından, iradenin pervaz eden kanatlarından istifade ederek, her an ve her yerde, her şeyimizi gören, işiten Rabbimize hesap vereceğimizi unutmadan, “Ey insan, nedir seni O kerim Rabbin hakkında aldatan?” (İnfitâr, 6) sorusunu düşünerek yaşamak, bizi büyük mesuliyetten kurtaracaktır, inşaallah.

TEMSİLDE CANLILIK

Günümüzde canlı ve hareketli bir ruhla, maddî-manevî büyük fedakârlıklarla, yeniden sahabe hayatını ihya etme gayreti içinde yıllardır çırpınan adanmış ruhlar, kendilerini iman ve Kur'ân hizmetine adanmışlardır.

Elbette bu ifade edildiği kadar kolay olmamıştır. Sürgünler, işkenceler, gözyaşları, dünya nimetlerinden mahrumiyet, fikir çileleri ve çekilen ızdıraplarla, asırlardır hasreti çekilen bir mefkûrenin temelleri atılıp alt yapısı oluşturulmuştur.

Bu duygu ve düşüncenin yaşatılması ve gelecek nesillere aktarılması; düşünce ile aksiyonu, ihlâsla uhuvveti, sadakâtla fedakârlığı, beklentisiz olma ve adanmışlığı gerektiriyor. Hızlı adımlarla değil, teenni ve sabırla hareket etmek, gayz, kin ve nefretle değil, kalp kırıp gönül yıkmakla değil, şefkât, merhamet ve sevgiyle kucaklamak, gerekirse yüzünü yere koyup tevazu ve mahviyetle, toprak gibi gül bitirmekle olmalıdır.

Allah (celle celâluhû) için hizmeti, kendine dâva ve mefkûre eden, dâvası için yanar dağlar gibi feryat figanlarla, bunun da tezahürü olan gözyaşlarıyla, hicret ettiği ülkelerde hem milletimizin, hem insanlığın geleceği adına binlerle sulh adacıkları kurma

gayreti içinde bulunan, milyonlarca hayrül halef nesiller yetiştirmek için koşturan bu adanmış ruhların bir tek gayesi vardır. O da i'lâ-yı kelimetullah ve Allah'ın rızasını kazanmaktır.

Bu yolda; onların dünya zevki ve rahatı, makam mansıp derdi, şan şöhrat duyguları, gurur kibir zaafı, kin ve nefret derdleri olmamıştır.

Hız. Âdem'den Efendimiz'e kadar gönderilen ilâhî mesajları, insanlar orijiniyle koruyamamış ve muhafaza edememişlerdir. Batı dünyası boşluklarını rasyonalizm, pozitivism gibi düşüncelerle gidermeye çalışırken, doğu bloku ise gayri fitri olan sosyalizm, komünizm gibi düşüncelerin etkisinde kalmışlardır. İnsanlık fitrat-ı asliyesini bulabilmek için hâlâ arayış içerisinde.

Halbuki insanlığın her türlü ihtiyacına Allah'ın en son mesajı Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan cevap vermektedir. Önemli olan O'nu doğru anlamak ve hayata taşımaktır. Bunun için ilâhî mesajı bütün güzellikleriyle insanlığa temsil yoluyla ulaştırmak ehl-i imana bir vecibedir.

Bugün aczimize zaafımıza binaen, Cenâb-ı Hak bunu kısmen bizlere lütfetmiştir. Fakat, az da olsa fay kırılmalarının, ümitleri ye'se çevirdiği söylenmektedir. Bu arzuların ve eksikliklerin telâfisi için, ehl-i iman ve kutsîler biraz dışını sıkarlarsa, inşaallah her türlü engelleri aşacak, dinlerini dünyaya feda etmeyecek, örnek bir hayatla, sahabe ruhunu temsil edeceklerdir.

Onlar, Allah için birbirlerini sever, dâva, duygu ve düşünce sine kilitlenir, dünyaya dalmaz, hiçbir şeye alet olmaz, tebliğ ve temsilde kusur etmezlerse, Allah, başlattığı bu hizmeti devam ettirir.

Adım adım, nefes nefes bütün ömür dakikalarımızı bu iman ve Kur'ân hizmetine adayarak şu fâni dünyada basit şeylere takılıp kalmadan, bu yüce ve kutsî mefkûreyi temsil etmeliyiz.

UFUK İNSAN

Mü'min gururdan, kibirden, gösterişten uzak, düz, sıradan bir insandır. O rütbesiz bir erdir. Makamlar, rütbeler, servetler onun için bir şöhet-i kâzibedir. Dil, din, ırk ve renk ayırmadan insana insan olduğu için değer verir. Onlara yardım etmeyi, hizmet vermeyi en büyük şeref telâkki eder. Bu yolla Allah'ın rızasını aramak ve kazanmak onun için en büyük bir nimettir.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): “Her insan hata edebilir. Hata işleyenlerin en hayırlısı tevbe edenlerdir.” buyuruyor. Allah (celle celâluhu) günah işleyip tevbe edenleri kapısından kovmamış, bir anlık sürçme ve düşmeden sonra doğrulup kulluğuna devam edenler kaybetmemişlerdir. Hata ve günahı ısrar edenlerin âkıbeti tehlikeli olabilir.

“Size azap gelip çatmadan önce, Rabbinize dönün ve O’na teslim olun. O’na itaat edin. Yoksa yardım göremezsiniz. Size azap farkına varmadığınız yerden ansızın gelip çatmadan önce Rabbiniz tarafından size gönderilen hükümlerin en güzeline tâbi olun.” (Zümer, 54-55)

İlâhi davet ne zaman vukû bulacak belli değil, insan ölüme ve âhiret yolculuğuna her zaman hazır olmalı, beyaz poplin gibi içi-

dışı temiz bir şekilde öteden gelecek dâveti beklemelidir. İnsan, duygu ve düşüncesini berrak ve tertemiz tutmalı, günahın azını bile semtine sokmamalıdır.

Canlı ve temiz kalmanın bir yolu da Allah ve Resûlullahın adının cihana duyurulması ve sevdirmesi mevzuunda dertli olmaktır. “Herkes Allah’ı tanısin, herkes Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile tanışsin. Bu koca dünyaya İslâm’ı nasıl anlatırız, Allah ve Resûlullah’ı nasıl sevdendiririz, insanları dalâlet ve küfürden, bedeni arzusunun ve şeytanın esaretinden nasıl kurtarırız?” gibi sorular, duygu ve düşünce yapımızı sarmalı. Kıyamete kadar Allah’ın ve Resûlullah’ın adını yüceltme vazifesi bir an bile olsa unutulmamalıdır. Varislere, gelecek nesillere, maldan daha ziyade bu şuur miras bırakılmalıdır.

Kalbdaki iman, bir trafik memuru gibi duygularımızı Allah ve Resûlüne yönlendirmeye, kafadaki ilim, dünyayı çok iyi tanımamıza ve anlamaya, vücuttaki potansiyel enerji, ebedi saâdeti kazanmaya sarf edilmelidir.

İslâmi aşk ve heyecan; bağırıp çağırma, yakıp yıkma, kin ve nefret duyma, başkalarının kusurunu görüp tenkit etme değildir. O, hiç yorulmadan duraklamadan, gönlünün ilhamlarını başkalarına boşaltma, ümitsizliğe düşmeme, Allah’ın yarattığı her kulu muhterem bilme, çağrı, konjonktürü ve muhatapları gözeterek uygun bir üslûpla herkesin iman nuruyla aydınlanması için gayret göstermedir.

Mü’min, kâinattaki her şeyde Allah’ı gösteren bir işaret bulur ve bulmalı ve onları âhiret kazancına vesile yapmalıdır. Hayat O’nunla irtibatlı olursa hayattır. İnsan her zaman Allah’a muhtaçtır. O’na muhtaç olduğunu fark etmekte başka bir güzellik vardır. Her vesileyle O’na el açmak her şeyi O’ndan dilenmek “Yalnız sana ibadet eder yalnız senden medet umarız.” (Fatiha, 5) dediğimizin, (hem de günde 40 defa) şuurunda olmak ne güzel

bir kulluk. Samimi bir kul, Rabb'inden sürekli kalb ve ruh istikameti istemelidir.

Hâlis bir mü'mine yakışan, sadece Allah'ın rızasını gözeterek amel etmeyi, hizmette koşmayı, engellere takılıp kalmamayı bir namus meselesi bilmesidir.

Allah'a olan imanımızı sürekli yenilemeliyiz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem): "Lâ ilahe illallah ile imanınızı yenileyiniz." buyuruyor. Çünkü seneler geçtikçe, insan yaşlandıkça bazı arzular, cismaniyete ait bir kısım istekler belirir. Çok temkin ve dikkat istiyor. O'nu anlatmak, sevdirmek ve İslâm'ın îlâsına çalışmak gibi bir kulluk vazifemiz varken, dünyevi başka hedefler edinmek, dünyayı âhirete tercih etmek demektir.

Her geceyi "Bu gece benim son gecemdir." şeklinde kabul etmenin, bedenî ve dünyevî arzuların aşılmasında önemli rol oynayacağı kanaatindeyim.

Mü'min denge insanıdır. İfrat ve tefritten uzaktır. O her yerde her zaman izzet-i İslâmiye'yi korumakla mükellef olduğunun şuurundadır.

Mü'min dünyaya ait her şeyini âhiret için değerlendiren talihli bir insandır.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem): "Mü'minlerin en kâmil ve olgunu, ahlâk bakımından en güzel olan, başkalarıyla en iyi geçinendir." buyuruyor.

Evet, "Ahlak iledir kemâl-i âdem, ahlâk iledir nizâm-ı âlem."

ÜMİT BURCU

İslâm, ilâhî bir nimettir. Emir ve yasakları, insanın mutluluğunu ve saadetini temine matuftur. İslâm'ın, insan için nimet olması, emir ve yasaklara saygılı olunmasına ve bunların uygulanılmasına bağlıdır.

Organları tam, eksiksiz olan insan, sağlıklı ve bütün insandır. Allah, uzuvları nasıl mükemmel yaratmışsa, dini de emrettiği şekilde yaşamak lazım ki kolu kanadı kırılmasın.

Dini vicdanlara hapsedip, namaz, oruç gibi emirler terk edilir, haram-helâl tanınmaz ise işte o zaman o din, kolu kanadı kırılmış, uzuvları özürlü bir insana benzetilmiş olur.

“İşte bugün sizin dininizi kemâle erdirdim ve üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Sizin hakkınızda hoşnutluğumu İslâm'a bağladım.” (Mâide, 3) ilâhî beyanında ifade edildiği gibi, dinin bütün prensipleri fitrat-ı beşere en uygun şekilde tanzim edilmiştir. Önemli olan dünya ve âhiret saadetimizin kaynağı olan Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'a uygun olarak hayatımızı tanzim etmektir.

Dinin tamamiyetinin diğer bir yanı da sabırdır. Maddî-manevî engellere karşı sabırla mukabele edip, makama servete, şöhret ve

ehvete takılmadan çizgiyi korumak, vefâ ve sadakâtle yürümek, maksuda ulaşmaktır. Mü'min, inancını makama çıkarlara bağla-
madan engelleri açmalı, emredildiği gibi ilâhî prensipleri kabulle-
nip yaamalıdır.

Tarlayı süren ama tohumu atmayan zrra, hasat yapma hakkı-
nı kaybetmiştir. Aynen yle de İslâm bir bütün olarak ele alınma-
lı, yaanmalı ve insanlar için gönderilen o ilâhî nimetten eksiksiz
istifade edilmelidir.

İslâm'ı böylesine aklıyla, kalbiyle, ruhuyla iradî olarak kabul-
lenen insan, davasına sadıktır. Davasına sâdik olan inancını yaa-
mada, aile ortamında, hizmet anlayışında da sâdiktır. Bu mevzu-
da en güzel rnek Reslllah'tır (sallallahu aleyhi ve sellem). Çünkü sıdk,
Peygamberlik sıfatıdır.

Efendimiz, mkemmел bir insandır. En güvenilir, en emin bir
insandır. Henüz risâlet şerefine ermeden bile herkes en kıymet-
li eylerini, parasını, namusunu O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) emanet
eder ve etmek isterdi. Onun için O'na 'Muhammedl Emin' de-
milerdi. O emniyette ve zirvede örnek insan olarak gösteriliyor-
du. Emin insan, emanete hıyanet etmeyen, davranışları ve sözle-
riyle herkese emniyet telkin edendir.

Mkemmел insanın bir diğer vasfı da tebliğdir. İlây-ı Keli-
metllah'tır. Nam-ı Celil-i ilâhîyi, Muhammedî ruhu muhtaç g-
nllere ulatırmaktır. Mkemmел ve ideal mü'min aynı zamanda
Peygamber mantığı, fetânet ruhu ile hareket eder. Kalbini, aklını,
iradesini, ruh ve letâifini bir arada mütâla eden, insanı bir bütün
olarak değerlendiren insandır.

Bütün bu sıfatlar Nebiler Sultanı'nın olmazsa olmaz vasıf-
ları ve özellikleridir. Bugün, mkemmел ve ideal bir mü'min de
ahlâk-ı ilâhî ve ahlâk-ı Peygamberi ile bu dâvayı, bu sıfatlarla tem-
sil eder ve etmelidir.

Bugün bütün mü'minlere Allah'ın emaneti olan Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyanı hayata hâkim kılmak, yaşamak ve yaşatma yolunda, gelecek nesillere örnek olmak hususunda peygamber sıfatlarıyla mücehhez gönül erlerine, ruh mimarlarına büyük sorumluluk düşmektedir.

Bu mesuliyetin, sorumluluğun ağır baskısından kurtulabilmek için, hayatı yeniden gözden geçirmek; fert, aile ve toplum olarak sağnak sağnak üzerimize yağan nimetlerin kendi cinsinden olmak üzere şükrünü eda etmek gerekir. Güveni sarsacak, her türlü tavır ve davranıştan haşarattan kaçır gibi kaçılmalı, sürekli Allah'ın kontrolü altında bulunulduğuna inanarak, korku ve ümit içinde hayatı dengelemeye çalışmalı, konunun ve iradenin hakkı verilmelidir.

Ümidini kaybeden insan çöker. Hayatın en ağır şartları altında yaşayan öyle insanlar vardır ki onları yaşatan ümitleridir. Ümidin kaynağı ise imandır, ahlâktır, sabırdır.

ÜMİT NESLİ

Kışın bütün şiddetine rağmen çile ve ızdırıp içinde kıvrana-rak, özlenen bahar güllerine ait tohumların, dünyanın her yerinde yeşermeye başlayıp, meyve verir hâle gelmesi ehl-i iman ve iz'anı sevindirirken, birilerini de fevkalade rahatsız etmekte ve huzur-suz hâle getirmektedir.

Sevgi, şefkât ve merhameti temsil edenler, kendilerinden daha ziyade insanlığı, gelecek neslin mutluluk ve huzurunu düşünen-ler, kafası kalbinden daha aydın, kalbi kafasından daha nurlu ne-silleri yetiştirme adına var güçleriyle çalışmaktadırlar.

Memleket ve milletimizin itibarı, maddî-manevî ihyası, ye-tiştirilecek bu ümit nesline bağlıdır. Bu neslin yetiştirilmesi adına evini, yurdunu, yuvasını, ana-babasını ve bütün sevdik-lerini terk ederek, soğukta-sıcakta, gece-gündüz, kadın-erkek fedakârca koşturan insanlarımız var. Bugün dünyanın her ye-rinde, insanlığın yüzünü güldürme, sevgi tohumlarını gönüllere aktarma, ilim irfan yuvaları açıp insanlığın en büyük düşmanı olan cehaletten kurtarma gayreti içinde çırpınanları gördükçe, aşkımız, şevkimiz, gayretimiz artıyor ve sinelerimizde unutul-maz hatıralar bırakıyor.

Dünyanın birbiriyle gırtlak gırtlığa boğuştuğu, birbirine acı-masızca tuzaklar kurduğu, zâlimin kendi çıkarları ve menfaati uğ-runu mazlumu ezdiği bir dönemde onların, gece-gündüz, kar-kış

demedi koştuklarını, çalıştıklarını, Allah'ın omuzlarına yüklediği ağır mesuliyetin hakkını vermek ve sorumluluktan kurtulmak için çırpındıklarını görüyoruz.

Onlar, başka insanların eksiklerini ve kusurlarını aramaktan daha çok, kendilerini kontrolden geçirip, kalplerini gayz, kin ve nefretten temizlemek suretiyle günaha, gıybet, harama tenezzül ve tevessül etmeden, misafir oldukları şu dünyada iman, ibadet ve hizmet aşkıyla Allah'ın rızasına kilitlenerek bulundukları konumun hakkını vermek suretiyle, Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaya çalışmaktadırlar.

Onların yaptıkları bütün fedakârlıklar, çektikleri bütün çile ve ızdıraplar menfaat karşılığı değil, Allah'ın rızası ve insanlığın saadeti içindir. Onlar dün nasılsa, bugün de yarın da aynıdırlar. Dünyanın şan ve şöreti, lezzet ve zevkleri onları aldatamayacaktır.

Onlar yaptıkları her işte ve hizmette, Allah'ın inayeti olduğuna inanır ve kendilerini bir figüran olarak görürler. Aklî, mantıkî boşluk bırakmadan, dinin ruhundan akıp gelen mülahazalara göre, Resûlullah Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) rehberliğinde hayatlarını tanzim ederler. Bu yolda başlarına bir sıkıntı gelirse onu Allah'tan bilir, sabreder, bir güzellikle karşılaşarlarsa, "Ben ettim, ben başardım." demez, bunu Allah'ın bir ikramı, bir ihsanı bilir, şükrederler.

Şirk, Allah'ın inayetinin kesilmesinin en büyük engelidir. Ama mü'minler için en korkulan gizli şirkdir. Hizmette bugün gelinen noktanın Allah'ın bir lütfu olduğu unutulmamalıdır. Kalbe imanı, sevgiyi koyan Allah'tır. Bu inançla hayatımız da-ima kontrol altında tutulmalı, kaymamak için ciddi durulmalı, dua edilmeli, vefa ve sadakat korunmalı, çevreye itimat ve güven telkin edilmeli, hayalimiz bile günahattan arındırılmalı, yol kesen gulyabanilerden sakınılmalıdır. Zira bugün her sokak

başında kötülük fareleri faaliyet içindedirler. Onların bütün düşüncesi gemiyi ve içindekileri yok etmektir.

Yıkımı yol olarak tercih edenler karşısında, mit neslinin tavrı, hizmetin teli ve terakkisine zemin oluşturmak ve üzerine düşeni yapmaktır. zerine düşeni yapmazsa, hizmetin teli ve terakkisine veya zillet ve sefaletine sebep olabilir.

Rabbimiz bizleri hizmette zillet ve sefalete düşmekten korusun.

ÜSLÛPDAKİ İNCELİK

Hayat, acısıyla tatlısıyla devam ediyor. Bir kısım boşluklar, üslûp hataları hayatı menfî bir şekilde etkiliyor, yanlış yorumlara sebebiyet verebiliyor. Bu tür yanlış yorumların neticesinde, fert, aile ve toplumlar çok şeyler kaybediyor.

Fertlerin hayırlı, mutlu ve huzurlu hâle gelmesi, ailenin sevgi ve muhabbetle dolması, toplumun güven ve itimada kavuşması, içtimâî yapının temelini teşkil eden esasların sağlam olmasına bağlıdır.

Bu disiplini sağlayan, şekillendiren Kur'ân, “*Siz insanlar arasında en hayırlı ümmet oldunuz. (çünkü) Siz iyiliği emreder ve her türlü kötülükten de nehyedersiniz.*” (Âl-i İmrân, 110) buyurmakla, başta iman esasları olmak üzere yapının temel eşaslarına dikkat çekmektedir.

Asırlarca insanlığa ışık tutmuş bu millet, manevî dinamiklerini kaybede kaybede ayaklar altında zillet ve sefaletle mahkûm hâle geldi. Yeniden dirilme, ayağa kalkma yine kendi gayreti ile olacaktır. Kararmış âlemlerin aydınlanması, solmuş bahçelerin yeşermesi, “Siz kendinize bakınız...” buyuran Kur'ân'a kulak vermeye bağlıdır.

Gönüller fethedilmeden, mutluluk elde edilemez. “Medenilere galebe ikna iledir.” prensibi günümüzde geçerli, rağbet edilen bir düşüncedir. İkna edilmeden kaba kuvvetle netice almak artık mümkün değildir. Toplumda yaşanan acı hadiseler bunun en canlı örnekleridir.

Samimiyetine inandığım, nesli düştüğü çukurdan kurtarma gayreti içinde bulunan, maddi-manevî kendini bu işe adayan bir eğitimci kardeşimiz, “Her şey en güzel temsil edilsin, hata kusur olmasın, çekilen emekler zayi olmasın.” mülahazasıyla emri altında çalışanları sıkıştırıyor. Onlar da bu çok sevdikleri amirlerini kırmamak için hep kaçıyor, ona görünmemeye gayret ediyorlar.

O da bu harekettten fevkalade rahatsız oluyor, çok ciddi sıklıyor. Bir gün hâlini bana arz edince, ona; “Bu gençler, senin evladın yaşında. Ben onlarla konuştum. Sırf seni kırmamak, üzmemek için kaçıyorlar. Sen müsait bir zamanında bu gençleri topla ve de ki, “Arkadaşlar sizin emsalleriniz plajlarda, kumarhanelerde, içki sofralarında, ömürlerini tüketiyorlar. Siz ise gençliğin baharında dünya zevklerini, eğlencelerini terk etmiş, cehaletten ilme giden yolların açılmasına, neslin zillet ve sefaletten kurtulmasına gayret ediyorsunuz. Madem yle, şu işi daha sıkı tutup daha iyi temsil edelim. Bakalım ne diyecekler ve ne yapacaklar?”

Yönetici, bu görüşmeden sonra arkadaşlarını topluyor ve grşlenleri aynen uyguluyor. O kaçan gençler, öğretmenler, başına üşüşüyor, ellerinden, ayaklarından öpmeye çalışıyorlar. Bir slp tarzı etrafındakileri kaçırırken bir üslûp tarzı da kaynaşmaya, birleştirmeye sebep oluyor. Bu hadise sonunda beni arayarak, “Allah senden razı olsun. Beni büyük bir dertten kurtardın. Gönüllerin yumuşamasına sebep oldun.” diyor, teşekkür ediyor.

Evdeki hanımefendiden, çocuklardan, emrimiz altında çalışan,

öğretmen, talebe, işçi ve komşularımıza kadar üslûbumuza dikkat etsek, Allah'ın izniyle olmazlar olur, nice gönüller tamir olur. Cenâb-ı Hak, Hz. Mûsâ'yı, kendini inkâr eden Firavun'a gönderirken dahi, tatlı dille, güler yüzle muhatap olmasını emretmiştir. Bu dâvâ uğruna, başını yarıp dişini kıranlara karşı Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem): “Ya Râb! Bunları kahretme. Bunlar Senin kulların. Sen bunları yok edersen, ben Seni kime anlatayım. Kusur onların değil, ben onlara Seni iyi anlatamadım.” demesi, inlemesi bize en güzel bir örnektir.

Allah'ın tayin ettiği bu rehberleri örnek alarak evvela kendimizi iyi bir süzgeçten geçirip arkadaşlarımıza, talebelerimize, evlatlarımıza, eşimize nezaketle, tatlı dille, güler yüzle muamelede bulunmalıyız. O takdirde, Allah, zorları kolaylaştıracak, yuvalarımıza, müesseselerimize bereket verecek, neslimiz ve insanımız da dünya ve âhiret mutluluğuna erecektir inşaallah!

VARLIK ÂLEMİNİN EN GÜZELİ

Âlemin en güzel ve en değerli varlığı insandır. O, eşref-i mahlûkat olarak yaratılmıştır. Her şey onun emrine verilmiştir. Hal böyleyken o, bu inceliği unutmakta ve kendisine verilen güzellikleri unutup ekseriyet itibarıyla istismar etmekte ve bundan dolayı da sefâlete, zillete mahkûm hâle gelmektedir.

Arzın halifesi olan, meleklerin secdesine kible hâline getirilen insanın, kıymet ve değeri ölçüsünde sorumlulukları ve kâinatı kucaklayan vazifeleri vardır.

Yeryüzünün halifesi ünvanı ile şerefliendirilen bu insanın, bulunduğu konumun hakkını vermesi gerekmektedir. Zira hiçbir varlık yoktur ki kendine ait vazifenin hakkını vermiş olmasın. Arı, bal petekleri ile; çubuk, üzüm salkımlarıyla; kokusuz, renksiz toprak, binlerce konserve nimetlerle sofralarımızı süslemektedir. Bütün bunlar, bize bizden daha şefkâtlı, merhametli bir ele işaret etmektedir.

İnsan, öyle kabiliyetlerle donatılmıştır ki o kabiliyetleri hayra kullandığı takdirde, melekleri bile geride bırakabilir. İstismar edip, şerre alet ettiği zaman da; tahribiyle, zulmüyle, yeryüzünü fesada vermesiyle, vahşilerden daha büyük bir vahşet sergileyebilir.

Halbuki insanın bu kabiliyetlerini şerde değil hayırda kullanması, yıkıcı değil tamirci olması, hayır ve güzellikleri temsil etmesi gerekmektedir.

Bunları yapabilmesi, meleklerden de üstün bir varlık olduğunu fiilen ispat etmesi için de kendisini yönlendirecek rehberliğe, tarih boyu ihtiyaç duymuştur. Cenâb-ı Hak da kullarının bu ihtiyacını gidermek için ilk atamız Hz. Âdem ile başlayan ve insanlığın iftihar vesilesi Hz. Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) kadar devam eden peygamberlik müessesini sürdürmüş, bu peygamberler çok ağır şartlar altında hakkıyla vazifelerini yapmışlardır. Hususiyle aleyhisselatü vesselam Efendimiz, kıyamete kadar hükmü bâki Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyanla gelmiş, saadet-i beşer adına hayatını adamıştır. O kadar adanmış ki Cenâb-ı Hak "Habibim sözlerin en güzeli Kur'ân-ı Azimüşşanı dinlemiyorlar diye kendini helak edeceksin" buyurmuştur.

İman ve ubudiyet gibi, gayet lezzetli ve huzur kaynağı bir vazifeyle mükellef kılınan yeryüzünün sultanı, mahlûkatın en şerefli, paha biçilmez madalyalarla taltif edilen insan, tembellik edip bu ulvi ve şerefli vazifeye karşı nazlanmakta ve o huzurdan mahrum kalmaktadır.

Bununla beraber imanın ve ubudiyetin gereği olan sâlih amel-lerde bulunmak, Hakka hizmet yolunda koşmak, engelleri aşmak, deryaları geçmek asli vazifesi iken, maddî-manevî engellere takılmakta, gençliğini, ömrünü, âhiretini, beş on senelik dünya için berbat etmektedir. Evet, gençlik gidecek, ömür bitecektir. Bunlar Allah yolunda meşrû ve helâl dairede değerlendirilmez ise hem dünyada, hem kabirde hem de âhirette telafisi mümkün olmayan belâlarla, elemelerle seni karşı karşıya getirecek, o zaman ise eyvahlar, pişmanlıklar bir işe yaramayacaktır.

Öyleyse, fırsatlar elde iken, zehirli bir bal hükmünde olan haram lezzetlerle, gençlik ve ömür çürütülmemeli, kalp balansının

ayarını, onu anne karnında saat gibi kuran, çalıştıran Allah'ın rızasına göre iyi yapmalı, şu kısa ve fâni hayatı, ebedi ve ölümsüz hâle getirmelidir.

İnsan, sahip olduğu maddî-manevî her şeyini, inandığı, doğru ve hak bildiği davası adına kullanmalı ki yola girmiş olsun. O zaman az, fâni bir ömür, bâki meyveler verecek, âdetler ibadete, gaflet huzura, günahlar sevaba dönüşecek, henüz dünyada iken Cennetin sinyallerini basiretiyle görecektir.

Mü'min, fâni ve geçici lezzetlere takılıp kalmamalı, Allah ve Reslllah sevgisiyle gönlünü doldurmalı, ruhunu doyurmalıdır ki Allah huzuruna iflas ederek gidip dilenci durumuna düşmesin.

Fırsat elde iken sahip olduğun imkânları en iyi şekilde değerlendirmek, engelleri aşmak, başkalarını değil kendini, nefsinin bir teftişten geçirmek sana yakışan en güzel bir tavır olacaktır.

YAŞASIN CEHENNEM

Dünyanın muhtelif yerlerinde hususiyle Gazze’de işlenen zulüm karşısında, imanın en zayıfı olan kalben buğzetmekten, Mevla’ya yalvarıp yakarmaktan ve küçücük yardımlardan başka elimizden bir şey gelmiyor, “Yaşasın Cehennem” demekle yetiniyoruz.

Gazze’de işlenen zulüm, binlerce Gazze halkını hicran içinde kıvrandırırken dünyaya bakan yönüyle yürekler yakmakta, ehli imanı ise kalbinden vurmaktadır.

Hayat, sadece dünya olmadığına göre; olup biten bu hadiselerle sebebiyet veren, şefkâttan, merhametten, insanlıktan nasibi olmayan bu zâlimlerin, bir gün mutlaka yaptıklarının cezasını göreceğine, mazlumun da mükâfatını elde edeceğine olan inancımız en büyük tesellimizdir.

Dünya imtihan yeri olması itibarıyla, bu tür hadiselerde Cenâb-ı Hak, birtakım hikmetler gizlemiştir. Zaman zaman zâlime fırsat verir, mazlum ezilir, ağlar ve inler. Zerre kadar hayrı ve şerri zâyi etmeyen Hâkimler Hâkimi olan Allah, bir gün o zâlimlerin hesabını görür, mazlumun hakkını alır.

Dünya hayatı fânî, akan su gibi her hâlükârda ömür geçip gidiyor. Âhiret ise ebedîdir. Ehl-i iman inancının, kulluğunun mükâfatını Cennet olarak, ehl-i küfür ise isyanının, zulmünün cezasını Cehennem olarak tadacaktır. Böylece biri imanın, mazlûmiyetin mükâfatını, diğeri ise küfrün ve zulmün cezasını çekecektir.

Zaman zaman dünyanın değişik yerlerinde, bugün ise Gazze’de insanlığa yakışmayan, dağdaki vahşilerden daha çok vahşet sergileyenler ve bu vahşete imkân sağlayıp, basit bahanelerle zulme ortak olanlar, bir gün ilâhî adaletin pençesinden kendilerini kurtaramayacaklardır.

Bugün âlem-i İslâm olarak başımıza gelenler kendi kusurlarımızdandır. Olup biten hadiselerden ders alıp kendimize gelmemiz gerekir.

Bizi mahveden sebepler; iman ve ilim noktasındaki cehaletimiz, ataletimiz, kin ve nefret duygularıyla birbirimize karşı olan ihtilafımız ve muamelemizdir.

Bu tür hadiseler, ne kadar acı ve ne kadar üzücü olsa da ye’s’e düşmemeli, sabredip, istişare edip, üzerimize düşeni yapmalıyız. Asla hissi olmamalıyız. Murad-ı ilâhî nedir? Onu kavramaya çalışmalıyız.

“Size azap gelip çatmadan evvel, Rabbinize dönün, O’na teslim olun. O’na itaat edin.” (Zümer, 54)

“Rabbin, halkı dürüst hareket eden, hem kendi nefislerini hem de birbirlerini düzeltmeye çalışan diyarları, haksız yere asla helâk etmez.” (Hud, 117)

Bizim günahlarımızın, ihmallerimizin, gevşekliğimizin ve konumumuzun hakkını tam veremeyişimizin cezasını belki de Gazze’deki kardeşlerimiz, masum yavrularımız çekiyor.

Cenâb-ı Hak, “Zahiri şer olan şeylerin neticesi hayırdır.”

buyuruyor. İnsan ilk bakışta acı ve üzücü bu hadiseler karşısında panik göstermemeli, hissi harekette bulunmamalıdır. Aksi takdirde doğru yapayım derken yanlış yapar, sıkıntıya sebebiyet vermiş oluruz.

İnananlar, en ağır şartlar altında bulunsalar bile, istişare edip, azimli ve kararlı bulunup Allah'a tevekkül ve teslimiyet içinde üzerlerine düşen rolü oynamalı, asla bölünüp parçalanmamalı, ye'se düşmemeli, sabır ve şükür kanatlarıyla Hak yolunda, iman ve Kur'ân hizmetinde yürümelidir.

Toprağın bağrına düşen her tohum mevsimi gelince, şartlar oluşunca yeşerir. Bazen dirilme ve yeşerme fırsatı bulamaz. Haşarat, fırsat vermez neşv-ü nema bulmasına. Filizken öldürürler.

Bugün nice zalimler, hem istikballerini hem de yalancı Cennetlerini kaybetme korkusu ruhlarını sardığından, mazlumların yollarını keserek kendilerini garanti altına almayı hedefliyorlar.

İnsanların mutluluğu, güveni ve dünya huzuru zulümle olmaz. Ancak mazlumun, mağdurun, garibin elinden tutmakla, herkesi kendi konumu, kendi inancı içinde hoş görmekle ve sevmekle olur.

Kanlı kefenleri içinde masum yavrular, ölümsüz ebedî âleme kanat açıp uçup gittiler. Taşdıkları isimlerinin, kalplerindeki imanlarının kurbanı olarak Cennete uçtular. Akan kanlarıyla, uyuyan âlem-i İslâm'ı uyarmak, ölmüş kalpleri, sönmüş ruhları, çiğnemenen namusları kurtarmak için öldüler.

Allah'ın kahrına muhatap olanlar, Cehennem namzedi zalimler olarak bir gün can verecekler ve kanlı kefenleriyle dünyaya 'el-veda' diyen çocuklarla, şahâdet şerbetini içen mazlum ehl-i imanla mahşerde yüz yüze gelecekler, göz göze hesaplaşacaklar.

Bombalar patlatarak; anaları ağlatan, yavruları çığlık çığlık feryada sevk eden zalimlerin, en büyük korkusu Müslümanların

uurlanmasıdır. Korku, hayatı zehir, ölümü tacil eder. Gözyaşı-
rı gülmenin alâmetidir. Gecenin karanlığı gündüzün mjdesidir.
Bulutlar, gök gürültüsü, imekler yağmurun habercisidir. Sancı-
lar doğumu haber verir.

*“Doğacaktır sana vâ’dettiği günler Hakk’ın,
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.”*

(M. Âkif Ersoy)

YUVADA SAADET

İzdivaç, tenasül içindir. Bir neslin devamına yöneliktir. Nesli olmayan bir millet, uzun ömürlü olamaz. Durgun suların buharlaşıp yerini çöle bırakması, suyu verilmeyen gülün kuruması gibi olur.

Aile, insanlar için huzur kaynağıdır. Değeri ölçülmez bir hazinedir. Evlilik bir sorumluluktur. Ciddi bir hayat imtihanıdır. Bu sorumluluktan kurtulmak, imtihanı başarı ile vermek, karşılıklı sevgi, saygı, merhamet, sadakat ve güvene bağlıdır.

Yuvanın sıcaklığı, karşılıklı sevgiye bağlıdır. Sevgi olmadan gönüller fethedilemez. Sevginin yeşerdiği yerde ümit de gelişir. Onun için güzellikler, sevinçler paylaşıldığı ölçüde çoğalır. Acılar, sıkıntılar da paylaşılmalıdır ki azalsın.

Ailede tavır ve davranışlar aldatıcı olmamalıdır ki itimat ve güven hâkim olsun. Bu güzelliklere ulaşmak için herkes kendini gözden geçirmeli, eksiklerini gidermeli ve başkalarına da örnek olmalıdır.

“Ey iman edenler, herhangi bir fâsık size bir haber getirecek olursa, onu iyice tahkik edin, doğruluğunu araştırın. Yoksa

gerçeği bilmeyerek, birtakım kimselere karşı fenalık edip sonra yaptığınıza pişman olursunuz.” (Hucûrat, 6)

“Ey insanlar! Biz sizi bir erkekle bir kadından yarattık. Birbirinizi tanıyıp sahip çıkmanız için milletlere ayırdık. Şunu unutmayın ki Allah’ın nazarında en değerli, en üstün olanınız, takvada (Allah’ı sayıp haramlardan sakınmada) en ileri olandır. Muhakkak ki Allah her şeyi mükemmelen bilir, her şeyden hakkıyla haberdârdır.” (Hucûrat, 13)

Yuvanın ve toplumun belini kıran kendi kusurlarımızdır. Allah kimseyi başkasının muhasebecisi yapmamıştır. *“Ey iman edenler! Siz kendinizi düzeltmeye bakın!..”* (Mâide,105)

“Birbirinizin gizli hâllerini araştırmayın...” (Hucûrat, 12)

Asırların; kalpte, ailede ve toplumda meydana getirdiği boşluğu kapamak, açtığı yaraları sarmak, acıları ve gözyaşlarını dindirmek, atıldığı zillet ve sefaletten kurtarmak kolay olmayacaktır.

Sarsılan ve yıkılan yuvaların tamiri ve ihyası için ciddi fedakârlık, gayret, sabır ve vefa gerekmektedir.

Evlilikte fiziki ve biyolojik bir araya gelmenin yanında ruh ve gönül birliğine de şiddetle ihtiyaç vardır. Tarafların birbirine olan saygı ve sevgisinin yanında, ailenin diğer bütün fertlerine de aynı şekilde davranmak, tavır ve davranışları ona göre ayarlamak gerekir.

Bu tür davranışlar Allah rızası için yapılırsa inancımıza göre kişinin amel defterine sadaka olarak kaydedilir. Bu ameller, Allah huzurunda mükâfatsız bırakılmaz.

Kalplerde, yuvalarda, toplumun hiçbir ünitesinde, iman, ahlâk, fazilet ruhu, mesuliyet duygusu kalmamışsa, hiçbir işin hayır ve bereketi de kalmamış demektir.

Kalplere, sevgiyi ve imanı koyan Allah’tır. O yetki (Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz de dâhil) kimseye verilmemiştir.

Verilmemiştir ama Resûlullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yaratılan varlıkların en şerefli, en üstünü hâline getirilmiştir.

Kalplerde sevgi ve imanın mâkes bulması, bizim tatlı dil, güler yüzlü olmamıza, kötülöklere iyilikle mukabele etmemize ve sevdiklerimizi sevdirebilmek için, sevicecek tavır sergilememize bağlanmıştır.

Yuvanın saadeti için, evlerimizi mektep hâline getirmeliyiz. Karı kocaya, koca karıya, çocuklar da anne babaya Allah'ın emanetidir. Biz melek değiliz, günahlarla mâlül insanlarız. Asla hissi olmamalı, akıl, mantık ve iradeyi daima önde tutmalıyız.

Boşluklar imanla doldurulmalı, nimetlere şükürle, musibetlere sabırla yaklaşmalı, çeşitli bahanelerle aile ve çocuklar ihmal edilmemelidir. Ne kadar samimi ve sabırlı olur isek, o ölçüde yuvalarımız Cennetin bir köşesi hâline gelecektir.

ZAMAN HEPİMİZİN DİLİ

Mazisi şerefle dolu bir milletin torunları, korkunç bir fetretten ve felâketten sonra, yeniden bir ba'sü ba'del mevt yaşamaktadır. Bu diriliş, insanlığın, hususiyle Müslümanın en büyük düşmanı olan cehaletten kurtulmakla gerçekleşmektedir.

Bir dönem imanından aldığı güç ve mes'uliyet duygusuyla, cihana öğretmenlik ve rehberlik yapan bu millet, imanından, tarihi değerlerinden koparılmak ve kaynakları kurutulmak suretiyle, kalbî ve ruhî hayatı öylesine zaafa uğradı, öylesine zillate ve sefalete mahkûm hâle geldi (getirildi) ki hâlâ belini doğrultmak için çırpınmakta ve oldukça zorlanmaktadır.

Yağmursuz ve susuz toprak, çöl gibi olur. O zaman bağrında hiçbir yeşil ağaç barındıramaz. İnsan da ilimsiz ve maneviyatsız kaldığı sürece kabiliyetlerini geliştiremez. Bediüzzaman Hazretleri: "Kabiliyetler taallümle tekemmül eder." yani inkişâf eder, gelişir, olgunluğa ulaşır, buyurmaktadır.

Bir ağaçtan, suyu verilmeden, haşerattan korunmadan, budanmadan meyve alınamadığı gibi, nesillerin de kalbi iman ve kafası ilimle mücehhez hâle getirilmez, onlara mesuliyet duygusu verilmez, ahlâk-i âliye ile ruhları terbiye edilmezse, onlardan da

semere alınamaz; aksine o terbiyeden mahrum kimselerin gönülleri çoraklaşır, kabiliyetleri kurur, gider.

Maneviyattan mahrum kalmış, kabiliyetleri küfür ve dalâlet üzere gelişmiş fertlerden müteşekkil bir toplumda da emniyet ve güven diye bir şey kalmaz. Mazlumun gözyaşı dinmez. Onun içindir ki kâinatın sahibi Allah (celle celâluhû) kulunun terbiyesine ilimle başlamış ve ilk emri “oku” olmuştur.

İnsan okumaya kendinden başlamalıdır. O, kendini okumaz, tanımazsa, Rabbini de tanımaz ve bilemez. Yüce Yaratıcı, “Seni bir damla hakir sudan (spermden) yaratan Allah’ın adıyla oku” buyuruyor ki insan Rabbini tanınsın. Emre itaat şuuruyla hareket edip, dünya ve âhiret saadetini kazanmış olsun.

Yeniden dirilişin iman ve ilimle olacağını keşfeden bu millet, inancından aldığı güç ve mes’uliyetle, maddî-manevî fedakârlıkta bulunarak, Anadolu’yu ve dünyanın birçok yerini eğitim kurumlarıyla süslemiş, kalp ve gönül mimarları yetiştirmiş ve insanlığın mutluluk ve saadetine, emniyet ve güvenine katkıda bulunmuştur. Varsın küfür yobazları bu gerçekleri görmek istemesinler!..

Evet, güneşe karşı gözünü yuman, iradesiyle gözünü kör ettiğinden, onu göremez. Gururu, kibiri ve inadı bıraksa, gözünü açsa, o da gerçekleri, hakikatleri görecektir. İnsanlığın nazarına bir kitap gibi serilen kâinatı, Allah hesabına okuyabilse, maneviyata kör nice gözler hakikate açılacak, gerçekleri müşahade edecek, kaybettiği günlerin hicranını vicdanında yaşayacaktır.

Kalplerin kilidini, şifresini ancak âlemlerin Rabbi olan Allah (celle celâluhû) açar. İnsan iradesini kullanır, sebeplere tevessül ederse Allah (celle celâluhû) lütuflarını kesmez. Binaenaleyh, kabiliyetlerin müspet mânâda inkişaf etmesi için, âfâkî ve enfüsî tefekkürle, varlık âleminin, Allah hesabına okunması lazımdır ki hak ve hakikat tebeyyün etsin.

Eğitim, ailede başlar; eğitim müesseseleriyle devam eder. Bugün “medya” denilen ve içerisine internetin de dâhil edildiği basın-yayın kuruluşları da bu eğitimde çok etkili olmaya bağla-mıştır. Fakat maalesef, günümüzde gazete, televizyon, bilgisayar ve değişik teknoloji ürünleri hayra hizmet etmekten daha ziyade şerre alet olmaktadır.

Aslında, bütün bu imkânlar, bir kısım insanların sadece dünya hayatı, yalnızca kendi menfaati, rahatı ve ideolojisi uğruna kulla-nıldığı takdirde, onlar kazanıyor gibi görünse de millet ve insan-lıkla beraber kendileri de (dünya ve âhiretleri hesabına) ok şey kaybederler. Kaybetmemenin yolu, çağın bütün nimetlerini ms-pet mânâda kullanarak nesiller yetiştirmek suretiyle, her insanın arzu edip de bir türlü göremediği korkusuz, huzurlu bir dünyayı, aynı zamanda âhiret mutluluğunu elde etme gayesine bağlı bir hayat sürmektir.

Allah’a şükürler olsun ki zamanımızda, teknolojik imkânlar sadece şer şebekelerinin eline mahkûm değildir; o imkânları birer nimet bilip Allah’ın rızası istikametinde değerlendirmeye çalışan adanmış ruhlar da vardır. Hayatlarını insanlık hizmetine, beşerin tahrip olmuş kalp ve kafalarının tamirine harcayan, başkalarının rahatı ve huzuru adına kendi rahat ve huzurlarını terk eden ruh mimarları, değişik ad ve ünvanlarla dünyanın her yerinde açtıkları camiler, dernekler, cemiyetler, medya ve eğitim kurumlarıyla insanlık hizmetine katkıda bulunmaktadırlar.

Bu birimler, insanlığın muhtaç oldukları, kendilerine faydalı olan konuları ele almakta, toplumda, güzel çiçeklerin açmasına vesile olmaktadır.

Bunlardan medya, kendi eksikliklerini görerek, herkesi kendi konumunda kabul ederek, demokratik ortam içerisinde doğru haberciliği ilke edinmiştir. İlkeli ve sağduyulu yayınlarıyla, her

yerde inanç, mal, can ve namus emniyeti içinde yaşama ortamı ve atmosferinin sağlanmasına büyük katkıda bulunmaktadır.

Eğitim kurumları, bugün kontrol edilemeyen gençliğin elinden tutmakta, sevgi çiçeklerinin açmasına vesile olmaktadır.

Dernekler, harıl harıl çalışmakta, düşmüşlerin ellerinden tutmaktadırlar.

Bu ve buna benzer kurumlar, daha çok insanlığa hizmet görmelidir. Evet, bu hizmet hepimizindir. Hepimiz sorumluyuz. Bu sorumluluktan kurtulmanın yollarından biri de bu yolda koşmak, terlemek, gayret sarf etmektir.

Gayret bizden, muvaffakiyet Allah'tandır.

ZAMAN VE RAMAZAN

Zaman dönüyor. Her şey bu dönüşe tâbi. Dünya da dönüyor. İçindekiler de ona tâbi. Yazlar kışa, kışlar bahara, geceler gündüze, gündüzler de geceye tâbi.

İnsanlar da âlem-i ervahtan, rahmi mâderden, çocukluktan, gençlikten, ihtiyarlıktan, kabre doğru hareket hâlinindedir. Bu hareket; âhirette de mahşer, mahkeme-i kübra, mîzan, hesap, sırat şeklinde Cennet veya Cehenneme doğru devam eder.

Bu yolculukta, yolun şartlarına göre mükellefiyetler vardır. Biz Cennetteki ölümsüz ve ebedî âleme kavuşturmak ancak iman ve ibadetle, çizgimizi korumakla, konumumuzun hakkını vermekle, vefâ ve sadâkatle mümkün olacaktır.

İnsanlara paha biçilmez hazineleri emanet eden Zât, misafir olarak bulunduğumuz dünyada boğulup gitmemizi istemiyor, şefkât edip merhamet ediyor. Yollarımızı kolaylaştırıcı, yükümüzü hafifletici sebepler veriyor, rahmetine kavuşturucu yollar gösteriyor.

Mübarek Ramazan ayı ve onun orucu da bizi Rabbimize kavuşturmaya en güzel yollardan birisidir. Oruç, Rabbimizin sayısız

nimetlerinin kıymetini bizlere hatırlatırken, yetimlerin, gariplerin, fakirlerin hâlini anlamaya davet ediyor.

Oruç, imanın zevkini, ahlâk ve faziletin güzelliğini, muhtaç olanların durumunun anlaşılmasını, irşat, tebliğ ve temsilin önemini hatırlatıyor.

Oruç, sevmeyi, şefkâti, yardım etmeyi, yaraları sarmayı, açları doyurmayı, yetimleri, garipleri sevindirmeyi ve güldürmeyi öğretiyor.

Oruç, yardımlaşmayı, kucaklaşmayı, aynı zamanda aczimizi, zaafımızı ve fakrımızı hatırlatıyor.

Cenâb-ı Hak, hissi hareketlerden, yalan söylemekten, kalp kırıp gönül yıkmaktan, gayz, kin ve nefretle muameleden, harama bakmaktan, kötü söz ve davranışlardan sakınmamızı ve sadece midemize değil, bütün uzuvlarımıza, latifelerimize de oruç tutturmamız gerektiğine işaret buyuruyor.

Ramazan ayı, aynı zamanda bir Kur'ân ayıdır. Kur'ânla bütünleşmemiz, muhtevası ile amel etmemiz gerekiyor. Resûlûllah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz, Enes İbn Malik'e (radiyallahu anı): "Ey oğulcuğum! Kur'ân kıraatinden gafil olma, zira Kur'ân ölü kalbe hayat verir. Kötü ve çirkin şeylerden ve haddi aşmalardan korur..." buyurmuştur.

Ramazan, mübarek bir muhasebe ayıdır, tefekkür ayıdır, yardımlaşma ve şefkât ayıdır, oruç sayesinde açlığa, sıkıntılara, musibetlere karşı sabretme, katlanma ayıdır.

Ramazan Allah'ın kullarına bir ikramıdır. ilâhî lütûflar, iyi değerlendirilirse yağmur gibi yağar. O'nun içinde bir Kadir Gecesi vardır ki, bin aydan daha hayırlıdır.

Asırlar var ki ümmet-i Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) atalet ve sefalet içindeydi, hep ezilip kovuluyordu, kendi mülkünde, vatanında garipti, inandığı gibi yaşamaktan mahrumdu.

Bugün biraz belini doğrultup kendi ayakları üzerine kalkıyorsa, maddî-manevî değerlerine sahip çıkıp Allah'a yöneliyorsa, bu şifa kaynağı olan Kur'ân'a sahip çıkması, Resûlullah'ı rehber edinmesi sayesinde.

Rahmeti sonsuz olan Allah'ın affetmeyeceği günah yoktur. Mübarek Ramazan, yıkanıp yunmak için ne güzel bir fırsattır. Allah (celle celâluhü) bizi, zamanımızı hakkıyla değerlendirip, Ramazan-ı şerifin feyiz ve bereketinden istifade etmeye muvaffak kılsın.

ZEKÂT

Budanmayan ağaç meyve vermediği gibi, zekâtı verilmeyen malın da hayrı ve bereketi olmaz. Allah'ın bize emanet ettiği maldan, fakirin, yetimin, yolda kalmış garibin hakkını vermek ve ayaklar altında çiğnenen İslâm'ın itibarını korumak için harcanan paralar, hiçbir zaman malı eksiltmeyeceği gibi aksine bereketlendirecektir. Budanan ağacı yeşerten, meyvedar hâle getiren kudret, Allah yolunda harcanan malı da öyle yeşertecek ve verimli hâle getirecektir. Yeter ki o iş inanarak yapılmış olsun.

İnsan verdiği kendinden vermiyor. Allah'ın kendisine emanet ettiği malı, yine O'nun emriyle taksit taksit geri ödüyor. Ve aynı zamanda âhiret hayatına yatırım yapmış oluyor. Kimse zorlamadan, sadece O emrettiği için vermek, mülkün hakiki sahibi Allah olduğu şuuruyla hareket etmek, hem Allah'ı hoşnut ediyor, hem Cennet kazandırıyor. Biz inanarak vermediğimiz takdirde, dünyanın muhtelif yerlerinde zelzelelerle, kasırgalarla, tsunamilerle bize emanet ettiği mülkünü geri alıyor. Bu türlü ilâhî ikazlar karşısında, insanların malını değil canını da korumaya gücü yetmiyor.

Fâni olan dünyada, bâki hayatı kazanmanın yolu, Allah'ın emirlerine saygılı olmak, güç yettiği kadar itaat etmektir. Bazı insanlar vardır, âhireti dünyaya satarlar. Bazı insanlar da vardır ki dünyayı âhirete satarlar. Bununla hedefledikleri şey Allah'ın rızasıdır.

Cenâb-ı Hak (celle celâluhû), Bakara sûresinde şöyle buyurmuştur. *“Namazı hakkıyla eda edin, zekâtı verin. Dünyada hayır olarak ne yapıp gönderirseniz, mutlaka onun mükâfatını âhirette Allah katında bulursunuz. Zira Allah işlediğiniz her şeyi görmektedir.”*

(Bakara, 110)

“Ey iman edenler! Ne alışverişin, ne bir dosttan yardım beklemenin ne de bir kimseden şefaât ummanın mümkün olmadığı bir gün gelmeden önce, size nasip ettiğimiz şeylerden harcayın!” (Bakara, 254)

“Ey iman edenler! Kazandığınız şeylerin ve yerden sizin için çıkarttığımız nimetlerden iyi olanlarından Allah yolunda harcayın!” (Bakara, 267)

“Şeytan sizi (hayırda harcamakta) muhtaç olacaksınız, diye korkutur, sizi cimriliğe ve çirkin şeylere teşvik eder.” (Bakara, 268)

“Mallarını gece ve gündüz, gizli ve âşikar olarak hayra harcayanlar var ya, işte onların Rableri katında mükâfatları vardır. Onlara korku yoktur ve onlar asla üzülmeyeceklerdir.” (Bakara, 274)

“Sevdiğiniz mallarınızdan Allah yolunda harcamadıkça ‘fazilet’ mertebesine ulaşamazsınız. Bununla beraber her ne infâk ederseniz, Allah onu mutlaka bilir.” (Âl-i İmrân, 92)

“Malını Allah yolunda harcayanların durumu, yedi başak verip her başağında yüz tane bulunan bir tanenin durumuna benzer. Allah dilediğine kat kat fazlasını da verir. Allah'ın lütfu geniştir, ilmi her şeyi kaplar.” (Bakara, 261)

“Mallarını Allah yolunda harcayıp da infâklarının ardından minnet etmeyenler, rahatsızlık vermeyenler yok mu, işte onların

Rableri katında mükâfatı vardır. Onlara hiçbir endişe yoktur ve onlar asla üzülmeyecekler.” (Bakara, 262)

“Ey iman edenler! Yardım ettiğiniz kimselere minnet etmek ve incitmek suretiyle sadakalarınızı boşa çıkarmayın!” (Bakara, 264)

“Onlar, sırf Rablerinin rızasını kazanmak için sabreder, namazı tam gerektiği şekilde kılarlar. Kendilerine ihsan ettiğimiz rızıklardan gerek gizli, gerek açık bir tarzda bağışta bulunur ve kötülüğe iyilikle mukabele ederler. İşte onlardır dünya hayatının güzel akıbetini kazananlar. O güzel akıbet Adn Cennetleri olup, onlar babalarından, eşlerinden ve nesillerinden iyi olanlarla birlikte o Cennete girerler. Öyle ki melekler de her kapıdan yanlarına varıp: ‘Sabretmenize karşılık size selamlar, selametler! Dünya diyarının ne güzel akıbetidir bu!’ diyeceklerdir.” (Sa’d, 22, 23, 24)

Mü’min ne yaparsa yapsın, ister namaz, oruç, zekât, dua, zikir, fikir gibi ibadetler olsun, ister yolda bulunan bir taşı almak-tan tutun da yetimin başını okşamaya ve cephede savaşırken ölmeye kadar her şeyi Allah için yapmalıdır ki ilâhî huzurda bir işe yarasın. Rabbimizin bizlere verdiği fırsatları, idrâkiyle müşerref olduğumuz mübarek Ramazan ayında değerlendirmeye çalışmamızın, ölümsüz ve ebedî hayatımız adına ciddi bir yatırım olacağından şüphemiz yoktur. Mü’min yarın pişman olacağı bir işi yapmaz ve yapmamalı. Çünkü ileride pişmanlık hiçbir işe yaramayacaktır.

ZORLUKLARI AŞMA, HAYIRDA YARIŞMA

Millet olarak kendi değerlerimizden uzaklaşıp, Batı ahlâk ve felsefesinin kurbanı olmuşuz. Müslüman oluşumuzdan, tarihi değerlerimizden, milli kimliğimizden, hatta anamızın örtüsünden, babamızın kıyafetinden utanır hâle gelmişiz. Dünyanın hiçbir yerinde kendi atalarına, ecdadına küsmüş, onlara düşmanca davranmış bir millet, bir nesil göstermek mümkün değildir.

Bedeni arzuları, dünyevî zevkleri uğruna, Allah'a inanmaktan, ibadet etmekten, başını örtmekten, yaşlanmış anne-babaya bakmaktan, menfaatinin dışında insanlığa hizmet etmekten sıkılan insanımız az değildir.

Bir nesil ki imanî ve ahlâkî erozyona uğramış, dinî ve millî heyecanından mahrum, çalışmamayı, atalet ve meskeneti benimsemiş, gelenek ve kültürümüze zıt bir anlayışla hayatını sürdürmesi, uzun ömürlü olması mümkün olmadığı gibi, sudan çıkan balık gibi hayatını kaybetmesi mukadderdir.

Dünya baş döndürücü süratle teknolojik terakki ve tekâmül yolundadır. İnsan dönen bu dolaplar ve çarklar arasında yerini almak zorundadır. Yoksa çarklar arasında yok olur, gider. Teknolojiyi iman, ahlâk ve fazilet duygusuyla doğru ve gerçeğe

yönlendirmek suretiyle, gelecek neslin ve insanlığın hayrına hizmet edilmiş olur.

Dünyada külfetsiz nimet olmadığı gibi, çilesiz de hedefe ulaşmak mümkün değildir. Çile bedene eziyet ve sıkıntı vermek değildir. Çile, Allah yolunda bütün engelleri aşmanın, hakikate ulaşmanın, hayatın güzelliklerini görme, zevk ve şuuruna ermenin adıdır. Hakikat yolcusu çile ile saflaşır. Maksuduna onunla ulaşır. Çilesiz yürünen yolun, yaşanan hayatın tadı yoktur. Çilesiz elde edilen ne ilmin, ne servetin kıymeti bilinmez.

Geleceğe ümit verenler, çile ve ızdırap yüklü yüreklerdir.. Hayatında bir defa inlememiş, ağlamamış, çile ve ızdırap çekmemiş fakat rahat ve rehavete gömülmüş insanların, insanlık hayrına pek yapacağı bir şey yoktur.

Çilekeş insanlar, kendilerinden daha ziyade başkaları için yaşayanlardır. Var olmanın zevkini herkese duyurmaya, anlatmaya çalışanlardır. Tohum çile çekip çatlamadan sümbül veremez. Kar kış olmadan bahar gelmez. Yağmurun müjdesi, şimşek ve gök gürültüsüdür. Binaenaleyh, insan, çilesi çok bir yolcudur. Hususiyle inananlar için geçidi zor tüneller, deryalar, engeller vardır. Aynı zamanda korkular, açlıklar, fakirlik, hastalık, kaza, belâ, musibetler ve kıtlıklar vardır.

“Yoksa siz, önce geçmiş ümmetlerin başlarına gelen durumlara maruz kalmadan Cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlar öyle ezici mihnetlere, öyle zorluklara duçar oldular, öyle şiddetle sarıldılar ki Peygamber ile yanındaki mü’minler bile *“Allah’ın vadedtiği nusret ne zaman yetişecek?”* diyecek duruma geldiler. İyi bilin ki Allah’ın yardımı yakındır” (Bakara, 214)

Durgun sular kokuşur, buharlaşır, yerini de çöle bırakır. İşlemeyen demir pas tutar, çürür. Dağların tepesindeki kar, buz erir, şırl şırl, pırl pırl, berrak tertemiz bir hâlde kendisine yol bulur,

etrafını yeşerterek akar. Neticede nehir olur, gl olur. Dünya rahat yeri değil, hizmet yeridir.

Mkfat yurdu hirettir. Şayet dünya rahat yeri olsaydı, Allah en seçkin kulları olan Peygamberlerini burada rahat ettirirdi. *“Olur ki hoşlanmadığınız birşey sizin için hayırlı olur. Olur ki sevip arzu ettiğiniz bir şey de sizin için şerli olur. Doğrusunu Allah bilir, siz bilemezsiniz.”* (Bakara, 216)

“Herkesin yöneldiğı bir cihet, bir yön vardır, haydin öyleyse hep hayırlara koşun yarışın...” (Bakara,148)

Kendini rahata ve rehavete salanlar, muhtemel sıkıntılara karşı hazırlıklı bulunmayanlar için, şâna şöhrete, makam mansıba, şehvete şöhrete takılma, yollarda dökülüp kalma ihtimali kuvvetlidir.

BİR GÜNLÜK HAYAT

MEHMET ALİ ŞENGÜL

Hayat, bir nefesle başlayıp diğer bir nefesle bitiyor. Allah'ın emanet olarak uhdemize verdiği bu hayatı, âhiret adına en iyi şekilde değerlendirmek, verimli hâle getirmek için Cenâb-ı Hakk'ın koyduğu ilâhî prensiplere, emir ve yasaklara saygılı olmalı ve her nefesi son nefes gibi değerlendirmeye çalışmalıyız.

Bunun için gençliği ve ömrü, bedenî arzuların ve nefis-i emmârenin tuzağından ve kölesi olmaktan kurtarmak, akıl ve iradeyi, vahy-i semavînin emrine vermek, nefis ve şeytana baş kaldırmak, meşru ve helâl daireye razı olup harama levessül ve tenezzül etmemek, fâni hayatı bâkiye tebdil etme yolunda kullanmak ve Allah'ın rızasına kilittenmek gerekiyor.

Bu kitap, bütün bir hayatın aslında bir günden ibaret olduğunu hatırlatarak, insanın aslî vazifesi olan Rabbi'ni tanıması ve tanıtması görevini hiçbir zaman aklından çıkarmaması üzerinde duruyor ve bu istikamette bir hayat yaşamaya çağrıda bulunuyor.

8.00 TL

